205

Penny Jordan

O logodnă neașteptată

Colecția ELSIEA

Editura ALCRIS

MILLS & BOON

PENNY JORDAN

Levelling the Score

Penny Jordan

O logodnă neaşteptată

Editura: ***Alcris***

Editor: AURELIAN MICU
Lector: ANGELA VASILE
Coperta: ANDY

1987 by Penny Jordan
LEVELLING THE SCORE
în româneşte de**: Ileana Jitaru**
Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-12-4

Colecţia „EL şi EA”

CAPITOLUL I

— Jenna, te rog, trebuie să foci ceva pentru mine! Doar tu poţi să mă ajuţi! o imploră Susie cu o voce tremurătoare. Dacă te-aş fi ascultat măcar data trecută... M-ai avertizat totuşi în legătură cu fratele meu!

— Susie, exagerezi! o avertiză Jenna aruncându-i o privire compătimitoare dar şi agasată prietenei sale dintotdeauna. Mai întâi, Simon nu este un monstru; apoi, chiar dacă ar dori, n-ar putea sub nicio formă să te oblige să te căsătoreşti cu cineva contra voinţei tale. Nu mai suntem, totuşi, în Evul Mediu! El nu este decât fratele tău mai mare, a urma urmei, şi la cei douăzeci şi patru de ani ai tăi, eşti destul de conştientă de actele tale. Nu ai de ce să te temi de el..

Indiferentă la aceste cuvinte liniştitoare, Susie scoase un oftat patetic şi faţa ei exprimă brusc o asemenea disperare încât Jenna abia îşi putu stăpâni un zâmbet. Era obișnuită cu elanurile ei de tragediană şi învăţase să le privească cu o oarecare detaşare. De data aceasta însă, tulburarea tinerei fete părea într-adevăr reală.

— Dacă n-aş avea un adevărat sentiment de familie, zise ea cu emfază, mi-aş renega fratele!

Este un veritabil Machiavelli! Imaginează-ţi că şi-a pus în gând să mă mărite cu unul dintre prietenii fui, fără ca mie să-mi spună ceva, bineînţeles! Şi eu, care credeam cu naivitate că mă invită împreuna cu John doar din amabilitate, să mă prezinte unui prieten oare se simţea cam

singur. Ei bine, nicidecum! El a pus la cale totul, pe tăcute, convins că eu mă voi supune autorităţii lui frăţeşti. Poţi să recunoşti că nu-i lipseşte tupeul.

— Ce face el? întrebă Jenna. Cum arată?

La această întrebare, Susie se încruntă cu un aer mânios şi îşi scutură buclele blonde. Încă din adolescenţă, colecţionase tot felul de poveşti de dragoste complicate. Fantezia ei debordantă şi farmecul ei foarte feminin nu-i lăsau pe bărbaţi indiferenţi, dar din nefericire, ea avea predilecţia de a se îndrăgosti de parteneri la fel de fantezişti şi imaturi ca ea. Aşa că, întotdeauna se angaja în nişte relaţii care se terminau foarte prost. Jenna, care o cunoscuse din şcoală, pe vremea când amândouă nu aveau decât vreo unsprezece ani, nu putea să înţeleagă cum Susie nu reuşise să capete un minimum de înţelepciune în relaţiile cu sexul aşa-zis tare.

— Simon? Oh, la fel cum îl ştii, răspunse Susie, cu un aer plictisit. De altfel, v-aţi văzut destul de recent, mi se pare. La aniversarea mea, acum vreun an sau doi, nu-i aşa? Mi-ar fi plăcut să-ţi pot spune despre el că s-a făcut urât şi a îmbătrânit. Din păcate, nu-ţi pot spune asta. Nu ştiu cum face, dar lt «din an în an mai seducător. Mâi ales când aste îmbrăcat în roba de avocat. Trebuie să recunosc că are clasă, şi apoi…

— Nu te întreb despre Simon, o întrerupse Jenna, ci despre acest faimos John cu oare vreo să te mărite.

Susie îi aruncă prietenei sole o privire veselă şi un zâmbet îi lumină deodată fota.

— Aşadar, vrei într-adevăr să mă ajuţi? O

întrebă fără nicio logică. Oh, ştiam să pot să contez pe tine. Sunt sigură că planul meu va merge, şi că dacă te străduieşti şi iu puţin, nu numai că eu o să-mi pot continua relaţia cu Peter, dar şi John se va îndrăgosti nebuneşte de tine. Şi, evident, îţi va adora părul roşcat..

Jenna ridică privirea spre cer într-un gest de exasperare. Nici nu se gândise s-o ajute pe Susie. Dar ştia mai bine ca oricine că era imposibil să-şi potolească prietena când aceasta se lansa în asemenea elanuri lirice. Nu putea decât să aştepte ca efervescenţa ei să se mai domolească puţin pentru a putea discuta rezonabil cu ea.

Jenna nici măcar nu răspunsese la această aluzie în legătură cu părul roşcat ca o Placară, care de obicei o scotea din sărite. Culoarea era atât de neobişnuită şi de arămie încât toţi cei oare o cunoşteau nu se puteau abţine să nu facă nişte comentarii…

Bărbaţii lansau remarci pline de subînţelesuri îndoielnice asupra temperamentului care se potrivea cu asemenea culoare, din punctul lor de vedere.

În ce priveşte femeile, acestea o întrebau în mod perfid ce număr de vopsea foloseşte, evident geloase pe această particularitate care se adăuga farmecului deosebit al tinerei femei.

Cu tenul ei diafan şi cu ochii de un albastru la fel de limpede ca al unui safir, Jenna nu trecea nicăieri neobservată. Silueta armonioasă şi gesturile graţioase atrăgeau asupra ei privirile bărbaţilor, chiar prea mult după părerea ei, şi cu timpul învăţase cum să pară rece şi distantă pentru a-i descuraja pe îndrăzneţi. De felul ei

rezervată şi mai puţin sociabilă, nu putea să sufere remarcile, chiar amabile, pe care i le adresau bărbaţii pe care-i întâlnea şi care, induşi în eroare de fizicul ei frapant, se înşelau asupra naturii ei profunde.

Simon Townsend nu făcea excepţie de la regulă şi părea să-i facă o plăcere răutăcioasă provocând-o.

Îl cunoscuse pe fratele lui Susie într-o după-amiază de vară, când veniseră de la şcoală, ivi casa familiei Townsend, unde fusese invitată la o gustare de către Susie. Pe vremea aceea, Jenna avea doisprezece ani, iar Simon nouăsprezece.

Mai vedea şi acum în gând grădina scăldată în soare în care apăruse brusc acest frate mai mare despre care Susie îi vorbise cu atâta admiraţie.

Tocmai terminase de jucat o partidă de tenis, dar nu părea nici obosit, nici incomodat de căldură. Cu şortul alb şi cu tricoul galben deschis, cu trăsăturile lui fine şi hotărâte, cu părul numai bucle negre şi cu trupul suplu de sportiv adevărat, era pur şi simplu o frumuseţe de-ţi tăia respiraţia… La această amintire, încă atât de vie în mintea ei, pe faţă îi trecu o umbră şi-şi plecă privirea.

Probabil că Susie observase că prietena ei nu mai era atât de atentă, încât reveni la atac.

— Jenna, te implor, nu mă lăsa baltă, murmură ea. Nici nu poţi să-ţi imaginezi cât sunt de îndrăgostită de Peter, şi cât…

— Nu, într-adevăr, nu-mi pot imagina, îi tăie vorba Jenna fără să-şi ascundă enervarea. După cum nu înţeleg ce te împiedică să-i spui lui Simon să-şi lase la o parte faimoasele lui proiecte în

legătură cu tine şi să te lase să te măriţi cu Peter, dacă asta este dorința ta. Doar nu are nicio putere asupra ta! Îmi imaginez că părinţii tăi sunt de partea ta, nu-i aşa?

— Te înşeli, Jenna, zise Susie cu un aer descurajat. Încă de mult, el avea talente oratorice şi puterea de a-și impune altora voinţa, dar acum este şi mai rău. Este în stare să convingă cu părerile lui pe cel mai recalcitrant interlocutor. Când începe să-mi vorbească, până şi mie mi se întâmplă să nu mai ştiu ce vreau…

Susie îşi şterse discret o lacrimă şi Jenna îşi aminti de uşurinţa cu care prietena ei începea adeseori să plângă la comandă…

— Fireşte, pentru tine este altceva, continuă aceasta pe un ton plângăreţ. Tu eşti atât de sigură pe tine, atât de înţeleaptă, tu nu te-ai lăsa niciodată influenţată. Dar eu… Eu sunt fragilă, şovăitoare, şi când Simon încearcă să mă facă să mă îndoiesc de mine, reuşeşte fără mare greutate. Întotdeauna m-am temut şi mă tem să nu mă influenţeze să fac nişte lucruri împotriva voinţei mele. Este culmea, nu-i aşa? încă din copilărie, are o asemenea putere asupra mea încât nu reuşesc să scap de sub influenţa lui. Şi ca să pun capac la toate, el îl detestă pe Peter, evident.

— De ce? întrebă Jenna, concentrându-şi din nou atenţia.

— Măcar dacă aş şti. Nu s-au întâlnit niciodată, dar lui Simon i-a fost de la bun început antipatic. Trebuie să spun că Peter a uitat să tragă frâna de mână şi a lovit puţin maşina lui Simon, care era parcată în faţă. Dar ăsta nu este un motiv sa declari cuiva război, mi se pare. În realitate, dacă

vrei părerea mea, faptul că eu am un prieten îi strică planurile dragului meu frate, asta-i tot. De altfel, zilele trecute, mama s-a dat de gol. A părut stupefiată când i-am spus că plec în vacanţă cu Peter, şi mi-a mărturisit că, după câte-i povestise Simon, ea înţelesese că urma să plec în Canada cu John. Ce încurcătură!

— Eşti sigură că nu exagerezi cu nimic în tot ce-mi spui? nu se putu abţine Jenna să întrebe.

Susie păru ofensată.

— Nicidecum! exclamă ea. Mama mi-a spus foarte dar că Simon s-a hotărât să facă orice pentru ca eu să mă mărit cu John. Nu cm visat, să ştii,

Jenna oftă.

— Nu văd cum aş putea să te ajut, zise ea.

— Eu ştiu, răspunse Susie. Am nevoie de ajutorul tău. Tu, tu eşti mereu cu capul pe umeri, pe când eu îmi pierd sângele rece chiar şi pentru un „ca” sau „nu”. Aminteşte-ţi de câte ori m-oi scos din situaţii delicate.

Jenna schiţă un zâmbet, amintindu-şi numeroasele ocazii când Susie o solicitase pentru a pune capăt unor afaceri sentimentale pe cât de încurcate, pe atât de prost pornite.

— Nu-ţi cer mare lucru, reluă Susie. Este vorba doar să-mi furnizezi un alibi care să-mi permită să plec liniştită cu Peter, fără ca ai mei să afle. Avem nevoie amândoi de singurătate pentru a limpezi lucrurile, pentru a putea sta de vorbă. Ceea ce n-ar fi posibil dacă Simon se află în preajmă. Avem de gând să petrecem câteva zile în casa noastră din Cornwall, acolo unde ne-am dus de atâtea ori în vacanţă amândouă, îţi aminteşti?

Cum ar fi putut să uite? Jenna îşi aminti cu emoţie de părinţii lui Susie, care-i arătaseră întotdeauna multă căldură şi tandreţe, probabil pentru a compensa lipsa părinţilor ei, dispăruţi amândoi într-o avalanşă, pe când era doar un copil.

De obicei, Simon nu era prezent când ele îşi petreceau vacanţele în Cornwall, reţinut mai întâi de studiile sale universitare, apoi de pregătirile pe care le făcea pentru a intra în barou. Îşi făcea doar scurte apariţii în mijlocul familiei, în weekenduri, şi de pe atunci manifesta o certă înclinaţie spre a dirija totul în jurul lui, mai ales faptele şi gesturile surorii sale mai mici. Astfel, de exemplu, criticase fără încetare călătoria pe care o făcuseră prin Europa cele două fete când terminaseră liceul, spunându-şi părerea despre itinerariul lor, în general defavorabilă, asupra celei mai neînsemnate iniţiative a lor.

Se pare că nu se schimbase, gândi Jenna, amintindu-şi ce-i povestise Susie mai înainte. Simon era atât de sigur pe el şi pe judecata lui, încât uita adesea să-i moi asculte pe alţii, convins că este singurul care are dreptate…

— Ce vrei să fac eu, mai exact? întrebă Jenna.

Susie ridică spre ea o privire fără speranţă.

— Planul meu este să-l fac pe Simon să creadă că mă voi instala aici, la tine, câteva zile, îi explică ea. Singurul lucru pe oare trebuie să-l faci este să-i spui că eu stau cu tine, atunci când o să telefoneze, ceea ce nu va întârzia să facă.

— Şi dacă nu mă crede?

Susie arboră un zâmbet triumfător,

— Nu-ţi face griji, m-am gândit la toate.

Se aplecă şi-i arătă cu mândrie un sac mare de voiaj pus la picioarele ei, din care scoase un casetofon.

— Cu aparatul acesta îi tragem clapa, imaginează-ți că eşti Simon, şi ascultă.

Susie dădu drumul la bandă şi se întoarse spre prietena ei privind-o cu un aer bine dispus, sigură că o va convinge.

Jenna rămase neîncrezătoare, chiar dacă trebuia să recunoască faptul că Susie făcuse treaba bine. Răspunsurile înregistrate erau atât de vagi încât puteau foarte uşor să se insereze în orice dialog telefonic.

— Vezi, afacerea este aranjată, spuse Susie cu un aer satisfăcut, derulând banda.

— Şi dacă Simon se hotărăşte să vină să constate cu ochii lui prezenţa ta aici?

— Niciun pericol! Va fi plecat toată săptămâna într-o călătorie de afaceri, m-am informat. Va pleca undeva, în provincie, iar eu mă voi întoarce la Londra înaintea lui. Nu-şi va da seama de nimic.

Tonul sigur al lui Susie nu reuşi s-o convingă pe Jena.

— Spune-mi, Susie, întrebă ea, sper că nu-mi ascunzi nimic? Pleci doar într-o vacanţă scurtă, nu-i aşa? Nu ai de gând să te măriţi pe ascuns?

Susie ridică din umeri cu un aer ofensat.

— Eşti nebună! Nu am deloc de gând să mă mărit atât de repede. Nu, vreau doar să fiu o vreme singură cu Peter pentru a-l cunoaşte mai bine. Fără teama permanentă de a-l vedea pe Simon băgându-şi nasul atunci când te aştepţi mai puţin.

Scoase un oftat elocvent cere trăda o reală

plictiseală.

— Nici nu-ţi închipui cât de grele au fost aceste ultime săptămâni. Sunt sigură că apartamentul meu era supravegheat, pentru că ori de câte ori venea Peter în vizită, apărea şi Simon la câteva minute, sub pretextul că trecuse doar să mă salute. Se poartă cu mine de parcă aş avea cincisprezece ani, de parcă ar trebui tot timpul să mă protejeze. Este cu atât mai ridicol cu cât el însuşi a avut o viaţă mai degrabă desfrânată. Sincer vorbind, cu întreaga lui colecţie de „prietene", nu prea este cazul să-mi dea lecţii.

Jenna nu protestă. ÎI ştia într-adevăr pe Simon ca pe un seducător patentat, înconjurat în permanenţă de o curte de creaturi de vis. Cu câteva zile înainte, avusese confirmarea răsfoind o revistă pe când aştepta la medic. Aflase de acolo că Simon Townsend, unul dintre membrii de marcă ai baroului londonez, întreţinea o legătură cu o frumoasă blondă, fosta soţie a unui ministru. O fotografie îi arăta pe cei doi ieşind dintr-un restaurant.

Fără să vrea, Jenna privise minute în şir fotografia, analizând cu atenţie faţa lui Simon. El nu se schimbase; un zâmbet ironic îi lumina trăsăturile virile, iar ochii de un verde-jad sclipeau cu o licărire provocatoare care îi era familiară.

În ce o priveşte pe însoţitoarea lui, aşa cum era de aşteptat, era o blondă sofisticată, foarte elegantă. Genul de femeie pe care un bărbat cunoscut cum era Simon o scotea în lume cu plăcere… Genul de femeie cu care poate, într-o zi, se va căsători.

— Ce-i cu mutra asta?! exclamă Susie. Ai vreo

problemă?

— Nu, răspunse Jenna, străduindu-se să-şi alunge din minte imaginea splendidei creaturi de la braţul lui Simon.

Susie continuă s-o privească uimită.

— Ştii, eşti într-adevăr ciudată… Uneori te simt atât de îndepărtată, atât de însingurată! Cu toţi aceşti bărbaţi care se învârt în jurul tău, nu reuşesc să înţeleg cum de nu ţi-ai găsit încă pantofi pe măsură! Când eram mici, eram convinsă că te vei mărita foarte repede şi iată că parcă te-ai hotărât să rămâi celibatară. Recunoaşte că este bizar!

— Când ai de gând să pleci în Cornwall, cu Peter? o întrerupse Jenna, schimbând cu bună-ştiinţă subiectul.

— Chiar în după-amiaza asta o anunţă Susie cu hotărâre. Ideea de a-l păcăli pe Simion mă încântă atât de mult de nici nu-ţi imaginezi. Jubilez dinainte la gândul că o să-i joc o festă. Datorită ţie…

— Nu te bucura prea curând, îi porunci Jenna. Simon nu este chiar fraier…

— N-o să mă dai de gol, totuşi? întrebă Susie, brusc îngrijorată.

— Nu, bineînţeles, o linişti Jenna. Dar tot nu înţeleg de ce ai pus la cale un asemenea scenariu, în loc să-i anunţi pe Simon despre adevăratele tale proiecte de viitor. La urma urmei, nu ai nimic de ascuns.

— Dacă i-aş spune adevărul lui Simon, el este atât de abil încât ar reuşi să mă convingă să nu mai plec cu Peter. Îl cunosc eu… şi mă cunosc şi pe mine, când sunt faţă-n faţă cu el. Prefer să nu-

mi asum acest risc.

De data aceasta, fu rândul Jennei să-şi privească prietena cu un aer mirat.

— Este foarte ciudat cât eşti de dependentă de fratele tău, remarcă ea în sfârşit. S-ar zice că l-ai pus pe un piedestal încă de când erai copil, şi a rămas tot acolo…

— Adevărat, când sunt cu el am mereu impresia că am tot cincisprezece ani, recunoscu Susie oftând descurajată. Nici nu ştii ce noroc ai că nu ai nici frate, nici soră. Bunica ta care te-a crescut nu a făcut niciodată presiuni asupra ta…

Jenna evită să-i răspundă. Contrar a ceea ce credea Susie, bunica ei încercase de nenumărate ori să o determine să „se aşeze la casa ei", să-şi găsească pe cineva, şi îşi făcea griji şi acum că o ştia tot singură la cei douăzeci şi patru de ani ai ei. Jenna ştiuse însă să reziste acestui „şantaj" afectiv, pe care-l suporta fără greutate. Dar Susie nu-şi găsise încă puterea necesară de a scăpa de presiunile familiei.

Curând, Susie îşi luă la revedere de la prietena ei, mulţumindu-i cu căldură. Rămasă singură, Jenna mai stătu o clipă să mediteze în fotoliul cel mare din piele pe care-l dibuise într-o piaţă cu vechituri.

Închise ochii şi se lăsă să cadă pe speteaza confortabilă încercând să vadă mai clar situaţia.

Dacă ar fi avut cât de puţin bun-simţ, ar fi refuzat cererea lui Susie. Simon ar putea să devină un adversar redutabil. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, o va face şi pe ea răspunzătoare pentru ciudatul scenariu conceput de prietena ei. Dar ea nu dorea pentru nimic în

lume să înfrunte furia lui Simon. De fapt, nu voia să aibă de-a face cu el în niciun fel, şi or fi preferat de o mie de ori ca el să rămână în afara existenţei ei.

Când avea vreo cincisprezece ani, se îndrăgostise nebuneşte de el dar, până la urmă, înţelesese, cu moartea în suflet, că el nu se va interesa niciodată de ea. Lucidă, se resemnase cu această tristă constatare şi reuşise să-l uite. Dar acest prim eşec al ei în dragoste explica în parte neîncrederea pe care o avea în bărbaţi.

În adâncul sufletului ei, se suspecta că acceptase să între în jocul lui Susie cu singurul scop de a-l înfrunta pe Simon, pentru a-şi dovedi că este în stare să-i ţină piept, că nu mai era adolescenta naivă pe care o singură privire a idolului său, ar fi putut s-o destabilizeze.

De data aceasta, îi va demonstra că el nu avea dreptul să hotărască pentru altul.

Se ridică brusc din fotoliu şi începu să se gândească cum să-şi organizeze weekendul. Vizita neaşteptată a lui Susie îi încurcase toate proiectele. Când tocmai se gândise să-şi viziteze bunica, se trezea blocată în apartamentul său pentru două zile, pregătită să apese pe butonul fatidicului casetofon în cazul în care Simon ar insista să vorbească cu sora lui la telefon.

Şi cât ar fi apreciat câteva ore de relaxare în micul sat din Gloucestershire unde-şi petrecuse copilăria şi unde trăia încă bunica ei…! Se gândea adesea la farmecul şi viaţa liniştită din această mică aşezare, şi uneori aproape că regreta că se instalase la Londra, în ciuda satisfacţiilor pe care i le aducea meseria ei.

Cu zece ani în urmă, visul ei secret fusese să întemeieze o familie şi să locuiască alături de bunica ei. Dar anii trecuseră, şi pe măsură ce constatai eşecul atâtor mariaje din anturajul ei, idealul i se schimbase.

Astăzi, Jenna îşi revendica cu destulă mândrie independenţa şi celibatul, şi îşi gestiona bugetul cu o mână de maestru.

De fapt, în adâncul sufletului ei păstra speranţa secretă că, într-o zi, va părăsi Londra şi se va stabili în sat. În ipoteza aceasta, avea de gând să abandoneze meseria ei de decorator, pentru a întemeia o mică întreprindere de servicii la domiciliu cum ar fi menajul, grădinăritul, îngrijirea copiilor. După ce studiase bine problema, era convinsă că exista o piaţă pentru acest gen de prestaţii.

Nu-şi mărturisise proiectele personale nici măcar lui Susie. Prietena ei, care adora oraşul cu viaţa lui trepidantă, nu i-ar fi înţeles alegerea. Asistentă a redactorului şef al unei reviste de modă, Susie nu şi-ar fi putut imagina să părăsească nici măcar pentru o zi vâltoarea vieţii londoneze. Cum ar fi putut ea să înţeleagă că poţi în mod deliberat să te exilezi undeva la ţară?

Ca să se controleze pentru acest weekend ratat, Jenna îşi petrecu după-amiaza ocupându-se de plantele verzi ce umpleau terasa de lângă apartamentul ei, şi asupra cărora veghea cu râvnă şi gelozie.

Craig nu se va întoarce acasă decât mâine seară din Seychelles, unde plecase să facă un reportaj; ea avea deci perspectiva de a petrece o seară dintre cele mai calme.

La amintirea prietenului care ocupa apartamentul de deasupra ei, Jenna nu-şi putu reţine un zâmbet. Fotograf de modă, Craig era angajat într-o relaţie amoroasă complicată cu o femeie măritată care nu se putea decide să-şi părăsească soţul, şi tergiversa mereu lucrurile. Hotărât lucru, Jenna nu-şi regrete solitudinea sentimentală când observa modul în care cei din jurul ei se sfâşiau la nesfârşit…

În timp ce curăţa şi transplanta o muşcată, se întreba cum ar reacţiona Simon dacă ar afla de şiretlicul a cărui victimă era. Fără nicio îndoială că i-ar fi greu să creadă că supusa sa surioară îndrăznise să-l înfrunte,

Şi domnul sau doamna Townsend ar fi stupefiaţi să afle adevărul. Părinţii lui Simon, fermecători de altfel, aveau o mare admiraţie pentru fiu! lor. Domnul Townsend, profesor la pensie, calm şi discret, se lesa cu dificultate condus de soţia sa, o femeie vioaie şi fermecătoare, înfloritoare la cei şaizeci de ani ai ei.

Când îi cunoscuse, se ataşase cu multă afecţiune de acest cuplu cald şi ospitalier, considerându-i aproape ca pe părinţii ei adoptivi. În acelaşi fel, Susie spunea râzând că bunica Jennei era un pic şi a ei… Astfel, cele două familii, de-a lungul anilor, ţesuseră între ele legături strânse.

Un vânt uşor o făcu să se înfioare. Soarele se ascunsese după un nor şi se hotărî să între în casă să se schimbe pentru cină.

După ce-şi scoase şortul şi tricoul, îşi puse o rochie de casă albă care-i sublinia formele delicate şi-i punea în valoare prin contrast păru! arămiu. Nu se mai machie dar îşi făcu timp să-şi perie

buclele lungi ce se împrăştiau graţios în jurul umerilor.

În timp ce trecea prin salon, observă casetofonul pus pe masă. Măcar de n-ar avea nevoie să-i folosească şi Simon s-o creadă pe cuvânt, îşi zise ea. Nu fusese niciodată dotată să mintă.

Se pregătea să-şi prepare o cină uşoară când îşi aminti că Craig o rugase să-i facă nişte cumpărături, lucru pe care-l uitase din cauza vizitei lui Susie. După ce aruncă o scurtă privire la ceas, constată cu uşurare că magazinele nu închiseseră încă mai avea timp să se achite de această sarcină.

După o jumătate de oră, îşi parcă maşina în faţa casei şi urcă în apartamentul lui Craig cu braţele încărcate de pachete. După ce umplu frigiderul şi întredeschise ferestrele ca să se aerisească înainte de întoarcerea lui, se strecură în apartamentul e: cu sentimentul datoriei împlinite. Aşa cum îl cunoştea pe Craig, acesta se va repezi imediat cum va ajunge acasă în camera obscură pentru a-şi developa filmele, şi ulterior va fi încântat să găsească nişte semipreparate în frigider, pe care doar să le încălzească la microunde.

Tocmai intra în bucătărie, când sună telefonul. Convinsă că era Craig care o anunţa că se află la aeroport, ridică receptorul zâmbind; imediat avu senzaţia că i se înmoaie picioarele când recunoscu vocea lui Simon.

După agresivitatea ce răzbătea din vocea lui, înţelese că lucrurile porniseră prost şi că va trebui să-şi mobilizeze toate talentele sale de actriţă pentru a-l convinge de prezenţa lui Susie în apartamentul ei.

— Se pare că Susie este la tine, zise el fără nicio introducere, pe un ton nu prea politicos.

— Da, bolborosi Jenna.

— Pot să vorbesc cu ea?

După un scurt moment de panică, Jenna îşi regăsi prezenţa de spirit.

— De, mă duc s-o chem, răspunse ea, repezindu-se la casetofon, cu un gest nervos, apucă aparatul atât de stângaci încât îl scăpă pe jos. Când vru să-i dea drumul şi să apese pe butonul de pornire, observă cu groază că nu se auzea niciun sunet. Ceva se stricase…

După ce-i examină ceva mai atent, înţelese amploarea dezastrului. Simţi că se prăbuşeşte. Din greşeală, se declanşase butonul de „înregistrare” şi tot textul pregătit de Susie se şterse.

Era o catastrofă…!

Înnebunită, se strădui să-şi recapete sângele rece. Simon aştepta la celălalt capăt al firului şi ea trebuia neapărat să-i îndepărteze suspiciunile.

După ce trase adânc aer în piept ca să-şi stăpânească tremurul vocii, apucă receptorul.

— Îmi pare rău, Simon, reuşi ea să articuleze pe un ton calm, eu tocmai m-am întors de la cumpărături şi nu ştiam că Susie este în baie. O ştii doar, stă destul de mult în baie. A zis că o să te sune imediat ce iese. Dar probabil că vei ieşi şi tu astă-seară în oraş? zise ea, sperând că răspunsul va fi pozitiv pentru a nu mai fi nevoie de „telefonul lui Susie”.

Urmă un moment de tăcere, de parcă Simon analiza ceea ce tocmai auzise, iar Jenna îşi încrucişa degetele rugându-se în gând.

— Într-adevăr, nu voi fi astă-seară acasă,

răspunse el, spre marea uşurare a tinerei femei. La revedere!

Şi el închise fără niciun cuvânt în plus.

Cu inima bătându-i puternic, Jenna. Rămase o clipă nemișcată, cu ochii aţintiţi pe telefon. Nu se descurcase prea rău în situaţia asta delicată, îşi zise ca să se încurajeze. Chiar dacă Simon nu păruse prea convins de explicaţiile ei întortocheate…

De altfel, nu mai avea nicio importanţă, deja Susie şi Peter trebuie să fi ajuns departe, în afara razei lui de acţiune.

Uşurată că scăpase de această încercare de care se temuse atât, începu să se relaxeze puţin câte puţin şi se înveseli la ideea de a petrece o seară liniştită pentru a-şi mai reveni după aceste evenimente, şi după cele dinaintea lor.

— Într-adevăr, avusese şi la birou o săptămână foarte grea. În lipsa şefului ei, plecat pentru afaceri în Franţa de vreo zece zile, munca ei se dublase… Dacă ar fi fost mai puţin obosită, s-ar fi întâlnit cu câţiva prieteni la un restaurant, dar în clipa asta nu-şi dorea decât să mănânce rapid o salată şi să se instaleze pe canapea pentru a termina cartea pasionantă pe care o începuse.

CAPITOLUL II

— Jenna tocmai începuse capitolul crucial al cărții când soneria de la uşă o făcu să tresară.

Puse jos cartea şi se ridică. Cu siguranţă că era Craig care iarăşi uitase cheile şi venea să le ia pe cele care erau la ea de rezervă, se întâmpla deseori…

Dar când deschise uşa, gata să-l mustre pe prietenul ei, inima aproape că i se opri. Pe palier, cu o privire întunecată, se afla Simon.

— Bună seara, Jenna, zise el pe un ton glacial. Am venit să-mi văd sora.

Această intrare bruscă în subiect nu prevestea nimic bun, îşi spuse ea, speriată. Cum o să iasă din încurcătură?

Râmaseră faţă-n faţă, fără ca Jenna, din ce în ce mai neliniştită, să se poată hotărî ce să facă.

— Nu mă inviţi înăuntru? întrebă în sfârşit Simon cu o voce oare-i trăda nerăbdarea..

Jenna se pregătea să găsească o scuză pentru a nu-l lăsa pe Simon să între în apartamentul ei, când un scrâşnet de roţi o făcu să tresară. Un taxi trăsese în trombă în faţa casei, chiar în spatele maşinii lui Simon; Craig coborî, cu zâmbetul pe buze.

După ce-i plăti şoferului şi-şi luă sacul de voia, urcă două câte două treptele ce duceau la apartamentul Jennei şi se repezi la ea fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie lui Simon.

— Salut, frumoasa mea! lansă el în timp ce-o îmbrăţişa. Sper că ţi-am lipsit, aşa-i?

Şi, în joacă, o sărută pe buze pe tânăra femeie stupefiată.

— Mai sper că ai şi ceva de mâncare, continuă el foarte în largul lui. Sunt mort de foame. Se mănâncă atât de prost în avioanele astea!

— Nu-ţi face griji, om umplut frigiderul, îi răspunse Jenna cu o voce de nerecunoscut.

Aruncă o privire pe furiş spre Simon şi remarcă expresia lui încordată. De ce părea aşa de îngrijorat? Pentru că se îndoia că Susie este aici?

Pentru că ea nu-i invitase înăuntru? Sau pentru că nu se aşteptase să dea peste Craig? Probabil că ea nu va şti niciodată asta.

— Îmi dai cheile? o întrebă Craig. Ale mele nu ştiu unde sunt şi n-am chef să-mi golesc sacul şi să le caut.

— Mă duc să le aduc.

Jenna se îndreptă spre salon urmată de cei doi bărbaţi. Apoi se întoarse spre Craig şi-i dădu cheile, sub privirea ameninţătoare a lui Simon.

— Am impresia că v-am mai văzut pe undeva, zise Craig adresându-se lui Simon.

— Nu cred, răspunse sec acesta.

— Probabil că i-ai văzut fotografia prin revistele de scandal, interveni Jenna.

— Într-adevăr? zise Craig pe un ton surprins.

După care nu se mai întoarse spre Simon.

— Lasă-mi puţin timp să mă schimb şi apoi vino să cinăm împreună, îi propuse Jennei.

— Îmi pare rău, dar Jenna şi cu mine avem de pus la punct unele lucruri, interveni Simon. Nişte probleme personale şi familiale.

Craig nu mai insistă; îi salută şi ieşi din apartament..

Plecarea lui o cufundă pe Jenna într-o stare de nervozitate accentuată. Ce să inventeze ea acum să-i spună lui Simon? Erau doar ei doi şi nu exista nicio scăpare…

— Vrei o ceaşcă de cafea? întrebă ea pe un ton pe care l-ar fi dorit cât mai natural.

— Nu, mulţumesc. N-am venit să stăm de vorbă, ci ca să aflu unde este sora mea, zise pe un tăios. Şi nu încerca să-mi spui că ea stă la tine în momentul ăsta. O cunosc bine pe Susie; dacă s-ar

fi instalat aici, şi-ar fi răspândit deja toate lucrurile prin tot apartamentul.

Incapabilă să scoată nici cel mai mic sunet, Jenna îşi muşcă buza.

— Unde se află, Jenna? reluă Simon.

— Ascultă, Simon. Susie are douăzeci şi patru de ani, începu ea. Nu are de ce să-ţi mai dea socoteală pentru tot ce face.

— Nu încerca să-mi argumentezi, îi replică imediat Simon. Sunt sigur că Susie este pe cale să facă o prostie cu acel sinistru individ de care s-a îndrăgostit ca o fraieră.

— Dar, Simon, ea îl iubeşte! protestă Jenna.

Simon dădu cu pumnul în spateaza scaunului.

— Aşadar, este exact de ceea ce mă temeam. Este cu el! exclamă furios. Cum poate ea să creadă toate balivernele lui? Pe el nu-l interesează decât banii ei!

— Nu ai dreptul să spui aşa ceva.

— Ba da, îi replică sec. Probabil că tu nu-l cunoşti, dar eu am putut să-l apreciez. Este un vânător de zestre, asta-i tot. Dar, fireşte, Susie este prea naivă ca să-şi dea seama de aşa. A convins-o că el are un mare viitor în creaţia de modă şi că, dacă ea îşi va investi banii, vor face avere.

— Şi dacă-i aşa? îl întrerupse Jenna, indignată. Ce ştii tu despre industria modei? Poate că el este un real talent pe care tu nu eşti în stare să-l judeci. Nu te pricepi la aşa ceva, Simon.

— Niciodată n-am avut pretenţia că mă pricep la creaţia de modă, într-adevăr, răspunse el. Dar în materie de finanţe, eu ştiu despre ce vorbesc şi pot, recunoaşte repede un escroc. Mai ales când

are la activ două falimente frauduloase. Înainte să-i facă curte lui Susie, îi dădea târcoale fiicei unui miliardar, dar tatăl fetei a pus capăt manevrelor lui. Exact aşa cum am de gând să fac şi eu pentru Susie. Acum înţelegi?

Jenna pălise, cuprinsă de spaimă la gândul riscurilor la care era expusă prietena ei. Era limpede că aceasta se lăsase păcălită.

Se gândi la averea pe oare Susie o va moşteni într-o zi. Un unchi de-al ei, un industriaş bogat fără urmaşi, hotărâse să-şi lase moştenire toate bunurile lui Simon şi lui Susie.

— Credeam că. Oricum. Susie nu se putea atinge de bani înainte de a împlini treizeci de ani. Murmură Jenna. Înmărmurită.

— Nu şi dacă este căsătorită. Îi preciza Simon. Ceea ce schimbă datele problemei pentru escrocul nostru. O dotă căsătoriţi, ea nu va mai trebui să aştepte până va împlini douăzeci şi cinci de ani pentru a pune mâna pe bani. Or, îţi reamintesc că treaba asta se întâmplă peste patru luni… lată de ce Peter încearcă să grăbească lucrurile. Simte că este aproape de ţintă…

La aceste cuvinte, un cumplit sentiment de vinovăţie o cuprinse pe Jenna. Cu câtă uşurinţă îi dăduse acordul lui Susie fără să încerce să afle prea multe. Ar fi trebuit să fie mai bănuitoare, tocmai pentru că îi cunoştea latura iresponsabilă şi impulsivă.

— Poate că Peter nu este demn de încredere, recunoscu ea în silă, dar nu văd de ce încerci să-i impui lui Susie un alt logodnic. Are totuşi dreptul să se îndrăgostească de cine-i place.

Simon râse sardonic.

— Ah! înţeleg că ţi-a vorbit despre John Cameron…

— Da. Chiar mi-a explicat că tu vrei s-o determini să se căsătorească cu el.

După ce o privi cu un aer nedumerit, Simon ridică ochii spre cer.

— Şi tu ai crezut-o? Dar voi aveţi impresia că eu sunt un adevărat monstru! îţi imaginezi poate că am s-o închid într-un turn până ce-i voi obţine, prin tortură, consimţământul?

— Încetează, Simon, îl întrerupse jenna exasperată. Tu ştii foarte bine că există o mie de feluri de a exercita presiuni asupra oamenilor. Susie se terne că tu o vei convinge până la urmă să se mărite cu acest John.

— Pun pariu că a uitat să-ţi menţioneze că „acest John”, cum îi zici tu, a fost chiar logodnicul ei o vreme, până ce cu rupt relaţia din cauza unei neînţelegeri stupide?

Jenna plecă privirea, pradă unei îngrozitoare tulburări. Cum de fusese atât de proastă să se pună într-o astfel de situaţie? Se lăsase păcălită de Susie, care, voit sau nu, avusese grijă să-i ascundă tot ceea ce ar fi făcut-o să ezite înainte de a lua o Hotărâre. Dacă ar fi ştiut tot ce-i spusese acum Simon, nu ar fi intrat niciodată în jocul periculos al prietenei sale.

— Unde s-a dus, Jenna? reluă Simon.

Jenna dădu din cap, învinsă.

— În Cornwall, răspunse ea cu voce abia auzită. În casa părinţilor tăi. Voia să fie singură cu Peter. Ca să poată vorbi în linişte, spunea ea… Ce o să faci?

— Tu ce crezi? răspunse Simon cu agresivitate.

O să mă duc după ei, firește! Nu am altă soluție.

— Pleci imediat? întrebă Jenna, neliniștită.

— Asemeni unui viteaz cavaler pe calul lui frumos, să zbor în ajutorul surorii mele? comentă el zeflemitor. Nu! Ce mai înseamnă câteva ore? C să mă duc mâine. Deocamdată, cu toată plăcerea pe care mi-o oferă compania ta, mă văd nevoit să plec. La revedere, Jenna. Ah, încă ceva. Îmi pare rău că v-am întrerupt tandra regăsire… Cred că… prietenul tău este foarte supărat pe mine.

Îi aruncă o privire cinică şi avu darul! să o exaspereze şi mai mult.

— Nu-i nimic grav, Craig şi cu mine avem toată seara înainte ca să ne bucurăm unul de altul, din moment ce tu pleci… îi lansă ea cu un zâmbet provocator.

— Atunci, petrecere frumoasa. Dar dacă pot să-mi permit o mică remarcă, tu nu pari deloc a fi îndrăgostită.

Jenna se îndreptă de parcă ar fi încasat o palmă. Fără să-şi dea seama, Simon atinsese punctul el sensibil. Dar ea nu dorea cu niciun preţ ca el să-şi dea seama de solitudinea ei sentimentală.

— Craig şi cu mine locuim de multă vreme împreună, dacă vrei să ştii, şi avem o relaţie perfect armonioasă, afirmă Jenna cu un aplomb care o uimi chiar şi pe ea. Dacă unii au nevoie permanentă de a-şi găsi un nou partener ca să-i stimuleze, asta este problema lor!

Schimbară o privire lungă, încărcată de animozitate, dar Simon nu răspunse atacului ei şi dispăru fără să mai stea de vorbă.

Rămasă singură, Jenna se aruncă într-un fotoliu şi-şi cuprinse capul în mâini. Oricare ar fi fost

responsabilitatea lui Susie în acest eşec, ea se angajase s-o ajute şi va încerca până la capăt. Cum să facă s-o prevină pe prietena ei că planul eşuase şi că Simon va ajunge acolo cât de curând?

Aruncă o privire plină de speranţă spre telefon, dar îşi aminti brusc că familia Townsend nu instalase niciodată telefon în casa lor de vacanţă, pentru a păstra calmul încântător al locului.

Nu mai rămânea decât o soluţie, gândi ea, ridicându-se hotărâtă. Va pleca imediat spre Cornwall ca s-o prevină pe Susie că Simon descoperise totul. Sigur, perspectiva unei lungi călătorii în maşinuţa ei incomodă n-o încânta deloc, dar nu îndrăznea să-l roage pe Craig să-i împrumute maşina lui. Doar ţinea atât de mult la acest Porsche absolut nou!

Cu toate acestea, când urcă să-l anunţe de plecarea ei precipitată, îi propuse chiar el să-i împrumute maşina.

— Nici gând să faci atâtea sute de kilometri cu maşinuţa ta, decretă el pe un ton autoritar.

Plină de recunoștință, Jenna acceptă maşina lui şi-i lăsă apartamentul în grijă.

După ce-şi aruncă câteva lucruri în sacul de voiaj, porni la drum. Era o experienţă minunată să conduci o asemenea maşină, şi reuşi aproape să se bucure de această escapadă care o aducea din nou pe drumul vacanţelor de odinioară.

De data aceasta, bineînţeles, împrejurările erau mult mai puţin plăcute. Susie va fi şocată să o vadă şi cu siguranţă că se va supăra pe ea pentru că-şi jucase rolul atât de prost; dar orice era mai bine decât o confruntare fierbinte între frate şi soră.

În sfârşit, ajunse la Tamar, râu a cărui trecere însemna altădată pentru cele două fete că voiajul se apropia de sfârşit. Se afla de acum în Cornwall…

Se gândi o clipă la strămoşii îndepărtaţi ai familiei Townsend, despre care mama lui Susie spunea că, probabil, avuseseră şi sânge spaniol căpătat poate după vreun naufragiu al unuia dintre vasele „Invincibilei Armada” pe coastele engleze. În familie se transmitea din generaţie în generaţie legenda care spunea că un marinar spaniol sedusese o frumoasă localnică… Iar părul negru şi tenul măsliniu al lui Simon confirmau această legendă…

Casa familiei Townsend era situata la ieşirea dintr-un mic sat de pescari, aşezat deasupra coastei abrupte şi neospitaliere. Bătută de vânturi, domina oceanul şi dispunea de o mică plajă privată la care se ajungea după ce coborai o potecă îngustă.

Era ora două noaptea când Jenna trecu prin cătunul cufundat în beznă. Maşina lui Craig urca cu uşurinţă drumul abrupt ce ducea la conac. Jenna parcă în linişte, pentru a nu-i trezi prea brusc pe Susie şi Peter.

Printre obloanele închise nu răzbătea nicio lumină. „Probabil că dorm buştean”, îşi zise Jenna apropiindu-se tiptil de uşa de la intrare.

În clipa în care vru să bată la uşă, aceasta se deschise.

— Susie, eu sunt, şopti Jenna, crezând că are de-a face cu prietena ei. Există o problemă.

În acel moment, silueta din umbră înainta spre uşă şi Jenna nu-şi putu stăpâni un ţipăt când, în

lumina lunii, îl recunoscu pe Simon.

— Într-adevăr, există o problemă, dar nu aceea pe care o crezi tu, zise el pe un ton enervat. Îmi pare rău pentru întunericul acesta, dar n-am reuşit să pornesc generatorul.

Jenna îşi aminti că familia Townsend refuzase să instaleze lumina electrică şi îşi reaminti cu nostalgie lungile seri petrecute la lumina lămpii cu petrol înainte de a fi fost adus generatorul.

— Cred că mama ta ţine lămpile cu petrol în pivniţă, zise ea automat. Dar ce naiba cauţi aici? Credeam că nu ai de gând să pleci decât mâine!

— M-am răzgândit. Sunt surprins să văd că tu eşti în stare să faci atâta drum cu maşinuţa ta pentru a-ţi preveni prietena de pericol. Câtă loialitate! exclamă el pe un ton sarcastic.

— Din fericire, n-am venit cu maşinuţa mea, zise Jenna. Craig mi-a împrumutat Porsche-ul lui.

Simon fluieră în zeflemea.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Dar este cu adevărat îndrăgostit de tine! Sau poate ai cine ştie ce talente ascunse, drago mea Jenna…

Ea nu-i răspunse la această remarcă grosolană.

— Oricum, amândoi ne-am pierdut timpul venind aici. Susie nu este aici.

— Dar mi-a spus că!… exclamă Jenna.

— Te-a minţit, asta-i tot, poate la sfaturile lui Peter. Chiar mă miram că, ştiindu-i gusturile extravagante, el acceptă să se îngroape aici pentru două săptămâni. Mi-l imaginam mai degrabă în vreun hotel luxos de pe Coasta de Azur… Probabil că acolo sunt…

Brusc, Jenna fu cuprinsă de o imensă descurajare. Acum nu mai avea nimic de făcut

decât să se întoarcă la Londra cu sentimentul îngrozitor că fusese păcălită de Susie, pe de o parte, şi că eşuase în încercarea ei de a redresa situaţia, pe de altă parte.

Vru să se întoarcă la maşină, dar Simon o prinse de braţ.

— Unde pleci?

— Mă întorc la Londra, răspunse cu o voce posomorâtă.

O ciudată expresie de autoritate şi autoironie apăru ne faţa lui Simon.

— Ştiu că nu-mi suporţi prezenţa, dragă Jenna, dar eşti prea epuizată ca să pleci imediat înapoi. O să petrecem noaptea aici, fie că vrei sau nu. Dacă pleci în starea asta, ai toate şansele să faci un accident. Imaginează-ţi mutra lui Craig dacă-i faci praf maşina.

Simon avea dreptate. Înţelept era ca ea să doarmă câteva ore înainte de a porni din nou la drum.

— Din cauza lui Susie, vom petrece o noapte îngrozitoare, pentru că aici totul este îngheţat, dar nu avem de ales, reluă Simon. La ora asta, micul hotel din sat este închis.

— Susie nu are nicio vină! protestă Jenna. De unde ar fi putut să ştie că vom pleca în căutarea ei? Probabil că s-au răzgândit în ultima clipă, şi…

— Sunt convins că n-a avut nicio clipă de gând să vină aici. Ei nu-i place locul ăsta.

— Când eram mici, ne plăcea la nebunie să venim aici, aminteşte-ţi.

Simon păru brusc foarte obosit.

— Susie a devenit o adevărată citadină, remarcă el pe un ton parcă dezamăgit. Pe când despre tine,

n-aş putea spune acelaşi lucru… Sunt sigur că regreţi viaţa de la ţară. Credeam de altfel că te vei instala în satul tău.

— Ca să devin o perfectă fată bătrână provincială? întrebă Jenna cu un râs cinic.

Simon nu luă în seamă această remarcă amară.

— Fată bătrână? Este cam devreme să spui asta… Deşi, dacă-mi aduc bine aminte, îţi planificaseşi să te măriţi şi să oi doi copii până la douăzeci şi cinci de ani. Se pare că eşti cam în întârziere, adăugă el zâmbind.

— Să zicem mai degrabă că visele mele de adolescentă au mai evoluat, îl corectă ea. Din fericire!

— Bun, am trăncănit destul pe întuneric. Mă duc să caut celebrele lămpi.

Simon dispăru spre pivniţă, în timp ce Jenna deschise uşa salonului. În încăpere se simţea aerul închis şi umiditatea; astfel că, în ciuda răcorii de afară, deschise larg ferestrele pentru a lăsa să între aerul marin.

Ideea de a petrece noaptea sub acelaşi acoperiş cu Simon o deranja mai mult decât ar fi crezut. Ce ironie a sorţii! îşi zise ea. Odinioară, ar fi dat orice pentru ca un asemenea eveniment să se producă…

Îşi amintea încă de ziua în care se îndrăgostise de fratele mai mare al prietenei sale…

Se întâmplase tot aici, pe terasa ce domina marea. Jenna citea un roman. Familia Townsend împreună cu Susie plecaseră la cumpărături şi era cât pe ce să-i cadă cartea din mână când, pe neaşteptate, apăruse Simon. Desigur, îl cunoştea deja, dar în vara aceea, adolescentul năvalnic se transformase într-un tânăr cu un farmec

irezistibil. Tocmai se întorsese dintr-o croazieră pe Mediterana împreună cu nişte prieteni, şi bronzul feţei îi dădea o aură aparte şi-i scotea în evidenţă ochii verzi de sub genele-i dese..

Din fericire, el nu-i acordase atenţie şi nu-i remarcase tulburarea. Ea nu era decât prietena surorii lui, şi probabil că pentru el nu prezenta niciun interes.

În zilele următoare, Jenna reuşi să-şi ascundă sentimentele şi sosirea prietenei lui Simon, Elena, o brunetă fermecătoare, înmormântase definitiv visele e romantice. Pentru el, ea nu va fi niciodată altceva decât prietena din copilărie a lui Susie, pe care o trata de altfel cu aceeaşi bruscheţe şi ironie ca pe sora lui.

Episodul acesta fi lăsase Jennei un gust amar, precum şi un sentiment de stânjeneală de fiecare dată când se ofta în prezenţa lui Simon, chiar dacă el n-a aflat niciodată de pasiunea pe care i-o inspirase.

Simon reapăru brusc, vizibil enervat

— Am găsit lămpile, dar nu ştiu unde este petrolul. Ce idee să nu le pună la un loc! exclamă el pe un ton plin de exasperare.

— Tatăl tău nu vrea să depoziteze petrolul în interiorul casei, îi explică Jenna cu calm. Îl pune întotdeauna în magazie. Dar ştii cumva unde sunt sacii de dormit?

— Nu am nici cea mai mică idee. Casa n-a fost deschisă de multă vreme; de altfel, părinţii mei se gândeau să o vândă.

Jenna nu făcu niciun comentariu, dar vestea o luă pe neaşteptate. Ideea că această casă ar putea să fie vândută o întrista profund. Atâtea amintiri

preţioase din copilărie erau legate pentru ea de acest loc. Fireşte, nu avea niciun cuvânt de spus în această problemă, şi cu atât mai puţin lui Simon.

În timp ce el căuta petrolul prin magazie, ea urcă la etaj în căutarea socilor de dormit. În ciuda întunericului, găsi sacii într-un dulap, pe care-i arătă cu mândrie lui Simon când acesta se întoarse, cu o lampă în funcţiune.

— Bravo, zise el simplu… N-o să ne fie prea frig. Am şi eu o veste bună: am găsit în bufetul din bucătărie nişte cafea măcinată şi lapte praf. Doamna Magellan, îngrijitoarea, fosă întotdeauna câte un pachet în caz că apare cineva pe nepusa-masă. Aşa că o să avem şi ceva asemănător cu un mic dejun mâine dimineaţă, înainte de a porni! a drum.

Jenna o cunoştea bine pe doamna Magellan, soţia robustă a unui pescar de prin partea locului. Dintotdeauna fusese menajeră aici când casa era locuită şi venea apoi doar o dată pe lună să mai controleze şi să se asigure că totul era în ordine.

— Cred că este timpul să ne culcăm. Noapte bună, zise ea brusc luându-şi un sac de dormit. O să mă duc în vechea cameră pe care o ocupam împreună cu Susie.

— De acord, te conduc cu lampa.

Dar când deschiseră uşa camerei, îi aştepta o surpriză neplăcută. Cele două paturi gemene dispăruseră, plafonul era plin de pete negre, şi zone de mucegai acopereau pereţii.

— Fir-ar să fie! exclamă Simon. Uitasem că această cameră este scoasă din funcţiune. Acoperişul. Este foarte stricat şi trebuie refăcut. Hai să vedem restul casei.

Nici în celelalte încăperi situaţia nu era deloc mai bună. Doar ultima cameră fusese ferită de intemperii şi nu prezenta urme de umezeală.

— Ei bine, draga mea jenna, constată Simon pe un ton zeflemitor arătând spre patul cel mare, dublu, ce fusese al părinţilor lui, cred că nu avem de ales. O să dormim împreună! Sper să te comporţi ca o lady!

Jennei îi venea să-l strângă de gât,

— Nici gând, răspunse ea pe un ton tăios. O să mă instalez pe canapeaua din salon.

— Ah! Cum vrei. „Dar nu vei fi singură nici acolo. Parterul este plin de şoareci, dacă mă iau după urmele pe care le-au lăsat peste tot, zise el cu un zâmbet machiavelic.

— Şoareci? exclamă ea îngrozită. Imposibil!

Întotdeauna avusese o frică pe cât de iraţională pe atât de incontrolabilă de aceste animale, şi Simon îşi amintea cu siguranţă.

— De ce ţi-aş spune minciuni? Ca să te aduc în patul meu? întrebă el mai în glumă, mai în serios. Nu, nu te mint, Jenna; la parter sunt şoareci. Acum, tu faci cum vrei; eu mă duc să mă culc. Sunt epuizat.

Resemnată, Jenna îşi puse sacul de dormit pe patul mare. Orice, mai degrabă decât să înfrunte vreun şoarece, gândi ea. Oricum, era de preferat Simon!

— Du-te tu prima în baie, îi propuse el. Şi, te previn: apa este gheaţă.

— Mulţumesc. Mă duc să-mi iau lucrurile din maşină.

Întoarsă în casă, îl văzu pe Simon făcându-şi de lucru prin bucătărie.

— Vrei o ciocolată caldă? Nu sunt prea sigur de rezultat cu laptele acesta praf, dar la război, ca la război!

— De, mulţumesc.

— Du-te sus, ţi-o aduc acolo.

După vreo zece minute auzi paşii lui Simon pe scară şi ea era deja instalată în sacul ei de dormit, cu fermoarul tras până la bărbie.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Simon întârziase în mod deliberat pentru a-i lăsa timp să între în pat, dor alungă repede această idee. El nu dăduse niciodată dovadă de delicateţe faţă de ea, şi nu avea niciun motiv să înceapă acum.

Ciocolata fierbinte îi făcu bine şi deja adormise pe jumătate când Simon se strecură în sacul lui de dormit după o scurtă trecere prin baie.

Târziu în noapte, ea visă că se afla pierdută pe o banchiză, şi că un crivăţ glacial o îngheţa încetul cu încetul.

Dar senzaţiei insuportabile de frig îi urmă în curând o căldură plăcută. În somn, Jenna se întinse ca o pisică şi zâmbi, total inconştientă de ceea ce produsese o asemenea schimbare.

Observând că ea era de-a dreptul îngheţată, Simon unise cei doi saci de dormit şi se lipise de ea pentru a-i transmite căldura lui.

CAPITOLUL III

Pe jumătate adormită, Jenna auzi un zgomot surd. Cu o mişcare voluptuoasă, se ghemui în sacul ei de dormit şi se lipi ceva mai mult de forma masivă întinsă lângă ea, căutându-i căldura. Câteva clipe mai târziu, zgomotul se repetă, mai

aproape.

De data asta, Jenna se trezi tresărind.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama unde se află. Când îşi aminti evenimentele din ajun, îşi reaminti foarte clar că se culcase în sacul ei de dormit.

Atunci, ce se petrecuse peste noapte?

Brusc, se întoarse şi observă că nu mei era singură în sacul de dormit. În timp ce dormise, cei doi saci fuseseră uniţi printr-un fermoar şi ea practic dormise în braţele lui Simon! în ce-l priveşte pe acesta, dormea în continuare liniştit, cu o expresie încordată pe faţă, ceea ce-l făcea să pară un adolescent.

Jenna nici nu avu timp să-şi dea seama de situaţia necuviincioasă în care se afla, că evenimentele se precipitară.

Uşa se deschise brusc şi impozanta doamnă Magellan apăru în prag.

— Ce faceţi aici? bombăni ea. Sunteţi pe o proprietate privată.

Cu o impresionantă temeritate, îi privea pe cei doi ţineri cu un aer războinic. Brusc, expresia feţei i se schimbă.

— Dar eşti chiar dumneata, domnişoară Jenna! exclamă *ea* uluită. Cu domnul Simon!

Vizibil stânjenită, părea să ezite asupra atitudinii pe care ar fi trebuit s-o ia.

— Când om văzut cele două maşini parcate în faţa casei, explică ea cu stângăcie, nu m-am gândit decât la…

Se întrerupse brusc, fixând-o pe Jenna cu o privire nedumerită. Dureros de conştientă de ridicolul situaţiei, Jenna se întrebă cum o să-i

explice doamnei Magellan incredibilul şir de împrejurări care o aduseseră în situaţia să împartă patul cu Simon, când acesta se trezi în sfârşit.

Se ridică în şezut, cu torsul gol, şi Jena constată că era chiar mai musculos decât în amintirile sale. Numai că nu era acum momentul să facă asemenea constatări! se mustră ea.

— Simon, explică-i doamnei Magellan de ce suntem aici!

— Păi… asta nu mă priveşte, începu doamna Magellan, dar sunt sigură că mama dumitale n-ar fi de acord, domnule Simon. Şi, în plus, şi cu domnişoara Jenna.

Scoase un oftat elocvent pentru a-şi manifesta dezaprobarea şi-i aruncă lui Simon o privire acuzatoare.

Spre surprinderea Jennei, Simon îi răspunse doamnei Magellan cu un zâmbet irezistibil care-i adânci gropiţa din bărbie. Ce mai punea! a cale? gândi ea, temându-se de ce era mai rău.

— Nu-şi făcuse griji degeaba…

— Oh, fiţi liniştită, doamnă Magellan, eu şi cu Jenna urmează să ne căsătorim, anunţă el cu un zâmbet fericit. O cunoaşteţi doar, este foarte sentimentală şi a ţinut să venim aici, unde ea s-a îndrăgostit de mine… Vizita noastră este un fel de pelerinaj, dacă vreţi…

La aceste cuvinte, o expresie radioasă lumină trăsăturile pline ale doamnei Magellan.

— Dumneata cu domnişoara Jenna?! exclamă ea ridicând braţele spre cer. Dar este minunat! Ce veste grozavă!

Stupefiată, Jenna vru să protesteze, dor nu reuşi să articuleze o vorbă. Ce înseamnă această glumă?

— Nu aveam de gând să dormim în acelaşi pat şi în aceeaşi cameră, explică Simon cu un aer prefăcut nevinovat, dar ne-au obligat stricăciunile făcute de ploaie.

— Ei bine, dacă urmează să vă căsătoriţi, altfel stau lucrurile, desigur, constată doamna Magellan cu uşurare. Onoarea este salvată. Deocamdată, mă duc să vă pregătesc un mic dejun cu ce se găseşte prin casă. Aveţi noroc, tocmai am trecut pe la brutărie. O să vă pot da chiar şi câte o brioşă. Pe curând…

Abia închise doamna Magellan uşa în urma ei, că Jenna explodă:

— Ai înnebunit?! exclamă ea. De ce i-ai înşirat povestea cu căsătoria?

— Pentru că dacă i-aş fi spus adevărul, nu m-ar fi crezut în veci, răspunse Simon afişând un calm oare aţâţă şi mai mult furia Jennei. Este prima explicaţie care mi-a venit în minte. Ar trebui să mă feliciţi pentru prezenţa de spirit, în loc să te înfurii.

— Să te felicit? Îţi baţi joc de mine? Doamna Magellan este cea mai mare bârfitoare din sat şi până diseară toată lumea de aici va fi la curent cu pretinsa noastră logodnă, replică Jenna cu furie.

Simon îi aruncă o ocheadă ironică, încântat se pare de festa pe care i-o jucase.

— Ei şi? Ce importanţă are? Atâta vreme cât logodnicul tău nu află vestea… începu el pe un ton dezamăgit. În loc să mă acuzi, mai bine mulţumeşte-mi pentru delicateţea mea. Dacă n-aş fi minţit, doamna Magellan te-ar fi clasat imediat în rândul fetelor uşoare…

— Am oroare de minciună, sub orice formă,

replică ea sec.

În afară de faptul când minţi tu, ca în povestea asta cu Susie, îi zise Simon.

Prinsă pe picior greșit, Jenna schimbă subiectul.

— Poţi să-mi explici de ce sacii de dormit erau uniţi azi dimineaţă? întrebă ea pe un ton acru.

— Bineînţeles, nimic mai simplu. Imaginează-ţi că m-ai trezit pentru că-ţi era frig, şi a fost singura soluţie pe care am găsit-o ca să te încălzesc. Nu ai de ce să faci caz de asta. N-o să, mă faci să cred că este prima cară când dormi cu un bărbat!

Jenna tăcu, pradă unei bruşte senzaţii de stânjeneală. Simon ar fi fost uluit să afle că, de fapt, ea era încă virgină. În ochii unui seducător înveterat ca el, lucrul acesta era probabil un defect, la cei douăzeci şi patru de ani ai ei.

— Bun, am discutat destul, reluă el. De data asta, mă duc eu primul la baie, dacă nu te deranjează.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, sări din pat. Nu purta decât nişte chiloţi în dungi bleu şi albe, dar nu părea deloc jenat să apară aşa în faţa ei.

Înconjură patul şi se apropie de ea pentru a-şi aduna hainele. Într-adevăr, nu avea de ce să se ruşineze de trupul lui, gândi ea, admirându-i fără să vrea coapsele musculoase şi silueta perfectă de sportiv desăvârşit. Nu mai văzuse niciodată vreun bărbat iradiind în mod natural atâta virilitate. Cuprinsă de o tulburare inconsolabilă, coborî privirea. Simon îi surprinse reacţia şi-i aruncă o privire ironică.

— Nu face mutra asta, Jenna, Nu este un delict de infidelitate să priveşti un bărbat în chiloţi. De altfel, Craig al tău nu va afla nimic.

Slavă Domnului că se înşelase asupra motivului stânjenelii ei, gândi Jenna. Sub nicio formă n-ar fi dorit ca el să ştie adevăratul motiv, că simplul fapt de a-l privi o destabiliza în asemenea măsură…

O oră mai târziu, după un mic dejun copios, cei doi tineri îi spuseră la revedere doamnei Magellan. Simon o conduse pe Jenna până la maşina lui Craig, sub privirea înduioşată a menajerei.

— Pune un pic de realism în despărţirea asta, Jenna. Îţi amintesc că, în principiu, eşti îndrăgostită nebuneşte de mine, zise el pe un ton ironic.

— Ciudat, dar este un rol pe care îmi vine foarte greu să-l joc,

— Chiar aşa? Ai uitat oare că odinioară nu prea gândeai astfel?

Furioasă, Jenna se întoarse cu o mişcare bruscă, atât de bruscă încât îşi agăţă tocul într-un smoc de iarbă şi se clătină.

Ar fi căzut dacă Simon n-ar fi prins-o de talie, şi această simplă atingere o tulbură din nou. Încordată la maximum, se eliberă cât putu de repede.

— Dă-mi drumul, Simon, spuse ea cu voce tremurată.

El o privi surprins.

— Calmează-te, ce naiba! Ai face mai bine să-mi mulţumeşti decât să iei aerul acesta ofensat… Hai, linişteşte-te, curând o să ţi-l regăseşti pe Craig al tău care o să te consoleze pentru toate necazurile pe care le-ai îndurat. Îl cunoşti de multă vreme?

— Nu te priveşte, replică ea. Eu nu mă amestec în viaţa ta sentimentală.

— Nu m-ar deranja treaba asta, De ce, ai să-mi pui vreo întrebare în legătură cu acest subiect? adăugă el cu o mutră nevinovată.

Scoasă din sărite, tânăra femeie se mulţumi să-i arunce o privire ucigătoare înainte de a se urca în maşină şi a demara în trombă. Ducă-se la naiba, cu subînţelesurile lui îndoielnice şi cu provocările lui permanente.

Cum de avusese lipsa de delicateţe de a tace aluzie la dragostea aceea pe oare ea crezuse că o ascunsese atât de bina pe vremuri? El înţelesese totul, pe când ea crezuse cu naivitate că păstrează un secret. Cât trebuie să fi râs de ea!

Brusc îi veni în minte clipa aceea atât de dureroasă când îl surprinsese întins pe iarbă împreună cu Elena, la marginea pădurii. Se ducea în sat şi cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îi văzuse după cotitura drumului; ei erau atât de ocupaţi să se sărute cu pasiune încât nici nu-şi dăduseră seama de prezenţa ei.

Multă vreme, Jenna fusese urmărită de această imagine. Câte nopţi nedormite nu petrecuse ea închipuindu-se în locul Elenei, mângâiată de Simon, oferindu-se sărutărilor lui pătimaşe.

Încercase s-o sărute o dată, o singură dată. Era în seara când ea împlinise optsprezece ani, în cursul petrecerii date cu această ocazie, dar tentativa se soldase cu un fiasco. Surprinsă şi emoţionată în acelaşi timp, Jenna întorsese capul în ultima clipă, evitând buzele lui Simon.

Acesta făcuse atunci una din remarcile lui ironice care îl caracterizau. „Nu vrei? Cu atât mai rău pentru tine! Nici nu ştii ce pierzi…”

Evocarea acelor evenimente îi provocase

întotdeauna stânjeneală şi se străduí să alunge din minte aceste amintiri dureroase. Pasiunea pe care o nutrise odinioară pentru Simon o ajutase măcar să ştie să se ferească în viitor de indivizi ca el… Dacă într-o zi se va îndrăgosti, îşi zise ea, o va face pentru un bărbat care să nu-i semene cu nimic lui Simon. Un astfel de om o va privi cu respect şi consideraţie, şi nu va colecţiona aventuri feminine.

* *

După câteva ore de drum, ajunse epuizată nervos. Îşi duse repede sacul de voiaj în apartament, apoi urcă la Craig să-i înapoieze cheile maşinii. Fotograful era ocupat în camera obscură cu developarea ultimelor filme de reportaj.

— Vezi manechinul ăsta? o întrebă. Îţi seamănă. Întotdeauna m-am gândit că silueta ta de vis ş: osatura perfectă a feţei sunt foarte potrivite pentru a poza.

Jenna ridică din umeri pentru a-i da de înţeles că ipoteza asta i se părea absolut bizară şi-i mulţumi că-i împrumutase maşina.

— Cel mai bun mod de a-mi mulţumi ar fi să cinezi cu mine astă-seară, răspunse Craig.

Jenna îi aruncă o privire surprinsă. Niciodată n-o mai invitase într-un mod atât de categoric.

— Ai vreo problemă? îl întrebă privindu-l cu atenţie şi observându-i faţa trasă.

— Da. Tocmai am anunţat-o pe Emma că boala de care suferă soţul ei este incurabilă. Nu mai are de trăit decât câteva luni.

— Dumnezeule… murmură Jenna.

— Da, este îngrozitor, încuviinţă Craig. Dar pe

când înainte era aproape hotărâtă să-l părăsească pentru mine, iată că acum nu mai vrea nici să-mi vorbească. Nu mai înţeleg nimic!

— Hai, Craig, pune-te în locul ei. Nici nu mai ştie, probabil, biata fată ce ar dori de fapt. Şi acum, când ştie că sfârşitul lui este atât de aproape, se simte probabil vinovată că a vrut să-l părăsească. Las-o să i se consacre lui cele câteva luni care i-au mai rămas de trăit. După aceea, va avea nevoie de dragostea ta pentru a depăşi momentul unei asemenea încercări.

Craig oftă adânc şi insistă să-i accepte invitaţia ia cină. Cum ar fi putut să-l refuze? Părea atât de abătut şi nu putea să-l abandoneze. Cu atât mai rău pentru seara liniştită pe care prevăzuse să o petreacă acasă.

Restaurantul la care o duse Craig era cel mai la modă din Londra, Proprietarii lui erau nişte persoane din mediul show-business-ului şi puteai întâlni aici de la oameni politici la vedete de televiziune şi jurnalişti cunoscuţi.

Jenna nu se lăsă impresionată de decorul avangardist şi de mina blazată a celor mai mulţi dintre ei. În schimb, aprecia meniul bogat şi rafinat,

— Bucătarul şef vine dintr-unul din cele mai bune restaurante pariziene, îi explică Craig întinzându-i o cupă de şampanie.

Jenna îi zâmbi dar observă că el abia dacă se atinsese de mâncarea din farfurie. Avea cearcăne sub ochi şi obrajii îi erau supţi. Probabil că mai slăbise în ultima vreme.

Măcar dacă tragedia pe oare o trăia acum Emma nu o va îndepărta pentru totdeauna de

Craig, gândi ea. El o iubea de atâta vreme. Într-o zi, pus pe confidenţe, îi istorisise povestea lor, atât de clasică… Erau toţi trei la universitate, când Emma şi Craig, pe punctul de a-şi anunţa logodna, se certaseră. Dintr-o toană, Craig plecase în Franţa la specializare. Când se întorsese, peste şase luni, ferm hotărât să se împace cu Emma, aceasta se căsătorise deja cu Paul…

Dragostea putea fi o experienţă atât de dureroasă! gândi Jenna observând faţa trasă a lui Craig şi cuta amară ce-i brăzda fruntea. Era evident că suferea, dar ea nu avea cum să-l ajute, nici măcar nu ştia ce să-l sfătuiască. În afara scurtei pasiuni pe care o simţise pentru Simon, nu mai fusese îndrăgostită. Ar fi trebuit să se bucure că se ferise de asemenea încercări, sau să regrete că nu cunoscuse acest sentiment despre care se spunea că este atât de înălţător? Nu avea cum să ştie.

Dar un lucru era sigur: reîntâlnirea cu Simon o tulburase mai mult decât şi-ar fi dorit. Anii care trecuseră se pare că-l făcuseră şi mai seducător.

Brusc, îi pieri pofta de mâncare, astfel că atunci când Craig propuse să se întoarcă acasă, Jenna nu protestă. Simţea nevoia să fie singură, să facă bilanţul ultimelor evenimente.

Aproape de ieşire, întâlniră persoane oare aşteptau să se elibereze o masă. Printre ele se afla şi Simon, care, atunci când o văzu, se îndreptă direct spre ea.

— Deja plecaţi? Ce păcat! exclamă el, aruncând o privire ironică spre Jenna.

Nu-şi dădu seama dacă licărirea ironică din privirea lui sau zâmbetul provocator pe care i-l

aruncă însoţitoarea lui, o superbă creatură, o împinseră să reacţioneze. Oricum, fără să fi premeditat mişcarea, ea îl luă de braţ pe Craig cu un gest posesiv.

— Da, suntem nerăbdători să fim singuri amândoi, răspunse ea pe un ton languros. Nu-i aşa, dragul meu?

Şi aruncând spre Craig o privire plină de adoraţie, îl trase afară fără să-i lase timp să deschidă gura. "

Ajunşi pe trotuar, Craig o privi stupefiat.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă el uluit

— O să-ţi explic, bolborosi Jenna, stânjenită.

Craig o fixă cu atenţie şi schiţă un zâmbet.

— Îţi doi seama că este pentru prima oară de când te cunosc că te văd reacţionând în acest mod impulsiv, ca orice muritor de rând? zise ei după o lungă tăcere. Îţi mărturisesc că începusem să mă îngrijorez în privinţa ta, dar acest comportament iraţional mă mai linişteşte. Cum se numeşte domnul acesta care te face să-ţi pierzi cumpătul?

Jenna simţi că roşeşte.

— Oh, nu are importanţă, murmură agitată. Este doar fratele unei prietene…

— Zilele trecute îi găsesc la tine, în seara asta dau de ei la restaurant! Ciudată coincidenţă…

— Nu reprezintă nimic pentru mine, te asigur!

— Atunci de ce toată această comedie? Te rog, nu mă crede chiar imbecil…

— Este adevărat că am fost îndrăgostită de el când eram doar o adolescentă, recunoscu ea. Dar a trecut atâta timp de atunci.

— Ai recunoscut-o pe femela care-l însoţea?

— Nu. De ce? Tu o cunoşti?

— Nu personal, dar ştiu că este unui dintre manechinele la modă în prezent.

Jenna ridică din umeri cu o prefăcută indiferenţă.

— Nu-mi pasă cu cine iese Simon, te asigur, Craig. Pentru mine, el nu este altceva decât fratele lui Susie.

Chiar dacă nu păru convins de spusele ei, Craig încetă să mai polemizeze pe această temă. Se despărţiră pe palier, şi Jenna se duse în sfârşit, cu plăcere, în pat, după noaptea incomodă petrecută în Cornwall. De data asta, nu mai era în pericol să se trezească lipită de Simon!

Soneria telefonului o trezi dis-de-dimineaţă.

— Jenna, draga mea! se auzi o voce cunoscuta. Cât sunt de bucuroasă!

Îngrozită, Jenna recunoscu vocea doamnei Townsend, mama lui Susie şi a lui Simon. Ce se mai întâmplase? Iar făcuse Simon vreo tâmpenie?

— Fireşte, sunt supărată pe voi că aţi fost atât de secretoşi, continuă Ellen. Dacă doamna Magellan nu v-ar fi surprins în cuibuşorul vostru de dragoste, noi ar fi trebuit să aşteptăm mult până să aflăm vestea. Nu-ţi ascund faptul că ea a fost puţin şocată să vadă că vă petreceţi weekendul împreună, ca doi îndrăgostiţi, când încă nu v-aţi căsătorit, dar eu am mintea mai deschisă şi n-am să fac nici un comentariu. La urma urmei, nu mai aveţi niciunul cincisprezece ani. Sper că n-ai să te superi pe mine. Dar am vorbit ieri la telefon cu bunica ta şi nu m-am putut abţine să nu-i spun vestea. Era în al nouălea cer, ca şi mine de altfel. Întotdeauna te-am considerat ca pe a doua fiică a mea şi iată acum intri într-

adevăr în familie. Este prea frumos să fie adevărat. Mă temeam atât de mult ca Simon să nu ne prezinte într-o zi pe vreuna din creaturile acelea cu care se afişează uneori, dacă mă iau după presa de scandal… l-am spus chiar, când i-am telefonat ca să-l felicit. Apropo, când v-aţi hotărât să faceţi nunta? O să organizăm petrecerea acasă. Grădina noastră se pretează perfect pentru aşa ceva. Va trebui să vorbim şi despre furnizori. Cunosc eu pe cineva care…

Doamna Townsend se întrerupse pentru o clipă să-şi tragă răsuflarea.

— Oh, abia acum îmi dau seama că probabil te-am trezit, este încă atât de devreme. Dar tu mă cunoşti, răbdarea nu este una din calităţile mele ş: pur şi simplu n-am rezistat plăcerii de a te felicita. Draga mea Jenna, acum te las să-ţi vezi de treburi. O să te mai sun.

Cu un gest automat, buimăcită, Jenna puse receptorul în furcă. I se părea că trăieşte un coşmar la limita dintre tragi-comedie şi o farsă îndoielnică… nevenindu-i să creadă că este realitate, îi trebui un timp până să realizeze consecinţele a ceea ce se produsese. Se lăsă apoi să cadă pe un fotoliu de lângă telefon şi-şi prinse capul în mâini.

Prăbuşirea pe oare o resimţise fu curând înlocuită de furie. De ce afurisitul de Simon nu-i spusese mamei sale adevărul atunci când aceasta îl sunase să-l felicite? Din ce motiv diabolic se hotărâse să continue această sinistră comedie?

În prima clipă, se gândi s-o sune pe doamna Townsend şi să-i explice cum stau lucrurile, dar se abţinu. La urma urmei, nu ea, Jenna, trebuia să

repare stricăciunile provocate de Simon. El era singurul vinovat de această încurcătură, şi era destul ce mare ca să rezolve singur problema. De ce trebuise să-i înşire doamnei Magellan toate aceste minciuni? Ar fi trebuit să-i treacă prin minte că primul lucru pe care aceasta îl va face va fi să sune la părinţii lui.

Privirea îi căzu din întâmplare pe cadranul ceasului deşteptător şi se repezi la baie. Tulburată de acest weekend absurd, uitase să pună ceasul să sune şi era pe cele să întârzie Io birou. Şi toate astea din cauza lui Simon!

În câteva zile, universul ei atât de bine organizat şi controlat metodic se transformase în haos…

Într-adevăr, ajunse cu o jumătate de oră întârziere la birou şi trebui să suporte privirea nu prea amabilă a patronului său. Din fericire, totuşi, în dimineaţa asta era mult de lucru încât acesta nu mai avu timp să-i ceară explicaţii, pe care de altfel nu ar fi în stare să le dea. Renunţă să plece la masă şi se mulţumi să mănânce la repezeală un sandviş Io ea în birou, mulţumită totuşi în sinea ei că era prea ocupată ca să aibă timp să se gândească.

Dar la sfârşitul zilei de lucru, grijile ei reveniră la suprafaţă, mai accentuate chiar. Cum să redreseze situaţia? După nesfârşitul monolog al doamnei Townsend de azi dimineaţă şi după entuziasmul pe care-l manifestase aceasta, Jenna nu se vedea în stare să o anunţe cu răceală că toată povestea asta cu nunta nu era decât o glumă proastă. Ar fi trebuit s-o facă atunci, imediat, dor nu avusese timp să se adune pentru că o luase pe nepregătite cu acest telefon.

Şi ce să mai zică de modul cum va reacţiona bunica ei? Şi mai rău, evident. Jenna ştia că. De fapt, bătrâna doamnă avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Simon şi visase mereu o căsătorie între nepoata ei şi acesta, căsătorie care ar fi pecetluit prietenia dintre cele două familii.

Şi totuşi, trebuia să-i spună adevărul… O va suna imediat ce va ajunge acasă, hotărî ea, după care renunţă la această idee, pentru că bunica ei nu auzea prea bine şi-i părea imposibil să-i povestească Io telefon toată istoria. Era mai bine să-i facă o vizită şi să-i explice atunci tot ce se întâmplase. Se va achita de sarcina aceasta neplăcută în weekend-ul următor.

Ajunsă acasă, făcu o baie bună ca să se mai relaxeze şi să vadă lucrurile mai limpede, dar degeaba. Situaţia i se părea de nerezolvat.

Apa caldă păru să o facă să se simtă moi bine şi după ce îşi înveli părul ud într-un prosop ca un turban, îşi puse un tricou lung ce-i ajungea până la jumătatea coapselor şi era ţinuta preferată pentru serile calde de vară.

Într-adevăr, înăuntru era *destul de cald pentru* că apartamentul stătuse închis toată ziua. Deschise ferestrele pentru a lăsa să între puţin din răcoarea serii şi regretă *acum* grădina bunicii sale. Cât de mult detesta să stea vara în oraş…

Brusc, îşi aminti că în curând îşi va lua o lună de vacanţă şi încă nu ştia unde să se ducă. Împreună cu Susie* proiectaseră destul de vag să plece undeva, dar acum era puţin probabil să o mai facă. De fapt, îşi *zise* ea oftând, nu simţea deloc nevoia de exotism. Ar încânta-o şi o simplă şedere la ţară, la bunica ei.

Se duse în bucătărie, scoase un castron şi-şi prepară o salată de ton. Craig lipsea pentru câteva zile şi nu va mai veni în ultima clipă s-o întrebe ce are la cină, aşa cum făcea în rarele seri când stătea acasă.

Perspectiva de a petrece seara singură nu-i displăcea deloc, dimpotrivă. Din punct de vedere fizic dar mai ales nervos, avea nevoie de odihnă.

Se pregătea să se instaleze pe terasă, când o siluetă răsărită de nicăieri apăru lângă ea. Fu cât pe ce să scape farfuria din mână de stupoare.

— Eşti singură? se auzi vocea ironică a lui Simon. Unde a dispărut iubitul tău?

După ce prima clipă de surpriză dispăru, Jenna îşi recapătă prezenţa de spirit… şi pofto de ceartă.

— Nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă? întrebă pe un ton aspru.

— Ba da, am bătut dar tu n-ai auzit, răspunse Simon fără să se lase intimidat.

— Pentru ştiinţa ta, află că Craig nu este iubitul meu. Suntem doar prieteni, atât tot.

— Noroc că este aşa, pentru că tu şi cu mine suntem logodiţi dacă-ţi mai aminteşti, remarcă Simon zâmbind.

— Da, ce să spun! exclamă Jenna, exasperată. Ce idee să inventezi minciuna asta! Evident, doamna Magellan i-a anunţat pe părinţii tăi!

— Ah, eşti deja la curent, comentă el simplu. Te-a sunat mama?

— Da. Le-a anunţat vestea tuturor prietenilor, şi mai ales bunicii. Cum o să faci să mă scoţi din încurcătura în care am intrat din cauza ta?

Simon îi aruncă o privire agasată.

— Calmează-te, ce naiba, doar nu-i atât de grav!

— Atunci, de ce nu i-ai spus mamei tale adevărul?

Simon rămase o clipă tăcut.

— Ei bine, ca să fiu cinstit, Jenna, începu el, în clipa asta m-ar aranja foarte bine să se ştie că sunt logodit Ăsta ar fi primul motiv. Al doilea ar fi…

Făcu o pauză şi o fixă cu o privire ciudată.

— … că mama părea atât de fericită de această veste încât nu m-a lăsat inima să-i spun adevărul.

Tulburată de privirea lui insistentă şi de tonul convingător al vocii lui, Jenna plecă ochii. De ce avea un efect atât de bizar asupra ei? se întrebă, încurcată.

— Îţi vine bine ţinuta asta, reluă el fără să o pradă din ochi. Dacă n-am fi doar logodiţi ci deja căsătoriţi, n-aş rezista…

Jenna roşi până în vârful urechilor şi se înciuda de această lipsă de stăpânire de sine. Cum de putea să reacţioneze atât de naiv la o remarcă atât de nedelicată?

Trase cu stângăcie de tricou pentru a-şi mai acoperi coapsele şi luă un aer demn.

— Uiţi că noi nu suntem logodiţi! exclamă furioasa. Ai tot interesul să clarifici această problemă cu familia ta cât mai curând. Altfel…

— Altfel? întrebă el apropiindu-se.

Se aplecă spre ea. Neliniştită, îi simţi răsuflarea caldă în ceafă şi crezu că el o va săruta. Dar nu fu aşa; Simon se limită să întindă mâna şi să ia o feliuţă de morcov din farfuria ei.

— Mmm… Morcov crud! Ador asta! afirmă el, prefăcându-se că nu observă expresia ofensată a Jennei. Ca să revenim la ceea ce te preocupă,

continuă el, te las pe tine să anunţi pe toată lumea. Eu sunt atât de prost psiholog încât n-aş putea să încerc şi cred că aş încurca lucrurile. Tu o să te descurci foarte bine.

Jenna îl privi o clipă, incapabilă să scoată o vorbă ce tupeu! gândi ea. Când el singur era vinovat de toate astea, refuza să-şi asume responsabilitatea, invocând pretexte viclene şi punând-o să secată ea castanele din foc.

— Ascultă, Simon, va trebui să găseşti un mijloc să descurci această problemă ridicolă, murmură ea, cuprinsă brusc de un sentiment de neputinţă. Cum să facem?

Din nou, el o privi cu o asemenea intensitate încât ea se înfiora, tulburată.

— Am o idee, zise el în sfârşit. Mi se pare imposibil să-i anunţ cu brutalitate pe părinţii mei că nu a fost decât a glumă, având în vedere că ei au reacţionat aşa. Lată cum o să facem: deocamdată nu le spunem nimic, dar o să facem în aşa fel încât să ne vedem cu ei destul de des pentru ca ei înşişi să-şi dea seama cât suntem de nepotriviţi. Nu vor aveai încotro şi vor trage concluzia că este imposibil să ne căsătorim, şi astfel rezolvăm totul. Ce zici?

Jenna îi aruncă o privire nedumerită.

— Dar este irealizabil ce propui tu. Locuim amândoi fa Londra, iar ei sunt la ţară!

— Nu avem decât să profităm de vacanţa care se apropie pentru a sta o vreme la părinţii mei. În casa pe care am închiriat-o pentru vară. În Dordogne. Oricum, le-am promis că trec să-i văd.

— Şi bunica mea?

— Tocmai! Părinţii mei au invitat-o şi pe ea la ei.

Vezi că toate au picat cât se poate de bine?

Jenna se gândi o clipă.

— Şi ce va spune fermecătoarea creatură care te însoţea la restaurant când ne-am întâlnit? întrebă pe un ton perfid.

— N-are importanţă, replică Simon. De fapt, aş fi încântat dacă m-ar crede realmente logodit.

— Aşadar, din cauza ei ai pus la cale toată această comedie? întrebă Jenna, stupefiată.

Simon îi adresă un zâmbet maliţios.

— Bravo! exclamă el. În sfârşit, ai înţeles!

— Nu te-aş fi crezut niciodată în stare de aşa ceva. Când mă gândesc că nu ai măcar curajul să-i spui unei femei în faţă că nu o vrei!

Spre surprinderea ei, o expresie de adâncă amărăciune se întipări pe faţa lui Simon. Se putea oare ca el, la fel ca şi Craig, să sufere din cauza unei iubiri imposibile? Citi în ochii lui o infinită tristeţe şi *i* se strânse inima. Poate că în spatele bărbatului atât de sigur pe el se ascundea un suflet sensibil pe care ea nu-l bănuise, îşi spuse, şocată şi emoţionată în acelaşi timp.

— Bine, de *acord cu* ideea ta, spuse în sfârşit. Nu prea îmi surâde, dar din păcate nu am altă soluţie să-ţi propun. Totuşi, jură-mi că le vom spune adevărul înainte de sfârşitul vacanţei.

Simon îi zâmbi, de data asta fără ironie.

— Îţi promit. De altfel, sunt sigur că după ce vom locui o vreme împreună, vor înţelege singuri, la spune-mi, salata asta pare foarte apetisantă. Ce-ar fi să mă inviţi s-o împărţim? Doar avem ce sărbători.

— Ce sărbătorim? întrebă ea, alertată.

— Logodna noastră, fireşte.

Simon era incorigibil! gândi ea furioasă. Nu putea să reziste plăcerii de a provoca. Şi în loc să rămână indiferentă, ea se enerva imediat.

— Nu. Sunt obosită şi vreau să mă culc devreme.

Convinsă că el va insista, sau cel puţin va încerca să o sărute la plecare pentru simpla plăcere de a o vedea că-şi iese din sărite, ea se pregăti să contraatace.

Dar el nu încercă să se impună cu forţa şi plecă imediat, salutând-o scurt.

Rămasă singură, trebui să recunoască faptul că sentimentul ce o încerca după această plecare atât de rapidă era, în mod ciudat, mai aproape de dezamăgire decât de uşurare…

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineaţa, Jenna se trezi devreme şi mai râmase puţin în pat, cuprinsă de un sentiment confuz în care furia se amesteca cu bizara stare de excitaţie.

Furioasă împotriva ei însăşi, se ridică şi se strădui să privească lucrurile în faţă. De ce o tulbura gândul că era pretinsa logodnică a lui Simon?

Doar era limpede că nu-l aprecia cine ştie ce. Desigur, împărtăşeau numeroase amintiri din copilărie şi ea ţinea la familia lui ca şi cum ar fi fost a ei, dar nu putea să uite că întotdeauna el manifestase faţă de ea un insuportabil aer de superioritate. Şi pe deasupra, mai avusese şi cruzimea să-şi bată joc de pasiunea ei efemeră pe care o nutrise odinioară. Nu, hotărât lucru, nu

avea ce să aştepte de la el. Nu-i dovedise el încă o dată cât de puţin îl interesa părerea ei antrenând-o în această poveste?

Îi pieri pofta de mâncare şi abia reuşi să înghită o feliuţă de pâine prăjită, când sună telefonul. Era doamna Townsend.

— Jenna, draga mea, tot eu sunt. Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar am preferat aşa decât să te deranjez la birou. Simon mi-a spus ieri că aveţi de gând să veniţi pentru o vreme în Dordogne, în iulie. Nu mai este cazul să-ţi spun cât suntem de încântaţi dar nu de asta te-am sunat. Simon m-a rugat să-ţi dau unele amănunte practice. Casa este mare, din fericire, pentru că, atunci când am închiriat-o, ne-am gândit că poate va veni şi Susie cu prietenul ei. Îl ştii, nu-i aşa? Este John Cameron.

Urmă o clipă de tăcere şi Jenna îşi ţinu răsuflarea. Doamna Townsend nu era oare la curent cu ultimele năzbâtii ale fiicei sale?

— Dar probabil că nu vor veni, reluă aceasta. Voiam doar să te previn că vă vom da camere separate, ţie şi lui Simon. Nu vreau să crezi că sunt o puritană, dar, în sfârşit, va fi şi bunica ta aici şi…

Doamna Townsend se întrerupse, stânjenită.

— Sper că nu eşti supărată pe mine? l-am vorbit şi lui Simon despre asta şi el m-a sfătuit să te sun şi să-ţi cer părerea.

Blestematul de Simon! gândi Jenna furioasă. Încă o dată, avea o plăcere răutăcioasă s-o pună într-o situaţie stânjenitoare.

— Mă asculţi, Jenna?

— Da, bineînţeles, murmură ea.

— Înţeleg că pentru voi va fi… frustrant, dar la urma urmei, mai aveţi şi voi răbdare încă vreo câteva săptămâni până la nuntă.

Cât de mult ar fi vrut să-i spună doamnei Townsend că ea nu avea nici cea mai mică dorinţă de a împărţi patul cu fiul ei, şi că această vacanţă va fi pentru ea o încercare îngrozitoare. Dar afecţiunea pe care i-o purta mamei lui Simon nu-i dădea voie să fie atât de crudă. Pentru nimic în lume nu ar fi vrut s-o facă să sufere pe această femeie pe care o considera ca pe a doua mamă a ei.

— Nu vă faceţi probleme, spuse în sfârşit. Într-adevăr, mai putem aştepta…

— Am înţeles că vreţi să vă căsătoriţi la sfârşitul verii. Luna septembrie ar fi cea mai bună alegere, grădina este atât de frumoasă în perioada aceea.

— Da, poate, răspunse Jenna evaziv. Îmi pare rău, Ellen, dar trebuie să te las. Trebuie să mă pregătesc de plecare la birou.

— Da, fireşte, draga mea. Doar încă nişte amănunte. L-am spus lui Simon pe unde trebuie să veniţi, o să ajungeţi fără prea multă greutate. Sper că o să vă placă acolo şi n-o să vi se pară locul prea izolat, vouă care trăiţi în inima oraşului. Dar gata cu trăncăneala. Acum te las. Pe curând, Jenna…

La birou, ritmul de lucru fu şi mai istovitor ca de obicei. Spre prânz, când Jenna se pregătea să iasă în parc şi să înfulece rapid un sandviş, Rick, patronul ei, îi telefonă de la un client spunându-i că are nevoie urgent de nişte eşantioane pe care ea va trebui să i le ducă.

Fără tragere de inimă, Jenna căută şi găsi

eşantioanele într-o cutie de carton grea şi incomodă, apoi chemă un taxi. Apartamentul, proprietatea unui american bogat, se afla în cartierul rezidenţial al Londrei. În mod obişnuit, Jenna îl însoţea pe Rick la primele întâlniri pe care acesta le avea cu clienţii pentru a lua note şi a stabili un prim contact cu proprietarii, dar de data aceasta, contractul abia fusese semnat. Ea nu apucase deci să facă cunoştinţă cu faimosul om de afaceri american.

După ce-i spuse portarului cine este, fu condusă până la lift străbătând un hol somptuos, pardosit cu dale de marmură. Tocmai voia să apese pe butonul etajului dorit când un bărbat traversă holul şi veni alergând spre ea. Jenna mai reţinu liftul, şi necunoscutul îi mulţumi cu un zâmbet în timp ce intra. În cabină.

Blond, de o înălţime medie, avea nişte dinţi de un alb strălucitor şi o bărbie voluntară. Remarcând aceste detalii, Jenna hotărî că trebuie să fie american. Aruncă o privire spre ceasul preţios pe cane acesta îl avea la mână şi-şi încruntă uşor sprâncenele.

Nu era lipsit de farmec, gândi Jenna fără să vrea. Era ceva mai scund decât Simon şi mai puţin atletic. Probabil şi ceva mai în vârstă cu câţiva ani, adăugă în sinea ei. Enervată brusc că-şi găsise să-l ia pe Simon ca termen de comparaţie, şi-l alungă imediat din minte.

Liftul opri la etajul respectiv atât de brusc încât era cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Necunoscutul, galant, o prinse de braţ pentru a o împiedica să cadă, şi ea îi mulţumi cu un zâmbet.

Când uşa se deschise, se trezi nas în nas cu

Rick.

— Ah, iată-te în sfârşit, Jenna! În acelaşi timp cu Grant, e perfect! exclamă el întinzându-i mâna necunoscutului. Grant, ţi-o prezint pe asistenta mea. Jenna Armstrong. Jenna, dumnealui este domnul Grant Freeman.

Aşadar, ea nu se înşelase. Bărbatul era într-adevăr american, gândi ea întinzându-i mâna. Cum de nu bănuise că era vorba chiar de clientul pe care. Urma să-l întâlnească?

Discretă, rămase puţin în urmă, în timp ce ambii bărbaţi discutau despre devize şi termene. Acest contract era unu! dintre cele mai serioase pe care le semnase până acum şi ea ştia că Rick ţinea să-l conducă cu o grijă deosebită.

După vreo jumătate de oră, Grant Freeman îşi aruncă a privire fa ceas.

— Aş fi fost încântat să putem continua această discuţie în jurul unei mese, dar din păcate sunt invitat la un dejun, zise el pe un ton amabil. Aş putea să vă propun să ne reîntâlnim diseară la cină? Mai avem încă multe lucruri de pus fa punct,

Rick tuşi, stânjenit.

— Îmi pare rău, dar am deja aranjată o întâlnire, răspunse el.

— Eu trebuie să plec mâine dimineaţă înapoi la New York, preciză Grant, se întoarse spre Jenna, apoi spre Rick. De ce nu v-ar înlocui asistenta dumneavoastră? Mi se pare a fi cea mai bună soluţie.

Privirea lui Rick se plimbă de la Grant la tânăra fată, şi un zâmbet vag îi luminä trăsăturile.

— Aveţi dreptate, spuse în sfârşit. Problema este rezolvată. Jenna şi cu mine vom studia dosarul azi

după-amiază, şi diseară ea va şti la fel de multe ca şi mine. Am toată încrederea în ea, fireşte, este o excelentă profesionistă.

— Perfect, zise Grant, ca un om obişnuit să nu piardă timpul.

Apoi se întoarse spre Jenna.

— Dacă mi-ai da adresa dumitale, aş trece să te iau pe la ora opt. De acord?

— De acord, încuviinţă jenna, puţin surprinsă de întorsătura neaşteptată pe care o luaseră evenimentele.

După plecarea lui Grant, grăbit să se ducă la întâlnirea stabilită, Rick îi aruncă o privire amuzată.

— Se pare că nu-l iaşi indiferent pe Grant, remarcă el pe un ton uşor ironic.

— Ce-ţi trece prin minte? protestă Jenna, şocată. Domnul Freeman m-a invitat să discutăm despre apartament, nimic altceva!

— Te înşeli, draga mea Jenna. Cum poţi fi atât de naivă încât să nu înţelegi că îi placi? Oricum, mi-a dat mână liberă în privinţa apartamentului, şi nu-i interesează decât foarte vag decorarea lui. Avea chef să-şi petreacă seara cu tine, asta-i tot.

Jenna ridică din umeri, indiferentă. În fond, invitaţia aceasta nu-i displăcea. Pe de o parte, simţea nevoia să mai scape de gândurile ei, şi pe de altă parte, Grant nu era lipsit de farmec. Poate că el va reuşi s-o facă să-l uite pe blestematul ăsta de Simon şi încurcăturile în care intrase din cauza lui.

La ora şapte şi jumătate, jenna era gata. Nu ezitase prea mult asupra ţinutei. Grant Freeman trebuie să fi fost obişnuit să frecventeze localuri

luxoase şi alesese rochia ei cea mai elegantă, dintr-o mătase de un bleu luminos care forma un interesant contrast cu părul ei roşcat ca o flacără şi se armoniza perfect cu culoarea ochilor.

La ora opt fix, Grant parcă în faţa casei ei. Conducea un Mercedes coupe cu fotolii luxoase din piele de culcarea nisipului şi, când ea coborî, o anunţă cu nonşalanţă că rezervase o masă la restaurantul hotelului în oare locuia. O fi avut Rick dreptate? se întrebă Jenna, bănuitoare. Dar se linişti destul de repede. Alegerea aceasta nu dovedea în niciun fel că Grant se grăbea să-i propună să urce în camera lui la sfârşitul mesei.

Altfel, ei bine, ea îl va face discret să înţeleagă că greşise adresa, şi gata!

Restaurantul hotelului în care locuia Grant Freeman era pe măsura holului de la intrare: imens, decorat excesiv şi aproape prea rafinat. Dar ea nu-şi strică plăcerea doar pentru atâta lucru. Avea rareori ocazia să iasă în locuri atât de pompoase, şi experienţa era foarte plăcută.

Grant, foarte în largul lui, comandă de la bun început două cupe de şampanie.

— Astăzi cred că este ziua mea norocoasă! lansă el, adresându-i un zâmbet plin de subînţelesuri. Dimineaţa fac cunoştinţă cu dumneata, şi în aceeaşi seară îmi faci plăcerea să cinezi cu mine.

Jenna, stânjenită, se strădui să zâmbească. Grant părea să fi uitat că ea acceptase această invitaţie din motive strict profesionale. Seara începea prost.

Pe măsură ce timpul trecea, Grant se purta din ce în ce mai fermecător, insistând cu o oarecare exagerare asupra bucuriei pe care o încerca fiind

în compania ei. Curând, Jenna începu să regrete că se lăsase atât de uşor convinsă să petreacă o seară intimă cu un individ pe care nu-l cunoştea şi care, evident, era şi lipsit de tact. Niciodată Simon nu ar fi avut asemenea comportament, gândi ea, înainte de a se mustra din nou că-şi amintise iarăşi de Simon. În loc să se mai gândească la afurisitul de

Simon oare-i complica atât de mult existenţa, mai bine ar profita de acest delicios dineu. La urma urmei, Grant Freeman nu o s-o violeze în mijlocul restaurantului plin de lume. Şi dacă va deveni prea îndrăzneţ, nu avea decât să-l anunţe că era logodită, ceea ce la urma urmei nu era decât pe jumătate o minciună.

Pe când chelnerul le aducea farfuriile cu pateu de ficat cald, iar Jenna încerca cu dificultate să orienteze discuţia spre subiecte profesionale, simţi brusc că se pregăteşte un eveniment neprevăzut.

Avertizată parcă de un al şaselea simţ, ridică privirea şi, stupefiată, rămase câteva minute cu furculiţa în aer. La câţiva metri de ea se afla Simon, aşezat la o masă împreună cu un bărbat şi două femei, pe care ea nu-i mai văzuse niciodată.

— Ceva nu este în ordine? întrebă Grant profitând de ocazie pentru a-i pune mâna pe braţ.

— Nu, nu, totul este în ordine, murmură ea, neliniştită.

Îngrijorarea i se accentuă când îl văzu pe Simon ridicându-se şi venind spre ei.

— Draga mea, ce surpriză! îi lansă Jennei trecându-şi cu tandreţe braţul pe după umerii ei.

Apoi întinse mâna spre Grant, a cărui încruntare îi trăda nedumerirea.

— Bună seara, sunt Simon Townsend. Dumneata eşti cu siguranţă Grant Freeman? Ştiam că Jenna are astă-seară o întâlnire de afaceri, dar nu ştiam unde. Ce coincidenţă amuzantă! Eu sunt cu nişte prieteni, dacă vreţi, veniţi să beţi cafeaua cu noi.

Judecând după expresia lui posacă, Grant nu părea să găsească situaţia prea amuzantă. În ce-o privea pe Jenna, era atât de uluita de spusele lui Simon încât nu putea scoate o vorbă. Prin ce întâmplare incredibilă Simon cina şi el aici? Şi de unde îi cunoaşte numele lui Grant?

Deodată, Simon îi luă mâna şi o duse la buze.

— Draga mea, ţin să-ţi ofer cât mai repede un inel! Vreau ca toată lumea să afle că suntem logodiţi. În unele cazuri, trebuie să pui repede punctul pe „i”... Şi dumneata îmi împărtăşeşti părerea, nu-i aşa, domnule Grant?

Simon îi aruncă lui Grant o privire plină de ameninţări şi se întoarse la masa lui. Plecarea lui fu urmată de o tăcere apăsătoare între Jenna şi Grant

— Nu mi-ai spus că eşti logodită, zise Grant cu o voce glacială.

Jenna, încântată pe de o parte că fusese scoasă din încurcătură de intervenţia neaşteptată a lui Simon dar, pe de altă parte, furioasă de îndrăzneala lui să se interpună astfel între ea şi Grant, jucând roiul logodnicului posesiv, nu ştia cum să reacţioneze. La urma urmei, ce ştia Simon despre relaţia ei cu Grant? Ar fi putut pica prost dacă ar fi fost într-o conversaţie profesională...

Cu un zâmbet crispat pe buze, se strădui să redreseze situaţia. Pe un ton pe care şi-l dorea cât se poate de natural, începu să discute despre

armonia culorilor pe care le alesese Rick pentru a decora apartamentul lui Grant, încercând în zadar să-l intereseze şi pe acesta.

Era evident că, la fel ca ea, nici el nu mai avea chef să lungească discuţia şi, inventând pretextul unui zbor foarte devreme mâine dimineaţă, încheiară masa. Uşurată, ea îl salută şi se pregăti să iasă din restaurant.

Nu-i pusese însă la socoteală şi pe Simon. Abia apucă să-şi ia poşeta, că el fu imediat lângă ea, luând-o familiar de braţ.

— Nu pleca atât de repede, acum că te-ai descotorosit de nepoftitul ăsta, îi şopti el la ureche. Vino la masa noastră.

Jenna se opri brusc şi-l privi drept în ochi.

— Mai întâi, o să-mi explici de unde ai ştiut că eu am o întâlnire de afaceri, şi prin ce întâmplare te-ai aflat aici, zise sec.

— Întâmplare? Hai, nu fi naivă, draga mea Jenna… Când te-am sunat azi după-amiază la birou, mi-au spus că cinezi cu un client străin, şi am întrebat la ce hotel stă acesta. Eram sigur că acolo te va invita la dineu. Ce poate fi mai simplu decât să mergi direct din sala restaurantului în cameră?

— Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că Grant ar fi…

— Că te-ar fi dus în patul lui? Dar este evident, ce naiba! O cină bună, puţină şampanie… şi hop! Este ceva clasic…

— Să zicem că ar fi fast aşa. De ce te-ai amestecat?

— N-o să-mi spui că ai fi căzut în plasa lui grosolană, sper? îi aruncă pe un ton realmente şocat de data asta.

Jenna nu avu curajul să nege.

— Nu, adevărat, recunoscu ea.

— Perfect! Aşa că vino să-l uiţi pe individul acesta sinistru alăturându-ni-te.

Degeaba protestă ea, spuse că era obosită, că mai are de lucru, nimic nu merse. Simon o conduse aproape forţat la masa lui.

O prezentă prietenilor lui ca pe o prietenă de familie. Aceştia o salutară cu amabilitate. Cu toate acestea, Jenna avea sentimentul neplăcut că fusese luată ostatică şi nu-şi dorea pentru nimic în lume să stea prea mult. Cunoscând însă încăpăţânarea lui Simon, ştia din păcate că el nu o va lăsa să plece sub niciun pretext. Aşa cu pusese Io cale o şmecherie pentru a putea pleca mai repede. Simulând un gest neîndemânatic, îşi vărsă o parte din cocktail pe rochie.

— Oh, ce stângace sunt! făcu ea, ridicându-se imediat, în timp ce chelnerul se repezi cu un şervet în mână. Scuzaţi-mă, cred că este mai bine să plec să mă schimb, rochia mea este udă.

— Într-adevăr, interveni Simon. Te conduc.

— Dar…

— Ba da, ba da, insist, o întrerupse el pe un ton rece care nu admitea replică. La ora asta, rişti să nu găseşti prea uşor un taxi.

După ce-şi salută prietenii, o conduse pe Jenna până la uşă.

— Nu am deloc nevoie de serviciile tale! exclamă ea de cum se îndepărtară de masă.

În hol, câteva persoane îi priviră, vizibil surprinse de expresia furioasă a acestei încântătoare roşcate cu rochia udă.

— Mă port ca un adevărat logodnic, nimic mai

mult, comentă Simon pe un ton zeflemitor, fără să se lase impresionat de izbucnirea ei. Hai, uite că mi-au adus maşina.

Într-adevăr, maşina fusese trasă la intrare de către un portar în livrea. Jenna urcă fără tragere de inimă. Era mai mult decât sătulă de felul lui de a-i dirija viaţa. Genul acesta de bărbat dominator şi sigur pe el îi era de-a dreptul insuportabil.

Cu ochii aţintiţi spre parbriz, nu scoase o vorbă tot timpul drumului şi, pierdută în gândurile ei, nici nu remarcă faptul că Simon oprise maşina.

— Iată-ne ajunşi, o anunţă el.

Jenna aruncă o privire perplexă prin geam şi nu-şi recunoscu strada.

— Credeam că mă duci acasă I se miră ea.

— Mai târziu. Mai întâi trebuie să te usuci, şi după aceea avem de discutat.

— De discutat? Unde?

— În apartamentul meu. Aici măcar voi fi pe teren propriu; pari atât de furioasă împotriva mea încât ai putea să-ţi scoţi ghearele.

Jenna rezistă cu greutate dorinţei de a-i răspunde acum verde în faţă şi hotărî să-şi rezerve agresivitatea pentru discuţia ce se pregătea. Ascunzându-şi proasta dispoziţie, îl urmă pe Simon în apartamentul lui.

— Du-te să te schimbi, o să găsesc ceva să-ţi dau să pui pe tine până se va usca rochia.

Stăpânindu-şi furia, Jenna se supuse. Doar câteva minute încă, şi-i va spune ea ce gândeşte despre el. Fără menajamente.

Cunoştea apartamentul lui pentru că fusese de mai multe ori aici cu Susie, şi ştia că la etaj erau dormitoarele. Fără să ezite, se îndreptă spre cel

rezervat oaspeţilor. Cu un ochi de profesionistă, observă că tapetul înflorat fusese înlocuit cu un tapet de mătase bej cu reflexe calde, în perfectă armonie cu albastrul închis al draperiilor.

După ce-şi scoase rochia, se duse în baia alăturată. Şi aici constată că decoraţia fusese regândită cu un gust foarte rafinat. O imensă cadă de marmură te invita! a relaxare, şi pe o etajeră de răchită se afla un teanc de prosoape moi. Se mulţumi să se spele repede, la chiuvetă. Simon o aştepta şi era curioasă să vadă ce găsise ca să-i dea să se îmbrace.

După ce se spălă şi se împrospăta, ieşi din baie îmbrăcată doar în chiloţi şi sutien. În aceeaşi clipă, Simon, venind de pe coridor, împinse uşa camerei şi se treziră nas în nas. Cu un gest instinctiv, ea încercă să-şi protejeze goliciunea ducându-şi mâinile spre piept şi rămânând nemişcată, ca încremenită. Simon, cu ochii aţintiţi asupra ei, o privea cu o intensitate ce o îngrozi. Apoi, el păru să-şi recapete controlul şi pe faţă îi apăru un zâmbet nedefinit,

— Hotărât lucru, nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă! remarcă Jenna, furioasă şi tulburată în acelaşi timp.

— De ce aş bate la uşa propriei mele camere? îi replică el.

— Dar camera asta a fost rezervată totdeauna oaspeţilor! protestă ea.

— Într-adevăr, până de curând. Întâmplător, am schimbat cele două camere. Vechiul meu dormitor, ce! dinspre stradă, devenise prea zgomotos.

— Ai fi putut să-mi spui!

— Şi să mă lipsesc de plăcerea de o-ţi admira silueta de manechin? în niciun caz! răspunse el zâmbind cu un aer ironic.

— Oh, fii serios! murmură Jenna, stânjenită.

— Hai, nu face mutra asta jenată. Îmi aminteşti de ziua în care ne-am scăldat în râu! exclamă el râzând. Îţi petrecea! prima vacanţă cu noi şi erai de o pudoare de-a dreptul bolnăvicioasa. Şi aveai doar treisprezece ani. Îţi aminteşti?

Jenna încuviinţă din cap. Cum ar fi putut să uite? Ea fusese singura care nu-şi pusese costumul de baie pe sub blugi şi nu se mai simţise niciodată atât de ridicolă ca atunci când îi văzuse pe ceilalţi dezbrăcându-se. A trebuit ca doamna Townsend să-i facă un paravan dintr-un prosop pentru a-i permite să se schimbe şi în tot cursul operaţiunii, roşie toată, simţise privirea ironică a lui Simon aţintită asupra ei.

— Parcă trebuia să-mi aduci ceva cu care să mă îmbrac, spuse ea pe un ton supărat. N-am de gând să stau toată seara în chiloţi, închipuie-ţi!

— Păcat, îi replică Simon. În sfârşit, dacă insişti… O să-ţi caut ceva de îmbrăcat.

Deschise un dulap şi scoase din el o cămaşă largă de bumbac, impecabil călcată şi împăturită, pe care i-o întinse.

Ar fi putut avea delicateţea de a-i desface măcar nasturii, gândi ea, exasperată. În loc de asta, el o contempla liniştit în timp ce ea se chinuia, nervoasă, cu butonierele.

După ce, în sfârşit, îşi puse cămaşa, privirile li se întâlniră şi ea simţi un adevărat şoc. De data aceasta, în ochii lui nu se mai zărea nici cea mai mică urmă de ironie, ci expresia patetică a unui

bărbat cuprins de o sete pe care ştia că nu este în stare să şi-o potolească. Se putea oare ca Simon să simtă ceva pentru ea, ceva ce semăna cu dorinţa? se întrebă Jenna, stupefiată. Dar abia avu timp să-şi pună această întrebare bizară, că faţa lui îşi recăpătă expresia obişnuită, ironică şi detaşată totodată.

Bineînţeles, se înşelase. Pentru Simon, ea nu va fi niciodată decât adolescenta stângace pe care era atât de uşor s-o tachinezi. Cum ar fi putut ea, o fată atât de neexperimentată şi de puţin sofisticată faţă de femeile pe care el le frecventa, să-i atragă atenţia?

Brusc, el înaintă spre ea.

— Dă-mi voie să te ajut să-ţi închei nasturii.

— Pot s-o fac şi singură, protestă Jenna slab.

Cu o nervozitate ce nu-i stătea în fire, el începu să-i încheie nasturii cămăşii şi ea-i simţi atunci pe piele căldura palmelor. Erau atât de aproape unul de altul încât răsuflarea lui îi mângâia gâtul şi parfumul delicat al coloniei lui ajunse până la ea. Cuprinsă de o ameţeală bruscă, ea închise ochii, tulburată. Când, apropiindu-se mai mult, el îi atinse sânul, Jenna se crispă, încremenită. Timp de câteva secunde ce i se părură o eternitate, el îşi mai ţinu mâna pe sânul ei, iar ea crezu că va leşina de emoţie.

Îşi recăpătă repede prezenţa de spirit şi se îndepărtă de el violent. Încă o dată, îşi bătea joc de ea, şi fusese cât pe ce să se lase păcălită.

— Îţi mulţumesc, Simon, spuse sec, dar dacă ai de gând să iei locul lui Grant…

Se îndepărtă şi el, privind-o cu o licărire ironică şi rănită în ochi, care o intrigă pe Jenna.

— De ce faci remarca asta? Vrei să fac dragoste cu tine?

— Nu, fireşte! exclamă ea, şocată de înţelesul pe care-l dăduse cuvintelor ei.

— Atunci, nu te mai juca cu focul, Jenna, sau o să regreţi…

— Tonul lui fusese atât de tăios, vorbele lui atât de dure, încât se simţi brusc cuprinsă de un sentiment de descurajare. De ce se purta astfel cu ea? Nu însemna nimic pentru el? După ce o târâse în această sinistră comedie cu logodna, iată că reuşise să-i strice şi seara, iar acum se purta cu ea aproape răutăcios. Simţi că era la capătul puterilor.

— Vreau să mă duc acasă, spuse cu voce slabă.

Simon îi aruncă o privire lipsită de indulgenţă care o dezorientă şi mai mult.

— Nu încerca să mă înduioşezi, Jenna, cu aerele tale de fetiţă neajutorată, când nici acum o oră, erai gata pentru orice cu Grant Freeman. Când l-ai cunoscut?

Tonul lui era atât de acuzator încât îl privi speriată.

— Ştii foarte bine că este unul dintre clienţii mei şi că era un dineu de afaceri! exclamă ea. Ce înseamnă toate aceste aluzii deplasate?

— Nu sunt deloc deplasate! Dacă n-aş fi inter venit, în clipa de faţă tu ai fi fost în braţele acelui tip.

— Dar dă-mi pace cu prostiile astea, ce naiba! Cu ce drept îmi dai lecţii de morală? Viaţa mea particulară nu te priveşte, la urma urmei! strigă Jenna, scoasă din sărite.

— Ba da, mă priveşte, îi replică Simon. Se pare

că uiţi că suntem logodiţi.

Jenna râse uşor, cu amărăciune.

— Logodiţi? Ştii la fel de bine ca şi mine că toată această poveste nu se bazează pe nimic, comentă ea cu o mutră dezamăgită.

— Pentru tine, poate, dar nu şi pentru părinţii mei. Află că unul dintre cei cu care cinam astă-seară este notar şi este prieten cu tatăl meu. Imaginează-ţi că i-ar povesti acestuia că logodnica mea îşi face de cap cu un client. Nu puteam să tolerez aşa ceva şi am fost deci obligat să intervin. De altfel, de cum o să ajungem în Dordogne, va trebui să facem în aşa fel încât să-i convingem pe părinţii mei că ne înţelegem foarte bine, pentru început măcar. Dacă o să ne tot certăm, nu vor mai crede nicio clipă povestea noastră.

— Că ne înţelegem foarte bine? repetă Jenna cu un aer nedumerit. Va fi o condiţie greu de îndeplinit… Din fericire, mama ta m-a anunţat că vom dormi în camere separate. Cel puţin, asta este o problemă rezolvată. Părea chiar jenată când mi-a spus asta; probabil că-și închipuie că suntem amanţi! conchise cu un râs cinic.

— Ce ar fi atât de nemaipomenit în asta? re plică el, sec. Mama nu este chiar atât de mărginită pe cât se pare că o crezi tu şi în ziua de azi este normal ca logodnicii să nu aştepte ziua nunţii pentru a face dragoste.

— Încetează să-mi tot vorbeşti despre logodna asta! Puţin îmi pasă de toată povestea ta. De altfel, şi bunăvoinţa mea are o limită şi nu am deloc de gând să joc teatru în faţa părinţilor tăi. Nu am acceptat să merg în Dordogne decât pentru a demonstra că nu suntem făcuţi unul pentru altul.

N-ai să vrei totuşi să ne vadă gângurind ca doi porumbei!

De data asta, se umpluse paharul. Nu va mai rămâne nicio clipă la Simon. Cu un pas hotărât, se duse să-şi ia rochia pe care el i-o pusese pe pat; dar se împiedică de covor, îşi pierdu echilibrul şi se trezi sprijinită de pieptul lui Simon. Imediat, el o cuprinse cu braţele ca s-o împiedice să cadă.

— N-ar fi trebuit să te arunci aşa în gura lupului, murmură el cu voce răguşită, cu un braţ pe după talia Jennei şi cu celălalt pe după umerii ei.

Simţindu-l lipit de ea, amuţi de emoţie şi nici măcar nu încercă să se elibereze.

— Dacă în felul acesta crezi că-i vei convinge pe părinţi mei că nu suntem făcuţi unu! pentru altul, te înşeli amarnic, şopti Simon. Priveşte-te în oglindă.

Jenna întoarse capul şi spectacolul care i se înfăţişă în oglinda mare din spatele ei îi accentua şi mai mult tulburarea. De teamă să nu cadă, ea se agăţase instinctiv de gâtul lui Simon şi siluetele lor înlănţuite evocau un cuplu pe punctul de a se săruta. Cât de fragilă şi vulnerabilă părea alături de acest trup puternic ce iradia o virilitate atât de pregnantă. Ea care nu cunoscuse niciodată dragostea fizică se gândi deodată că, dacă din întâmplare i-ar vedea cineva care nu-i cunoaşte, ar fi fost probabil convins că ei sunt amanţi, şi gândul acesta o impresiona profund..

Fu cuprinsă de un uşor frison şi strânsoarea lui Simon se accentua.

— Nu ai de ce să te temi, Jenna, şopti el cu atâta tandreţe încât tulburarea ei crescu şi mai mult. N-o să cazi, te ţin eu…

Se strădui să-l privească în faţă fără să-şi dea seama că, din cauza emoţiei, ochii ei erau plini de lacrimi..

— Iartă-mă, Jenna, mai spuse Simon, pe un ton amar. Toate astea sunt numai din vina mea…

— Întotdeauna ţi-a plăcut să mă tachinezi, dar de data asta cred că ai mers prea departe, murmură Jenna străduindu-se să schiţeze un zâmbet timid pentru a-şi ascunde confuzia.

Simon o privi cu intensitate, apoi păru că ezită să vorbească. Trecură câteva secunde până ce el reuşi să spună cu voce mai fermă:

— Te simţi mai bine?

— Da, mulţumesc.

Când ea îşi înălţă capul, el întinse mâna pentru a-i înlătura o şuviţă din părul roşu ca focul de pe faţă.

— Facem pace? întrebă el cu voce gâtuită.

Din nou, ea simţi că-i vine să plângă şi se mulţumi să dea din cap în semn de încuviinţare.

Atunci, el îi prinse bărbia şi, înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze, o sărută uşor pe buze. Nu fu decât o atingere uşoară, atât de fugară încât ea crezu că visează. Dar mângâierea aceasta efemeră fusese de ajuns s-o electrizeze, şi când îi dădu drumul avu o dureroasă senzaţie de abandon. Cât era de dezamăgită că sărutul lui fusese atât de fugar… Când înţelese acest lucru, fu consternată de reacţia ei.

În plină confuzie, se îndepărtă uşor evitând privirile lui Simon. Trebuia cu orice preţ ca el să nu-şi dea seama de vulnerabilitatea ei…

— Vino, te duc acasă, spuse el deodată ca şi cum ar fi simţit că ea era la limita tensiunii nervoase.

Cără o vorbă, îl urmă până la maşină, îmbrăcată tot în cămaşa cea largă a lui Simon, dar fără să-i pese niciun pic de această ţinută cel puţin curioasă. După clipele de descumpănire pe care le trăise, totul îi era acum indiferent.

— Ai veşti de la Susie? întrebă Simon, brusc.

— Nu, şi chiar dacă aş fi avut…

— … Nu mi-ai spune nimic, continuă el. Bun, ştiu că vrei să-ţi protejezi cea mai bună prietenă, dor dacă din întâmplare îţi telefonează şi-ţi spune că i-a dat papucii vânătorului aceluia de zestre, spune-i că nu are de ce să se teamă de mine.

— Eşti sigur că nu-l interesează decât banii e?

— Da. Dar mai ştiu şi că surioara mea este mai puţin descreierată decât pare şi că trebuie să-şi fi dat seama de asta. N-o să se mărite cu el.

Jenna ar fi fost fericită să împărtăşească optimismul lui Simon. Dar comportamentul lui Susie în toată această poveste o uluise într-atât încât nu mai ştia ce să creadă. Deşi se simţea rănită de minciuna prietenei sole, nu reuşea să fie supărată pe ea. Susie era îndrăgostită, şi deci în stare de orice…

Simon o conduse acasă şi, înainte să demareze, se asigură că intrase cu bine în apartamentul ei.

Mişcată de delicateţea lui, Jenna rămase mult timp sprijinită cu spatele de uşă, pierdută în gânduri.

Tocmai trăise una din serile cele mai ciudate din viaţa ei…

CAPITOLUL V

Cu o săptămână înaintea plecării în Dordogne,

Jenna îşi pierdu slujba.

Raporturile ei cu Rick nu erau prea strălucite de când îl anunţase că-şi va lua o lună de concediu; situaţia se înrăutăţise după seara aceea când Grant Freeman o invitase la cină.

Rick considerase oare că ea ar fi trebuit să-şi manifeste conştiinţa profesională până la a-şi petrece noaptea cu Grant? se întreba uneori cu cinism Jenna. Oricum, de la acea faimoasă seară, Rick nu încetase să-i facă reproşuri, cu atât mai nejustificate cu cât ea lucra cu acelaşi zel ca de obicei.

La început, încercă să nu prea ia în serios lucrurile şi să-i ceară scuze lui Rick. Ştia într-adevăr că agenţia trecea printr-o perioadă grea şi comenzile se mai împuţinaseră, ceea ce putea explica proasta dispoziţie a patronului său. Dar cu toată bunăvoinţa din lume, nu putea să mai tolereze să fie tratată cu atâta nedreptate.

După mai multe zile de tensiune, conflictul dintre Rick şi Jenna atinsese punctul culminant şi izbucni la lumina zilei.

Incidentul care declanşa criza fu o întârziere de zece minute; Rick nu admitea ca ea să nu se întoarcă la timp după pauza de masă. Uitase pur şi simplu că el însuşi îi ceruse să-i cumpere pişte plicuri de la o librărie mai depărtată. Tocmai acest lucra o făcuse să întârzie.

— Jenna, nu se mai poate conta pe tine, îi aruncă Rick imediat ce aceasta intră pe uşă. Ai întârziat, şi noi încă n-am reuşit să terminăm dosarul Freeman! Dacă pierdem contractul să ştii că tu eşti de vină!

Jenna îl privi stupefiată.

— Eu sunt de vină?… repetă ea, nevenindu-i să creadă ce aude. Dar n-am niciun amestec în toate astea!

— Nu face pe nevinovata. Dacă ai fi fost mai… înţelegătoare faţă de Grant, n-ar mai fi trebuit să ne facem griji. În loc de asta, ai făcut ce ai făcut şi i l-ai prezentat pe logodnicul tău. Foarte inteligent din partea ta…

Ofensată, Jenna hotărî că se cam umpluse paharul. Mai bine devenea şomeră decât să mai suporte un asemenea tratament. Suficient de tare încât să o poată auzi şi secretara, îi replică sec:

— Credeam că am fost angajată ca asistentă decoratoare, Rick, şi nu pentru a satisface fantasmele sexuale ale clienţilor tăi! Probabil că m-am înşelat… în asemenea condiţii, nu ai decât să găseşti pe cineva care să mă înlocuiască.

Cu aceste cuvinte, îşi luă haina şi ieşi din încăpere fără să-i arunce măcar o privire lui Rick.

A doua zi dimineaţa, primi o scrisoare prin care contractul ei de angajare era desfăcut în mod oficial. În ciuda nesiguranţei zilei de mâine, simţi totuşi o mare uşurare.

Din fericire, întotdeauna îşi gestiona bugetul cu o mare prudenţă şi economisise destui bani. În plus, când împlinise douăzeci şi unu de ani, notarul familiei îi pusese! a dispoziţie moştenirea ce i se cuvenea de la părinţii ei, ceea ce o punea la adăpost de nevoi, cel puţin deocamdată.

Cu toate acestea, purtarea nedelicată a lui Rick îi lăsase un gust amar. Chiar de a doua zi, se hotărî să se ducă să petreacă o zi la bunica ei pentru a-şi mai schimba gândurile. Aceasta va şti să o liniştească şi să-i risipească această impresie

de solitudine afectivă care o apăsa atât de mult. De fapt, nici nu avea pe nimeni la Londra în stare să-i ridice moralul. Susie dispăruse, Craig plecase pentru un reportaj la celălalt capăt al lumii…

Jenna părăsi Londra în zori şi o luă pe autostradă, spre nord-vest. Vremea era frumoasă şi un zâmbet îi înflori pe buze când se gândi că, în câteva ore, va fi lângă bunica ei.

Puternică personalitate a bătrânei doamne o fascinase întotdeauna. Într-o vreme când cea mai mare parte dintre femei stăteau acasă, Harriet Soames a început să lucreze după moartea prematură a soţului ei şi pusese pe picioare unul dintre cele mai mari magazine de confecţii din Gloucester. Deşi acum era Io pensie, rămăsese foarte activă şi îşi consacra timpul numeroaselor asociaţii locale.

Fără să-şi abandoneze niciodată incredibila ei energie.

La moartea părinţilor ei, Jenna găsise alinare şi afecţiune lângă această femeie excepţională. Împărtăşea aceleaşi gusturi pentru lectură şi plimbările lungi prin pădure şi trăiau într-o perfectă comuniune intelectuală.

Harriet Soames, foarte deschisă şi partizana progresului, în ciuda vârstei sale, nu-şi crescuse nepoate cu obsesia măritişului.

Dar, în acelaşi timp, manifestase întotdeauna o puternică afecţiune pentru Simon, şi Jenna se temea dinainte de momentul când va trebui să-i mărturisească faptul că ea nu se va căsători cu avocatul.

Casa de la ţară în care-şi petrecuse copilăria apăru curând după un cot al drumului în spatele

gardului viu de păducel, plină de farmec cu acoperişul ei de paie. Această singură imagine o făcea deja să se simtă mai alinată. Viaţa aici părea atât de armonioasă…

Pisoiul casei, un motan mare şi leneş, o întâmpină frecându-se de picioarele ei şi torcând fericit. Se aplecă şi-l mângâie.

— Tu eşti, Jenna? întrebă Harriet.

Uşa salonului era deschisă şi Jenna se repezi să-şi îmbrăţişeze bunica.

— Ce mai faci? o întrebă bunica privind-o cu atenție.

Era imposibil să o poţi minţi pe bătrâna doamnă, şi Jenna nu încercă nici *măcar* să mai îndulcească adevărul.

— S-ar fi putut să fac şi mai bine. Mi-am pierdut serviciul.

— Ah… zise Harriet cu un aer preocupat. O să-mi povesteşti asta la masă. Prânzul este gata.

Aşezată în faţa bunicii sale pe veranda care dădea spre grădina plină de flori, mândria bătrânei, Jenna îi povesti totul, fără să omită nici cei mai mic detaliu. Când termină de povestit, Harriet o privi îndelung, cu un aer perplex.

— Şi ai făcut tot acest drum numai ca să vii la mine să te consolez? întrebă ea. De ce nu te-a dus la logodnicul tău să-i plângi pe umăr?

Jenna îşi muşcă cu nervozitate buzele. Ar fi trebuit să se teamă de perspicacitatea bunicii ei.

— Simon este foarte ocupat acum, explică, stânjenită. După cum ştii, curând ne vom lua concediu şi nu am vrut să-l plictisesc cu problemele mele.

Harriet nu insistă şi oftă uşurată.

— O să găseşti din nou de lucru, sunt sigură, afirmă ea. Doar dacă, o dată măritată, nu vei hotărî să rămâi acasă. Mai ales acum când Simon a cumpărat Bridge House, aşa cum am auzit. Nici măcar părinţii lui n-au ştiut.

Jenna se strădui să-şi ascundă surprinderea. Simon cumpărase Bridge House! De ce nu-i spusese nimic? Şi ce-i trebuia o casă aşa de mare unui celibatar? Ştia casa pe dinafară. Se afla la intrarea în satul unde locuia bunica ei, era imensă şi somptuoasă şi avea un parc minunat. Poate că Simon se hotărâse aşa, dintr-o toană, să se stabilească la ţară? De fapt, cu maşina lui sport, nu putea să facă mai mult de o oră până la Londra… Sau poate că de data asta se hotărâse să se însoare, ceea ce ar explica alegerea unei case atât de spaţioase.

Îşi dungă din minte această idee care o deranja şi se strădui să se gândească! a altceva. Puţin îi păsa de motivele ascunse ale lui Simon; putea să aleagă să locuiască unde dorea.

— Este o casă foarte mare, cu nu mai puţin de cinci dormitoare, continuă Harriet. Nu sunt deloc surprinsă de alegerea lui; Simon şi-a dorit întotdeauna să aibă mulţi copii. Ca şi tine de altfel, nu-i aşa?

Jenna coborî privirea, stingherită şi bunica ei îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce este, Jenna? întrebă pe un ton preocupat. Te simt cam ciudată. Este din cauză că ţi-ai pierdut slujba, sau altceva, ce nu vrei să-mi mărturiseşti? Dacă ar fi vorba despre Simon, mi-ai spune, nu-i aşa? Nu sunteţi decât logodiţi şi încă este timp să te retragi *dacă* într-adevăr nu eşti

prea sigură pe tine. Poate că ai confundat pasiunea din adolescenţă cu marea dragoste?

Cu un zâmbet cam forţat, Jenna o linişti: nu exista nicio problemă între ea şi Simon…

Pe drumul de întoarcere spre Londra, ea se întrebă îndelung ce o determinase să-i răspundă astfel bunicii ei? De ce nu profitase de această ocazie excepţională pentru a-i mărturisi adevărul? Ar fi fost atât de simplu să risipească în sfârşit această neînţelegere care îi stătea pe suflet! Ce o utere misterioasă o îndemnase să continue această comedie absurdă?

Nici când ajunsese acasă, nu găsise răspunsul la această întrebare…

La câteva minute după sosirea ei, Simon îi telefonă. Nu păru şocat de faptul că ea nu mai avea serviciu…

— Nu-i nimic grav, zise simplu. Sunt sigur că-ţi vei găsi cu uşurinţă de lucru. În legătură cu voiajul nostru, am să-ţi dau câteva informaţii. Am rezervat locuri pentru mâine seară. Vom face o oprire într-un hotel de lângă Calais. Voi trece să te iau la trei după-amiază. Bine?

Jenna nu avea altă soluţie decât să se supună… Simon închise telefonul atât de repede încât ea nici nu avu timp să-l mai întrebe dacă este adevărat că a cumpărat Bridge House. Şi dacă da, de ce?

A doua zi, Simon ajunse la ora stabilită şi transbordă în câteva minute bagajele în portbagajul maşinii lui, un Aston Martin. Jenna, care se trezise într-o foarte proastă dispoziţie, se mulţumi doar să-l privească.

Simon tocmai lăsa în jos capota maşinii, când

Craig se aplecă pe fereastră.

— Distracţie plăcută! strigă el. Şi să fiţi cuminţi!

— Ce imbecil! murmură Simon aşezându-se. A volan, lângă Jenna care-l salută pe Craig cu mâna.

— Este un tip foarte inteligent, nu te supăra, comentă ea pe un ton acru. Din întâmplare este şi prietenul meu!

Simon îi aruncă o privire piezişă.

— La te uită, ce ciudat… remarcă el pe un ton zeflemitor. Nu mai departe decât săptămâna trecută, ai încercat din răsputeri să mă faci să cred că nu sunteţi amanţi!

Jenna roşi înainte să răspundă atacului.

— Tu ai fost cel care ai emis o asemenea ipoteză. Eu m-am mulţumit doar să nu te corectez, asta-i tot. De altfel, nici n-ar trebui să te intereseze.

Simon nu catadicsi să-i răspundă şi se concentra asupra drumului. După câteva ore, se opriră să cineze puţin înainte de Folkestone. Sala restaurantului la care el rezervase locuri îi întâmpină cu o hărmălaie datorată unei nunţi, şi le fu destul de greu să poarte o discuţie, ceea ce pe Jenna nu putu decât să o bucure.

Ajunseră mai devreme la feribot şi Jenna propuse să se plimbe un pic pe mal înainte de a se îmbarca.

Era o seară frumoasă de vară, şi o mulţime de turişti şi călători se plimbau pe chei, astfel că Simon trebui s-o ia de umeri pentru a o proteja de cei neatenţi care-o împingeau. Apoi, în timp ce soarele dispărea în valuri, rămaseră o clipă pe mal pentru a contempla minunatul spectacol.

Când Simon îi şopti la ureche că era timpul să

plece, Jenna tresări şi se degajă repede.

Se simţise atât de bine încât nu-şi dăduse seama de postura ei: se sprijinise de Simon, cu capul aproape lipit de pieptul lui puternic.

Era neapărat necesar să fie mai atentă de acum încolo, pentru a preîntâmpina gravele neplăceri ce ar putea avea loc în Dordogne!

CAPITOLUL VI

— Fir-ar să fie! exclama Simon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenna.

— Am făcut o pană.

Vocea lui era încordată, expresia supărată, constată Jenna aruncându-i o privire fugară. La drept vorbind, din clipa aceea de relaxare de pe malul mării când admiraseră împreună apusul de soare, abia dacă mai schimbaseră o vorbă. De parcă iarăşi ar fi fost duşmani…

— Trebuie să golim portbagajul ca să pot lua roata de rezervă, îi explică Simon coborând din maşină.

Jenna, care din nefericire avusese deseori ocazia să schimbe o roată la maşinuţa ei, era gata să-l ajute, dar înţelese repede că treaba era mult mai complicată la un Aston Martin. Într-adevăr, roata de rezervă i se păru enormă şi nu putu decât să-l privească neputincioasă pe Simon ridicând maşina cu ajutorul unui cric, cu preţul unui efort considerabil.

Din fericire, drumul de ţară pe care se aflau era puţin circulat şi nu avură de ce să se teamă că vor încurca circulaţia în timpul operaţiunii. În sfârşit, după vreo zece minute şi câteva înjurături, Simon

puse roata defectă în portbagaj. Era iac de apă, ciufulit şi cu mâinile pline de unsoare, dar Jenna gândi că parcă îi plăcea mai mult aşa. Pierduse în sfârşit partea rafinată şi inaccesibilă a strălucitului avocat şi devenise mai uman.

Acest incident neplăcut îi făcu să întârzie şi ajunseră cu o oră moi târziu decât fusese prevăzut la micul hotel la care Simon rezervase camere, a ieşirea dintr-un fermecător orăşel luminat doar de câteva felinare, găsiră fără mare greutate hanul graţie indicaţiilor telefonice pe care le dăduse patroana. Clădirea, o veche fermă restaurată cu forme masive, se afla pe malul unui râu a cărui apă întunecată strălucea sub lumina lunii.

Când ieşi din maşină, o adiere răcoroasă o făcu să se înfioare. Călătoria o obosise şi abia aştepta să se odihnească în camera ei. Simon în schimb, părea ca de obicei în plină formă. Fără să mai aştepte, apucă bagajele şi se îndreptă direct spre intrarea situată în spatele casei. Se vedea bine că el cunoştea locurile, îşi zise Jenna, uimită. Poate că deja mai fusese pe aici cu vreuna din cuceririle lui?

În spatele obloanelor închise, se putea ghici o rază de lumină, dar nu se auzea nimeni.

Simon ciocăni de trei ori în uşa grea de la intrare. După câteva minute apăru o femeie între două vârste, cu o expresie somnoroasă.

Când îl recunoscu pe Simon, faţa i se lumină. Cu un gest amical le făcu semn cu mâna să între. Simon, care vorbea o franceză perfectă, schimbă cu femeia câteva cuvinte pe care ea nu le înţelese. Apoi, patroana înconjură tejgheaua de la recepţie şi îi întinse o cheie.

— Ce zice? întrebă Jenna.

— Că avem noroc că ne-a păstrat o cameră... A avut multă lume astăzi şi începuse să creadă că nu mai venim.

Privirea uluită a Jennei se plimbă de la Simon la patroană şi înapoi.

— O cameră? exclamă ea. Ce vrei să spui?

Zece minute mai târziu, Simon încă îi mai argumenta Jennei în holul de la intrare. Patroana îi abandonase, neînţelegând englezeşte, după cum nu înţelegea nici purtările ciudate ale acestor străini întârziaţi. Cu o mutră bosumflată, Jenna refuza să urce la etaj. Atâta vreme cât nu avea o cameră separată.,

— Dar nu mai există în tot hanul o cameră liberă! îi explică Simon. Şi de altfel, nu vom împărţi acelaşi pat. Doamna Martin a specificat clor că în cameră se află două paturi mari.

— Vreau să dorm singură şi gata I repeta Jenna, privind cu încăpăţânare în pământ.

— Pentru o logodnică, chiar că eşti lipsită de entuziasm! o ironiză Simon.

— Nu suntem logodiţi şi nici nu-mi voi petrece noaptea în aceeaşi cameră cu tine!

Privirea lui Simon se aspri.

— Când mă gândesc că erai gata să cazi în braţele lui Freeman. Cu ce era deosebit de mine? murmură el ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi.

Jenna îi aruncă o privire surprinsă şi când îi văzu figura obosită, agresivitatea ei mai scăzu.

— Nu eram gata să cad în braţele lui Freeman, corectă ea.

Brusc, îi dispăru orice chef de ceartă. Era obosită de aceste conflicte permanente şi nu-şi

dorea decât puţină pace. De ce raporturile ei cu Simon erau întotdeauna atât de încordate?

— Simon, eu nu mai înţeleg nimic, murmură cu voce stinsă. Mi-ai spus că ai rezervat două camere…

— Asta am şi făcut, explică el pe un ton mai îmblânzit, ca şi cum ar fi perceput confuzia ei. S-a făcut o greşeală, dar eu nu am nicio vină. Ascultă, suntem epuizaţi de drum, nu foloseşte la nimic să ne certăm. Hai să ne culcăm, mâine vom vedea lucrurile mai limpede. Nu-ţi face griji, pudoarea ta nu va avea de suferit; dacă urci prima, îţi las timp să te culci înainte să vin eu.

— Acesta ar fi cel mai mic necaz, comentă ea sec.

Pentru o clipă, se gândi că, în urmă cu zece ani, ar fi dat orice să împartă camera cu el. Ce ciudat evoluau oamenii! îşi spuse cu amărăciune. Şi de altfel, de ce să facă atâta caz pentru povestea asta cu camera? Simon nu era vinovat de această greşeală de rezervare şi, cu siguranţă, nu va încerca să profite de coabitarea lor forţată. Dacă ar fi fost vorba de vreuna din femeile pe care le frecventa de obicei, sigur că ar fi profitat de ocazie, dar ea nu va fi niciodată altceva pentru el decât prietena lui Susie, care era atât de uşor de tachinat, şi căreia nu dorise niciodată să-i focă curte.

Cu un gest obosit, ea luă cheia şi urcă scara. Nu avu nicio greutate să găsească camera ce le fusese rezervată, dar când deschise uşa, o aştepta o surpriză de marcă: nu exista decât un singur pat mare.

O clipă, se gândi să coboare şi să doarmă în

mașină, dar perspectiva de a nu-şi găsi somnul în spaţiul strâmt al maşinii o convinse să renunţe la acest proiect. Nu o să devină acum şi mai ridicolă în ochii lui Simon, făcând pe fecioara neprihănită şi speriata! Mai bine îi dovedea că faptul de a dormi cu el într-un pat o lăsa rece.

După o scurtă trecere prin baie, îşi puse repede comasa de noapte, mustrându-se că nu pusese în sacul de voiaj o pijama. Cămaşa era un cadou de la Susie care, spre deosebire de ea, aprecia lenjeria feminină sofisticată. Alesese deci pentru prietena ei o cămaşă de noapte gen furou din mătase combinate cu dantelă fină care nu ascundea mare lucru, cu bretelele ei înguste şi decolteul adânc.

Oricum, era prea târziu să se mai îmbrace altfel, gândi ea, fatalistă, strecurându-se între cearşafuri. Se întoarse cu faţa spre perete şi se trase cât mai mult posibil către marginea patului. Împotriva oricărei aşteptări, adormi imediat, doborâtă de oboseală.

Soarele o trezi cu razele lui jucăuşe şi vesele, amintindu-i că uitase să închidă obloanele aseară.

Zgomotul regulat al unei respiraţii liniştite o făcu brusc să devină conştientă de realitate, şi de strania noapte pe care o petrecuse. Întoarse cu multă prudentă capul şi-l zări pe Simon dormind profund.

Brusc, acesta se mişcă şi-şi puse un braţ pe talia ei. Imediat, ea încercă să se degajeze, dar gestul ei avu ca unic efect accentuarea apăsării lui Simon.

Contrariată şi tulburată, se gândi o clipă să dea la o parte acest braţ îndrăzneţ, cu riscul de a-şi

trezi tovarăşul de pat, dar încet, încet se lăsă cuprinsă Be un delicios sentiment de bine care o luă total prin surprindere. Razele de soare îi mângâiau faţa, braţul lui Simon pe talia ei îi dădea o căldură plăcută. Relaxată căscă. Nu dormise destul şi aruncând o privire spre ceasul de voiaj, se asigură că era prea devreme ca să se scoale.

Atunci, pe nesimţite, se cufundă din nou în somn.

După vreo jumătate de oră, mâna lui Simon pusă ps pieptul ei o făcu să tresară. Dormind adânc, el zâmbea cu un aer fericit, total inconştient de ceea ce răcea. O mângâia încetişor şi Jenna înţelese curând că el nu ştia nici măcar cine este ea, în clipa aceea, ea nu mai era pentru el decât un trup de femeie în patul lui, şi el reacţiona instinctiv, ca orice bărbat normal în prezenţa unei femei aproape goale…

Cum mângâierile lui deveniră mai insistente, Jenna fu invadată de o tulburare bizară, Mâna aceasta. Fermă şi blândă totodată, îi provoca o senzaţie de fericire atât de minunată încât nu avea chef să-l oprească. O cuprinse un val de căldură, şi încinse ochii, tulburată.

Ce n-ar fi făcut ea în urmă cu zece ani ca să trăiască o asemenea clipă? De câte ori nu visase că se afla în braţele lui Simon şi că acesta o mângâia cu voluptate?

Ironia sorţii voia ca această dorinţă să-i fie în sfârşit îndeplinită – dar în ce condiţii! Doar o incredibilă înşiruire de împrejurări explica prezenţa e în acelaşi pat cu Simon. Iar în ce priveşte mângâierile lui, ele erau fără îndoială destinate unei femei imaginare, şi nu celei care se

numea Jenna Armstrong.

Cu o mişcare prudentă, se hotărî să se sustragă acestei îmbrăţişări, dar iniţiativa ei avu un efect dezastruos.

Mai întâi, braţul lui Simon se mişcă pe pieptul ei şi sfârşi prin a desface şiretul de mătase ce reţinea partea de sus a cămăşii de noapte, dezvelindu-i sânii rotunzi şi tari.

Apoi, Simon păru vizibil contrariat simţind-o că vrea să scape de el şi, cu un murmur surd, o atrase spre el, punându-şi un picior peste picioarele ei. Adormit în continuare, îi mângâia iarăşi sânii cu degetele pricepute, făcând-o să se înfioare.

De data aceasta, situaţia devenea gravă, îşi zise ea într-o tresărire de luciditate. Trebuia neapărat să se elibereze, sau nu va mai fi în stare să răspundă de nimic…

Pe când se pregătea să folosească orice mijloc, cu riscul de a-l trezi, ei se mişcă din nou. Cu o mişcare posesivă, îşi cufundă faţa între sânii ei şi buzele lui plecară pe urmele mâinilor.

Când îi simţi buzele cuprinzându-i sfârcul întărit al sânului, Jenna fu invadată de o senzaţie de plăcere atât de intensă încât nu-şi putu reţine un geamăt. Mângâierea aceasta era mai minunată decât orice îşi imaginase ea în visele cele mai nebuneşti.

Fără să vrea, se simţi luată de un vârtej senzual atât de intens încât, pentru o clipă, îşi dori ca el să nu se mai oprească.

Dar realitatea îşi reintră în drepturi şi îşi imagină cu groază ce s-ar întâmpla dacă Simon s-ar trezi chiar în acea clipă.

Atunci, ca şi cum printr-un straniu fenomen de telepatie, el ar fi perceput temerile Jennei, Simon începu să se trezească.

Încremenită, Jenna îi văzu pleoapele mişcându-se, apoi deschizându-se.

După câteva secunde, el o privi stupefiat, apoi privirea lui buimăcită coborî pe sânii ei goi şi pe propriul braţ care-i cuprindea talia.

Păli şi se îndepărtă cât putu de repede.

— Jenna, îmi pare rău, bolborosi el jalnic. Eu nu…

— Ştiu, credeai că este altcineva, îi tăie ea vorba, stăpânindu-și: cu greu tremurul vocii. Speram să nu te trezeşti.

El îi aruncă o privire plină de atâtea semne de întrebare încât ea se tulbură şi mai mult.

— Vreau să spun, pentru că ştiam că va fi extrem de jenant pentru amândoi, se grăbi ea să adauge pentru a risipi orice ambiguitate.

— AH, din cauza asta! lansă el atunci pe un ton care-şi regăsise ironia obişnuită. Mă uimeşti, Jenna. Totuşi, nu este nimic stânjenitor în a trezi dorinţa unui bărbat, aşa cum probabil ştii.

Ea tăcu, pradă unei teribile descumpăniri. Totul în mintea ei se răsturna. Plăcerea intensă pe care o resimţise sub mângâierile lui şi dorinţa violentă ce o cuprinsese atunci, îi destabiliza cele mai profunde principii. Pentru prima oară, fusese cât pe ce să facă dragoste cu un bărbat, şi acest bărbat era Simon. Spre stupoarea ei, încerca o dureroasă frustrare că nu mersese până la capăt…

Înnebunise de-a binelea!

— Scuză-mă, Jenna, reluă el cu voce mai blândă. Îţi înţeleg reacţia.

Ea îşi trase cearşaful până la bărbie şi se foiţii să-l privească în faţă.

— Eu îţi propun să zicem că nu s-a întâmplat nimic, Simon, şi să uităm acest… incident. De altfel, toate acestea nu au nicio însemnătate, din moment ce tu nu erai conştient de ceea ce făceai. Probabil că eşti atât de obişnuit să-ţi împărţi patul cu o femeie, încât identitatea ei nu mai are pentru tine nicio importanţă…

Simon, din nou în defensivă, îi aruncă o privire bănuitoare.

— Spune-mi, draga mea Jenna, eşti sigură că nu curiozitatea te-a împins mai degrabă să nu zici nimic? Dacă vrei să afli ce fel de amant sunt, este de ajuns să-mi spui, voi fi încântat să-ţi fac o demonstraţie. Şi cine ştie, cu o femeie atât de experimentată ca tine, voi mai învăţa şi eu câte ceva.

Prea ofensată ca să poată protesta, Jenna îl înfruntă furioasă.

— Oh, nu face mutra asta ofensată! zise el zeflemitor. Susie mi-a spus ce năzbâtii făceaţi când împărţeaţi amândouă un apartament. De fiecare dată când telefonam, dădeam peste alt bărbat. Ştiu totul despre viaţa sexuală dezordonată pe care o duceaţi pe vremea aceea…

Jenna nu catadicsi să-i răspundă acestui atac. Simon era atât de convins de ceea ce spunea încât era inutil să-i precizeze că dacă, într-adevăr, sora lui colecţionase flirturi mai mult sau mai puţin serioase, ea, Jenna. Nu-i urmase niciodată exemplul.

— Mi se pare destul de ciudat ca tu să-mi dai lecţii de morală! se mărgini să răspundă. După

câte ştiu, nu ai reputaţia de a fi un sfânt…

— Aşa este, dar fiecare femeie care a împărţit patul cu mine, a contat pentru mine. Cu siguranţă că tu nu poţi spune acelaşi lucru.

Ar fi fost atât de simplu să-i mărturisească faptul că era virgină, şi astfel să încheie discuţia o dată pentru totdeauna. Dar ceva o împiedica să spună adevărul.

— Dragul meu Simon, acum sari peste cai făcând pe logodnicul gelos, zise ea. Trecutul meu sentimental nu priveşte pe nimeni.

Când, o oră mai târziu, părăsiră hotelul, încordarea dintre ei nu slăbise.

Tentativele lui Simon de a o îmbuna, tachinând-o ca de obicei, se soldară cu eşecuri; ea refuza cu încăpăţânare să deschidă gura şi chiar să zâmbească.

Nu numai că era supărată pe Simon de a-i fi impus această vacanţă de care ea se temea şi de a o fi obligat să joace un rol care o stânjenea îngrozitor, dar mai mult chiar, era supărată pe ea înseşi de a nu fi ştiut să lupte împotriva atracţiei fizice pe care o exercita asupra ei. Prefera să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă el nu s-ar fi trezit. Simplul fapt de a-şi imagina buzele lui Simon pe sânii ei era de ajuns să-i provoace o emoţie de nestăpânit.

Se strădui să-şi alunge din minte aceste imagini tulburătoare şi să se concentreze asupra peisajului ce i se perinda prin faţa ochilor. În alte împrejurări, cu fi apreciat nespus această călătorie care-i permitea să descopere regiuni necunoscute, cu atât mai mult cu cât timpul era de partea lor, cu un soare minunat.

— Mai avem mult? întrebă evitând să-l privească.

— Încă vreo oră, răspunse scurt.

În sfârşit, traversară şi ultimul sat dinaintea casei închiriate de familia Townsend. După ce o luară vreun kilometru pe un drum plin de pietre, zăriră în sfârşit o poartă dărăpănată ce marca intrarea pe proprietate. Clădirea masivă de piatră, cu acoperiş Be ţiglă emana un delicios farmec învechit, completat de o glicină imensă care îmbrăca faţada. Totul părea înveselit de obloanele albe ce contrastau cu tufele bogate de trandafiri de un roşu sângeriu.

Dar puterea de seducţie nu acţionă prea mult timp asupra Jennei. După primele clipe de exaltare, îşi aminti brusc motivul prezenţei ei aici şi o cuprinse un penibil sentiment de vinovăţie. Rămase încremenită pe loc, de parcă doar ideea de a intra în casă şi a-i saluta pe părinţii lui Simon era peste puterile ei. Dar Simon nu-i lăsă timp să-şi facă prea multe probleme.

— Vino! zise el luând-o de braţ.

Jenna se lăsă, neputincioasă, în voia lui. Era prea târziu acum să mai dea înapoi.

În salonul vast cu plafonul jos, îi găsiră pe domnul şi doamna Townsend, precum şi pe bunica Jennei, ocupaţi să asculte la radio o operă de Mozart.

— Ah! Iată-vă! exclamă doamna Townsend repezindu-se spre ei cu braţele deschise. Aţi ajuns repede. Ce plăcere să vă vedem! Cred că vă este foame.

Simon îşi îmbrăţişă mama şi o lovi uşor peste mână.

— Calmează-te, mamă, nu avem nevoie de nimic.

Doamna Townsend se întoarse spre Jenna.

— Jenna, draga mea, cât sunt de fericită!

La aceste cuvinte, Jenna, tulburată, fu cuprinsă din nou de un insuportabil sentiment de vinovăţie. Din nou, ostilitatea ei faţă de Simon se trezi. Din vina lui, ea va fi obligată să mintă şi să înşele fiinţele cele mai dragi ei, şi care aveau deplină încredere în ea.

Domnul Townsend o îmbrăţişă la rândul lui, în timp ce bunica ei îi aruncă o privire acuzatoare.

— Aveţi nişte mutre… zise ea. V-aţi certat?

Jenna roşi, şi ridică din umeri cu un zâmbet forţat.

— Nu-i nimic grav, răspunse ea. Am avut o mică problemă azi-dimineaţă. Aseară am ajuns mai târziu la hotel şi om avut o noapte cam scurtă. Nu-i aşa, dragul meu?

Simon îi aruncă o privire surprinsă, înainte de a continua pe acelaşi ton:

— Într-adevăr, nimic grav. Dar viitoarea mea soţie s-a trezit prost dispusă, s-ar zice.

Tot vorbind, se apropie de Jenna. Când îi atinse uşor ceafa cu o mângâiere fugară, ea nu-şi putu reţine un fior.

Cu toţii începuseră să râdă după vorbele lui Simon, şi atmosfera se destinse brusc. Ca să nu rămână datoare, Jenna se prefăcu că-l loveşte pe Simon peste piept, dar nu prevăzuse că el îi va punere mâinile şi-i va duce degetele la buze pentru a le săruta, neîncetând să o privească…

Atunci, tulburarea ei deveni atât de violentă încât simţi că i se înmoaie picioarele.

Doamna Townsend observă scena cu un aer

înduioşat

— Simon, las-o pe Jenna în pace, zise ea râzând. Hai să trecem la masă, cred că vă este foame.

În sufragerie îi aştepta o masă mare, frumos aranjată. Când Jenna văzu apetisanta tocăniţa în vasul de ceramică şi salata care-o însoţea, i se făcu o foame de lup. Fusese atât de tulburată de ceea ce se întâmplase încât abia dacă se atinsese de micul dejun, la hotei.

Toţi păreau bine dispuşi şi Jenna făcu un efort pentru a împărtăşi bucuria generală.

— În seara asta, din păcate, suntem invitaţi la nişte prieteni, zise doamna Townsend aducând un castron mare cu căpşuni şi altul cu frişca proaspătă. Dar ne-am gândit că o să fiţi încântaţi să rămâneţi singuri..

— Ştim şi noi ce înseamnă să fii logodit, mai zise domnul Townsend râzând.

Harriet nu făcu niciun comentariu, dar buzele e schiţară o grimasă amuzată.

După prânz, Simon şi tatăl lui hotărâră să facă o plimbare. Spre neplăcerea ei, Jenna rămase singură cu Ellen şi Harriet. Aşa cum se temuse, viitoarea ei soacră o asaltă cu întrebări practice legate de organizarea viitoarei nunţi. Ellen părea atât de hotărâtă în tot ce spunea încât, chiar înainte de a-şi da seama de ce se întâmplă, Jenna acceptă ca nunta să se facă în septembrie, având ca domnişoare de onoare nişte verișoare îndepărtate ale lui Simon despre care probabil el nici nu ştia că există. În sfârşit, nu avu puterea să protesteze când Ellen îi propuse să închirieze un cort mare şi insistă să comande un tort uriaş.

Jennei i se părea că fusese prinsa într-un vârtej

pe care nu-l mai putea controla şi al cărui ritm se accelera în mod periculos.

Simon o abandonase iarăşi într-un moment atât de delicat, fericit probabil s-o vadă zbătându-se în situaţii imposibile.

Brusc, se hotărî şi ea să-şi ia revanşa.

Când îl văzu venind, îi strigă veselă:

— Vino încoace, dragul meu! Avem nevoie de sfatul tău competent. Pe cine preferi să-ţi fie cavaler de onoare? Pe fiul verişoarei tale Franci ne, sau pe nepotul naşei tale?

Şi cu o plăcere sadică, ea îi adresă un zâmbet strălucitor, prefăcându-se că nu remarcă mutra lui buimăcită.

CAPITOLUL VII

Cu cât trecea timpul, cu atât lucrurile se derulau după planul prevăzut.

La o săptămână după sosirea pseudologodnicilor, nu numai că părinţii lui Simon, şi, în mai mică măsură, bunica Jennei, nu remarcaseră că ei doi erau o pereche nepotrivită dar păreau, din păcate, mai convinşi de contrariu.

Situaţia aceasta o chinuia la culme pe Jenna, cu atât mai mult cu cât uneori avea senzaţia că se lăsa purtată în înscenarea perversă pe oare o imaginase Simon. De mai multe ori, se surprinsese gândind că erau într-adevăr logodiţi, atât de bine juca el rolul. Adevărata afecţiune pe care i-o purtau părinţii lui Simon şi bucuria pe care şi-o manifestau la gândul că, în curând, o vor primi în familie, nu făcea decât să accentueze ambiguitatea acestei penibile situaţii.

Şi mai grav încă era faptul că, departe de a face să iasă în evidenţă deosebirile dintre ei aşa cum contaseră că se va întâmpla, convieţuirea lor forţată pusese în evidenţă numeroase puncte comune, spre marea surprindere a Jennei.

Astfel, pe când ea îl considera pe Simon ca un tip dur şi egoist, observă că în realitate ascundea o sensibilitate de nebănuit. Când îi expusese viitoarele lui planuri pentru amenajarea domeniului Brigdo House, îşi manifestase un respect pentru natură şi o grijă deosebită pentru mediul înconjurător care o uimise. De mai multe ori fusese frapată de delicateţea lui şi capacitatea de a şti să-i asculte pe alţii.

Zilele se scurgeau liniştite, împărţite între clipe de odihnă la umbra platanului înalt, partide de pescuit pe malul râului şi excursii în zona înconjurătoare.

Uneori Simon îi povestea întâmplări din meseria lui şi-i explica diverse cazuri complexe la care pledase. Ea îl asculta, fascinată de limpezimea expunerilor lui şi talentele lui oratorice. Pasionat de meseria lui, ştia să comunice şi altora dragostea lui pentru drept şi s-o ajute să descopere un domeniu ce-i fusese până atunci total necunoscut.

Ora ceaiului îi aducea adesea pe toţi cei din casă pe terasa acoperită de o boltă de viţă de vie.

— Ce ai să faci cu casa ta din Londra acum că ai cumpărat Bridge House? îl întrebă într-o zi mama lui, întinzându-i o farfurie cu biscuiţi tocmai scoşi din cuptor.

— S-o păstrez oa să am unde să trag, răspunse el imediat. Va fi mai practic astfel pentru mine să

dorm în oraş după unele zile în care voi avea de lucru până seara târziu. Şi Jenna va avea şi ea unde să tragă când se va duce la Londra să facă cumpărături.

— Ai dreptate, încuviinţă Ellen.

Apoi, sărind de la una la alta, adăugă îngândurată:

— Ştii, sunt puţin îngrijorată că nu am veşti: de la Susie. A plecat în vacanţă cu un prieten dar nu mi-a telefonat să-mi spună unde este, aşa cum mi-a promis… Este de-a dreptul imposibilă!

Ea nu văzu privirea complice pe care o schimbară jenna şi Simon.

— Nu-ţi face griji, mamă, zise Simon pe un ton liniştitor. Oricum, ea ştie unde suntem. Aşa cum o cunosc, o să apară într-o zi pe nepusă-masă.

Ceva mai liniştită, Ellen se întoarse spre Jenna.

— Când mă gândesc că, datorită lui Susie, tu te vei căsători cu Simon! exclamă ea. Cine ar fi crezut? Pe când îţi petreceai vacanţele la noi, vă certaţi tot timpul,

— Poate că ne certam, dar Jenna mă iubea încă de pe atunci, interveni Simon. Nu-i aşa, iubito?

— Nu era decât o pasiune de adolescentă I răspunse Jenna, în defensivă.

Harriet trebuie să fi simţit stânjeneala nepoatei sale, pentru că interveni imediat. Aduse vorba cu abilitate despre florile preferate ale tatălui lui Simon, ştiind că George Townsend este inepuizabil în privinţa acestui subiect. El începu imediat să povestească tot felul de detalii; nutrea într-adevăr o adevărată pasiune pentru flori şi nu se lăsa niciodată prea mult rugat pentru a explica diversele lui tehnici de îngrijire.

Jenna profită de această clipă de răgaz pentru a se retrage, îngrijorată, în camera ei.

Fiecare zi ce trecea nu făcea decât să agraveze problema şi să-i accentueze confuzia. Toţi erau din ce în ce mai convinşi că între ea şi Simon există o dragoste perfectă, şi ea însăşi nu mai putea să despartă realitatea de farsă. Cum se vor sfârşi toate astea?

Cu capul în mâini, încercă să vadă mai limpede în sufletul ei, şi deodată, ca o revelaţie, adevărul ieşi la iveală, la fel de brutal ca lovitura de trăsnet: era îndrăgostită de Simon!

Rămase îndelung uluită, doborâtă de această descoperire. Cum de nu înţelesese asta mai devreme? Acum totul se explica, până şi aversiunea violentă pe care şi-o manifesta faţă de Simon pentru a se proteja mai bine împotriva ei însăşi, dar şi tulburarea pe oare i-o produsese falsa ei logodnă…

— Jenna? Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Simon o făcu să tresară şi se întoarse. El o urmase pe nesimţite, probabil mirat de plecarea ei precipitată, şi acum venea spre ea după ce închisese în urma lui uşa camerei. Neliniştită, ea se strădui să-şi regăsească cumpătul. Nu trebuia cu niciun preţ ca el să bănuiască ceea ce ei însăşi îi venea greu să admită.

— Nimic, totul este în ordine. Eram doar puţin obosită, spuse ea lăsând capul în jos pentru a-şi ascunde faţa.

El se apropie şi mai mult şi se aplecă spre ea.

— Ai un aer ciudat. Ce este? reluă el pe un ton plin de înţelegere.

Brusc, Jenna fu cuprinsă de un violent sentiment de frustrare amestecat cu disperare. Se săturase de această situaţie absurdă şi dureroasă! Această parodie de logodnă devenise insuportabilă din clipa în care înţelesese adevăratele ei sentimente pentru Simon.

— Ce este?! repetă ea pe un ton cinic. Ştii la fel de bine ca şi mine. Nimic nu merge, ăsta-i adevărul! Noi trebuia să-i convingem pe părinţii tăi că nu suntem făcuţi unul pentru altui, şi am reuşit de fapt să-i convingem de contrariu! Ţi se pare că este un succes? Unde ne va duce toată comedia asta?

Simon o privi cu insistenţă şi trăsăturile feţei lui i se încordară.

— Poate că ei au dreptate, şi noi ne înşelăm, zise el în sfârşit cu voce surdă.

La aceste cuvinte inima Jennei se strânse dureros. Cum putea fi Simon atât de crud să se joace cu ea ironizând-o… Dacă ar fi ştiut cât de adevărată era această afirmaţie!

— Jenna, relaxează-te, te rog, reluă el. Ştiu că pentru tine situaţia este uneori penibilă, dar trebuie să mai rezişti puţin..

Se apropie şi mai mult de ea şi, fără ca măcar să-şi dea seama, Jenna îşi puse capul pe umărul lui, fericită să-i regăsească parfumul, căldura. Era atât de bine să se ştie atât de aproape de acest trup puternic, să uite pentru o clipă grijile care o măcinau pentru a nu se mai gândi la nimic altceva decât la fericirea dea fi alături de el.

Dacă ar fi avut măcar curajul să-i mărturisească! Sigur, el nu o iubea, dar poate ar fi putut să-i acorde puţină afecţiune? N-ar fi cerut mai mult.

— Îţi este atât de greu, Jenna? o întrebă deodată Simon de parcă i-ar fi simţit intensitatea suferinţei.

Luptându-se cu lacrimile care-i inundaseră ochii, ea renunţă să-şi deschidă inima în faţa lui şi încercă să-şi controleze cât putu mai bine tremurul vocii.

— Eu… urăsc faptul că trebuie să-i mint pe părinţii tăi, murmură ea. Trebuie să le spunem adevărul…

În timp ce pronunţa aceste cuvinte, se gândi că dacă Simon or accepta, acesta va fi sfârşitul minunatei întâmplări în timpul căreia eo putuse să creadă că ei doi puteau să formeze un cuplu, sfârşitul acestui vis cu ochii deschişi pe care ea, de fapt, nu dorea deloc să-l întrerupă.

— Mai ai puţină răbdare! răspunse Simon. Totul se va aranja până la urmă.

Îşi puse mâna pe braţul ei şi murmură cu o voce care Jennei i se păru ciudat de gâtuită:.

— Aşa cum o cunosc eu pe mama, nu va întârzia să urce să vadă de ce stăm ascunşi aici în cameră.

Pradă unei emoţii puternice, Jenna deschise gura să spună ceva dar el o opri cu un sărut, luând-o total prin surprindere. Pentru o clipă ea încerca să se convingă că trebuia cu orice preţ să-i reziste, pentru a evita ca Simon să-i descopere adevăratele sentimente, dar emoţia fu mai puternică decât raţiunea.

De cum buzele lui deveniră mai insistente şi limba căuta să treacă pragul buzelor ei, nimic nu mai avu importanţă pentru Jenna. Se lăsă purtată de valul de căldură care o cuprinsese. Învinsă ce dorinţa care devenea din ce în ce mai puternică,

se agăţă de el şi răspunse cu patimă sărutului lui, când o bătaie uşoară în uşă îi întrerupse.

— Simon, Jenna! strigă Ellen, totul este în ordine? Vă simţiţi bine?

Se depărtară unul de altul, ruşinaţi ca doi copii vinovaţi, şi Jenna, cu obrajii în flăcări, evită privirea lui Simon.

— Foarte bine, mamă, coborâm imediat.

Apoi, fără un cuvânt în plus, ieşi din încăpere, în timp ce Jenna începu să se pregătească. Toţi cei din casă erau aşteptaţi la cină de familia Le Brun, nişte prieteni ai familiei Townsend» care locuiau! a câţiva kilometri de aici.

Petrecerea din seara aceasta n-a încânta deloc pe Jenna, şi gândul că va fi prezentata ca viitoare doamnă Townsend îi era greu de suportat. Dar acum nu mai exista niciun mijloc de a se eschiva, şi hotărî să ia lucrurile aşa cum sunt.

Era cufundată în contemplarea garderobei sale, nehotărâtă ce rochie să-şi pună, când bunica ei bătu la uşă şi intră. Ca întotdeauna, Jenna fu frapată de eleganţa naturală pe bare o avea bunica ei. În ciuda vârstei înaintate, rămăsese o femeie frumoasă de o prestanţă incontestabila.

Într-o zi, când stătea de vorbă cu bunica ei, Jenna se mirase că aceasta nu se mai recăsătorise. Înainte să-i răspundă, Harriet căzuse pe gânduri, apoi îi spusese: "Am fost atât de fericită cu bunicul tău încât m-am temut că nu voi mai găsi aceleaşi bucurii alături de alt bărbat. Şi după aceea, să zicem că, încet, încet, am prins gustul independenţei. Cu cât trăieşti mai mult timp singură, cu atât eşti mai puţin pregătită să accepţi compromisurile vieţii în doi”, încheiase ea cu

luciditate.

Jenna o întâmpină pe bunica ei cu un zâmbet, apoi privi spre garderobă cu un aer dezamăgit.

— Nu ştiu ce rochie să pun, dintre acestea două, îi explică, agasată.

Harriet aruncă o privire competentă spre rochii şi spuse cu hotărâre:

— Pe aceasta, fără îndoială, spuse arătând spre rochia bleumarin dintr-un material fluid, evazată şi înveselită de un cuier mare alb.

Apoi o privi îndelung pe nepoata ei.

— Ce s-a întâmplat, Jenna? o întrebă cu îngrijorare în glas, îmi pari cam încordată în ultima

Jenna, stânjenită, se strădui să zâmbească. Perspicacitatea bunicii o dezorienta întotdeauna. Bunica ei o cunoştea atât de bine încât uneori i se părea că-i citeşte gândurile ca într-o carte deschisă,

— Nu, nu-i nimic, te asigur, răspunse Jenna cu o voce pe care şi-o dorea veselă.

— Nu pot să mă amestec în ceea ce nu mă priveşte, continuă Harriet, dar…

— Credeam că eşti de acord cu logodna asia, o întrerupse Jenna, în defensivă.

— Da, firește, pentru că-l apreciez mult pe Simon, dar tu eşti cea care mă neliniştește, draga mea. Iartă-mă că te întreb atât de direct, dar… Eşti îndrăgostită de el?

Întrebarea o luă pe nepregătite; apoi se gândi că măcar de data asta, răspunsul ei nu va fi o minciună.

— Da, murmură ea, tulburată.

— Dragostea nu este întotdeauna de ajuns

pentru a rezolva problemele, zise atunci Harriet. Amândoi aveţi personalităţi puternice, ceea ce poate duce la conflicte. Dacă acesta este cazul acum…

— Avem nevoie doar de puţin timp pentru a găsi un echilibru, o întrerupse Jenna. Totul s-a întâmplat atât de repede…

— Poate prea repede, remarcă Harriet. Observ că şederea voastră aici nu este prea relaxată. Toată ziua vă giugiuliţi, iar seara trebuie să vă despărţiţi, îmi pot imagina că nu este chiar a şa de uşor de suportat…

Jenna nu protestă. Cunoştea felul deschis de a vorbi al bunicii sale, care în ciuda anilor mulţi ce le despărţea, abordase întotdeauna, fără cea mai mică jenă, problemele sexuale. La cei optzeci de ani ai săi, bătrâna doamnă avea un spirit mult mai larg decât multe dintre femeile din generaţia ei, gândea adesea Jenna.

— Mă surprinde faptul că Simon s-a gândit să stea atât de mult cu părinţii săi. Uneori, asta poate să devină frustrant…

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, zise Jenna în speranţa că astfel va închide subiectul. Totul va fi bine. Evenimentele au evoluat atât de repede încât poate că nu am avut timp să ne adaptăm la noua situaţie. Nu uita că, doar în urmă cu câteva luni, nu ne simpatizam deloc unul pe celălalt.

— Nu vă simpatizaţi? Te înşeli, draga mea Jenna. Nu ştiu care or fi fost sentimentele tale profunde, dar sunt gata să pun pariu că pe Simon l-ai sedus încă de multă vreme.

O bătaie în uşă le întrerupse conversaţia. Era timpul să plece.

În jumătatea de oră cât dură drumul, Jenna nu încetă să se gândească la remarca făcută de bunica ei. Cum de o persoană atât de perspicace cum era ea putea să se înşele într-o asemenea măsură. Doar era limpede că Simon nu o găsise niciodată seducătoare!

Castelul familiei Le Brun, o clădire fermecătoare de la sfârşitul secolului al XVIll-lea, se afla în mijlocul unei podgorii şi era înconjurat de un parc în stil franţuzesc. Pierre şi Madeline Le Brun îşi întâmpinară oaspeţii în capul scărilor şi salutară călduros perechea de logodnici.

— Sunt încântată s-o cunosc pe viitoarea doamnă Townsend, şopti Madeline la urechea Jennei căreia îi venea să se ascundă într-o gaură de şoarece. Sunt atât de emoţionată şi nerăbdătoare ca şi Marie-Claire, fiica noastră, să-şi găsească ceva pe placul ei.

Cina, la care mai luau parte încă două perechi de vârstă mijlocie, fu servită într-o imensă sufragerie, cu o mobilă veche superbă, şi se prelungi multă vreme.

În sfârşit, Madeline îi anunţă că le servea cafeaua în salon şi toată lumea se ridică de la masă. Jenna se străduia din răsputeri să pară veselă, dar această cină reprezenta un chin pentru ea. În ce-l priveşte pe Simon, acesta părea, ca de obicei, în largul lui şi se angajase într-o discuţie însufleţită cu unul dintre invitaţi, un avocat local.

Ca pentru a-i accentua şi mai mult stânjeneala Jennei, el stătea în picioare să-şi bea cafeaua, în soaţele fotoliului ei, sprijinit de speteaza acestuia. Când se aplecă peste ea să-şi pună ceaşca pe măsuţă, braţul lui îl atinse pe al ei şi Jenna nu-şi

putu reţine o mişcare de retragere. Pur şi simplu, ideea de a-l ști atât de aproape şi totuşi atât de inaccesibil, o tortura.

Din fericire, petrecerea se apropia de sfârşit. Jenna simţi o nespusă uşurare când trebui să-şi ia rămas-bun de la gazdele lor. Îi mai rămăsese de înfruntat o ultimă încercare: să se întoarcă singură doar cu Simon în maşină.

În primele minute, nu schimbară nicio vorbă. Dar deodată, Jenna îşi dădu seama că o luase pe alt drum decât cel pe oare veniseră.

— Ce s-a întâmplat, Simon? întrebă, intrigată.

— Nimic, răspunse el, oprind maşina pe marginea şoselei. Vreau doar să-ţi vorbesc, asta-i tot.

Ea îl privi, stupefiată..

— Dar ceilalţi se vor întreba ce ni s-a întâmplat! exclamă ea.

— Fii liniştită, când doi logodnici dispar, nu-ţi trebuie o imaginaţie extraordinară ca să ghiceşti de ce… Spune-mi, de ce adineaori te-ai depărtat de mine de parcă te-aş fi ars? într-atât îţi sunt de insuportabil?

— De ce-mi pui această întrebare? replică ea descumpănită, dar uşurată că el nu înţelesese cauza tulburării ei. Nu te aşteptai totuşi, să-ţi cad în braţe pentru mai mult realism?

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Mă uimeşti, Jenna, zise el îngândurat. Mă întreb ce fel de relaţii ai avut cu bărbaţii până acum.

Auzind aceste cuvinte, Jenna fu cuprinsă de o teamă vecină cu panica. Nu trebuia cu niciun preţ ca Simon să bănuiască lipsa ei de experienţă. Era

mai bine să contraatace pentru a risipi confuziile.

— Nu trebuie să tragi nişte concluzii generale numai din faptul că tu mă laşi indiferentă. Eşti prea obişnuit ca femeile să cadă răpuse de farmecul tău, Simon. Iar în ceea ce mă priveşte, relaţiile mele cu ceilalţi barbeţi, nu au nevoie de comentariile tale asupra acestui subiect.

Simon nu mai scoase o vorba şi porni motorul, cu o asemenea furie încât Jenna îşi dădu seama în ce măsură îl enervaseră spusele ei. Tot drumul care se derulă într-o tăcere încordată, ea se luptă cu lacrimile care-i umpluseră ochii. Apoi, după ce ajunseră, se refugie în camera ei fără ca măcar să-l salute..

De data aceasta, se umpluse paharul, gândi ea strecurându-se în pat, căutându-şi zadarnic somnul. Niciodată nu se mai simţise astfel, într-o asemenea fragilitate afectivă. Dacă situaţia se prelungea, nu mai răspundea de actele ei şi de echilibrul ei nervos.

A doua zi dimineaţa la micul dejun, află cu uşurare că Simon plecase să facă nişte cumpărături la un supermarket din oraşul vecin. Familia Townsend ş Harriet îi propuseră să li se alăture pentru o excursie la peştera Podirac, dar Jenna refuză invitaţia. Înainte de toate, îşi dorea să rămână singură pentru a face bilanțul evenimentelor.

Era o vreme superbă şi se hotărî să facă o plajă pe malul râului. Locul acela, liniştit şi frumos, o va ajuta să-şi liniştească nervii încordaţi.

Îşi puse un tricou şi un şort, îşi luă o carte, ochelarii de soare şi un măr. Se aşează pe mal şi se cufundă în romanul poliţist care o ţinu cu

răsuflarea tăiată şi reuşi să-şi mai alunge gândurile pe tot parcursul dimineţii. Ora prânzului o aduse spre casă, şi nu văzu nici urmă de Simon. Mancă cu poftă nişte brânză şi salată, şi după ce bău o cafea, îşi reluă locul pe malul râului. Soarele mai coborâse şi razele lui fierbinţi erau acum, din fericire, cernute de umbra sălciilor.

Deodată, o voce masculină pe care n-o recunoscu o întrerupse din lectură. Ridicându-şi privirea de pe carte, zări un tânăr blond, cu un zâmbet fermecător ş. Cu nişte ochi de un albastru atât de pal încât păreau transparenţi.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, zise el într-o franceză stricată, cu un puternic accent englezesc.

— Sunt englezoaică, răspunse ea în engleză.

Un zâmbet de uşurare lumină faţa tânărului.

— Ah! Cu atât mai bine! exclamă el. Poate că ați putea să mă ajutaţi. Caut o casă pe care au închiriat-o nişte englezi, familia Townsend, ca să fiu mai exact.

— Familia Townsend! exclamă Jenna. Dar eu locuiesc la ei! Aş putea să-mi permit să vă întreb cine sunteţi?

— John Cameron. Şi dumneavoastră?

— Jenna Armstrong.

— Desigur, zise John întinzându-i mâna. Ar fi trebuit să vă recunosc după descrierile lui Simon. Eu sunt un prieten al lui Susie, adăugă după o clipă de ezitare.

— Da, ştiu, spuse Jenna întrebându-se ce-o fi putut Simon să-i povestească lui John despre ea.

— Mă aflam prin zonă şi voiam să-i salut pe părinţii lui Susie. Ea este aici? întrebă cu o voce ezitantă.

— Nu, răspunse Jenna. Dar părinţii ei se întorc după cină. Simon este şi el aici, dar nu ştiu pe la ce oră se va întoarce. Locuiţi la hotel?

— Nu, nu încă. Tocmai voiam să vă întreb dacă nu ştiţi cumva vreun han prin apropiere.

Jenna ezită o clipă. Fireşte, nu se afla la ea acasă, dar cunoştea ospitalitatea familiei Townsend.

— Ştiţi ce? Sunt încă două camere libere în casă, şi sunt sigură că veţi fi binevenit. Să ne întoarcem, poate a apărut Simon…

Jenna îşi adună lucrurile şi-l conduse pe John până acasă. Simpatia pe care o simţi pentru acest tânăr o făcea să regrete şi mai mult comportamentul iresponsabil al lui Susie. De ce rupsese oare relaţia cu John pentru a se arunca în braţele unui vulgar vânător de zestre?

Se instalară pe terasă în faţa unui pahar de oranjadă, când Jenna recunoscu zgomotul maşinii lui Simon. Cuprinsă de o bruscă emoţie, se ridică cu intenţia de a-i ieşi în întâmpinare, dar se împiedică.

Simon apăru exact în clipa când John o prinse de talie pentru a o împiedica să cadă. O expresie ciudată trecu atunci pe faţa lui, şi pentru o scurtă clipă de nebunie, Jenna avu impresia că era ros de gelozie, o gelozie animalică pe oare o simte un bărbat care-şi vede femeia iubită în braţele altuia.

Dar îşi reveni repede. Simon nu avea niciun motiv să fie gelos pe ea, din moment ce niciodată nu-i arătase nici cel mai mic interes.

După ce-i strânse mâna repede lui John, o cuprinse pe Jenna pe după umeri într-un gest voit posesiv care o intrigă la culme.

— Îmi pare rău că am întârziat atât, Jenna. A trebuit să trec pe la garaj să-mi repar roata de rezervă, şi ca de obicei a trebuit să aştept.

— John a venit acum o ora, îi replică Jenna încercând să-i ascundă tulburarea pe care i-o provoca această îmbrăţişare.

— Suntem aici în vacanţă pentru toată luna, continuă Simon privindu-l pe John drept în ochi. Ne căsătorim la toamnă.

Din ce în ce mai stânjenită, Jenna plecă privirea. De ce Simon avea o asemenea plăcere răutăcioasă să menţioneze că se vor «căsători? Era o formă de perversitate sau de inconştienţă? Oricum ar fi fost, ea detesta aceste aluzii permanente la presupusa lor căsătorie.

— Cred că aveţi multe lucruri să vă spuneţi, zise Jenna, folosindu-se de acest pretext pentru a pune capăt acestei scene neplăcute. Vă las să trăncăniţi.

Ajunsă în camera ei, se aruncă pe pat, perplexă, şi începu să se gândească, cu capul în pernă.

Visase oare, sau Simon fusese chiar supărat să-l vadă pe John cuprinzând-o de talie?

CAPITOLUL VIII

— Sper că nu te deranjez, murmură o voce în spatele ei.

Aşezată la postul ei favorit de observaţie, pe malul râului, se întoarse şi-i zâmbi lui John care venise pe furiş. Apoi, punându-şi un deget pe buze îi făcu semn să se aşeze lângă ea.

Cei doi priviră o clipă o pereche de şobolani de apă care înotau în apa limpede, apoi John rupse

tăcerea.

— Ce spectacol fascinant îţi oferă apa, murmură el, îngândurat Am fost crescut pe malul lacului Ontario, şi nu mă satur să privesc animalele acvatice. Tatăl meu era fermier…

— Tu n-ai vrut să te întorci la fermă?

— Nu. Încă de când eram copil am fost atras de tot ce are legătură cu ordinatoarele şi informatica, ş. Asta mi-am ales-o că meserie. După moartea părinţilor mei, ferma familială a devenit un centru de vacantă pe care fratele meu îl gestionează cu o mână de maestru. Îl vizitez în fiecare vară, şi mă cufund cu plăcere de fiecare dată în deliciile vieţii de la ţară. Întotdeauna îmi trebuie câteva zile să mă acomodez când vin de la Londra. Sunt două universuri diferite…

După imperceptibila nuanţă de amărăciune pe care o simţi în glasul lui, presupuse că el se gândea la Susie.

— Susie îţi este prietenă din copilărie, nu-i aşa? întrebă după câteva clipe.

— Da, dintotdeauna, aş putea spune.

— Ştiai că eram gata să ne logodim? adăugă el pe un ton şovăitor.

— Da, răspunse Jenna, cuprinsă brusc de compasiune. Ascultă, John, nu trebuie să fii supărat pe Susie. Ea este uneori atât de… iresponsabilă. De multe ori este în stare să spună lucruri pe care nu le gândeşte. Poate că nu s-a sfârşit totul între voi?

— Este ca un fluture, spuse John cu o voce gâtuită. Crezi că l-ai domesticit, şi în clipa în care te aştepţi moi puţin, îşi reia libertatea.

Inima Jennei se strânse. Era evident că John

suferea. Dar ce ar fi putut să-i spună ca să-l consoleze, când nu ştia nimic despre adevăratele sentimente ale lui Susie faţă de el?

— Îmi spun adesea că Simon şi Susie sunt două fiinţe foarte diferite, se mulţumi ea să remarce.

— Oricum, Simon are măcar norocul că te-a întâlnit, şi talentul de a şti să te păstreze, observă cu amărăciune aproape palpabilă.

Jenna rămase tăcută. Ca şi ceilalţi, John se lăsase înşelat de imaginea idilică a logodnicilor radiind de fericire. Pentru o clipă, se închipui soţia mulţumită, purtând în pântec copilul lui Simon. Dar îşi ciungă imediat această crudă imagine din minte. De ce se făcea singură să sufere? Nu va fi niciodată soţia lui Simon…

— Ce ciudat! zise deodată John. Vara trecută, când Susie şi Simon au venit să mă vadă în Canada, ea îl tot tachina în legătură cu tine. Şi acum, iată, sunteți pe punctul de a vă căsători. Cine ar fi putut să se gândească la un deznodământ atât de rapid?

Susie îl tachina pe Simon în legătură cu ea… Ce i-o fi povestit fratelui ei despre ea? se întrebă Jenna, brusc îngrijorată. O ştia pe prietena ei atât de indiscretă uneori încât se temu de ce putea fi mai rău.

— După cele mărturisite de Susie, tu i-ai rezistat mult timp lui Simon până să te declari învinsă, continuă John zâmbind. Noroc că el nu s-a descurajat… Eu nu ştiu dacă aş putea să-mi păstrez speranţa atâta vreme…

Jenna îi aruncă o privire neîncrezătoare. Oare nu auzise bine, sau John înţelesese din greşeală că Simon fusese întotdeauna îndrăgostit de ea?

întrebarea asta trecu repede în planul secund, când văzu trăsăturile răvăşite ale lui John. Era, bietul de el, nefericit că ea nu era în stare să-l ajute. Cu un gest instinctiv de încurajare, îşi puse mâna pe umărul lui.

— Masa este gata! se auzi o voce tăioasă în spatele lor. Era Simon!

Cei doi nu-l auziseră venind şi se întoarseră surprinşi. Atunci, privirea lui Simon se plimbă de la Jenna la John, şi din nou spre ea, care avu sentimentul absurd că el era gelos. Dar, din nou, alungă acest gând. Era atât de descumpănită, încât lua visele drept realitate.

Se îndreptară toţi trei spre casă fără să scoată o vorbă, într-o atmosferă încărcată ce nu se potrivea deloc cu pacea care ar fi trebuit să le-o inspire acest peisaj. Poate că Simon se săturase să mai joace teatru? gândi Jenna observând dintr-o privire fugară expresia lui supărată. Ipoteza aceasta i se părea foarte plauzibilă pentru a-şi explica indispoziţia lui.

Atitudinea lui Simon din timpul mesei îi confirmă bănuielile. Nu participă deloc la conversaţia generală şi răspundea monosilabic atunci când i se adresa vreo întrebare. La sfârşitul mesei, abia îşi termină cafeaua şi se ridică brusc.

— Jenna, eu am de gând să vizitez în după-amiaza asta orăşelul Cordes, zise el pe un ton autoritar. Este un obiectiv turistic care merită văzut. Vrei să vii cu mine, sau preferi să rămâi au John?

Jenna rămase o clipă blocată, în timp ce marna lui îi privea înmărmurită. Era evident că se petrecea ceva cu cei doi logodnici, părea ea să

gândească. Ceva ce nu prevestea nimic bun…

După o clipă de ezitare, Jenna se hotărî să reacţioneze ca şi cum nu ar fi observat nimic. Avea prea mult respect pentru părinţii lui Simon pentru a provoca în faţa lor un scandal.

— Vin cu tine, fireşte, răspunse ea. Întotdeauna mi-am dorit să văd Cordes. Mă aştepţi cinci minute până mă pregătesc?

— Te aştept în maşină.

Când, după câteva minute, Jenna traversă terasa gata de plecare, Ellen o intercepta cu discreţie.

— Jenna, voiam să-ţi spun că… începu ea cu stângăcie. Nu trebuie să te superi pe Simon că este atât de posesiv. Te iubeşte dintotdeauna, şi te-a aşteptat atât de multă vreme încât n-o să ai linişte până n-o să fiţi căsătoriţi de-a binelea. Fii înţelegătoare, te rog, chiar dacă el este uneori cam brutal.

Jenna îi răspunse cu un zâmbet, dor remarca Ellenei o stupefia. De ce naiba Simon o convinsese pe mama lui că fusese întotdeauna îndrăgostită de ea? Nu era nevoie să pluseze chiar atât de mult!

Urcă fără să secată o vorbă în maşină şi Simon demară imediat. Coborâse capota şi o adiere răcoroasă se juca în pletele roşcate ale Jennei. La un moment dat, Simon deschise torpedoul şi scoase din el o superbă eşarfă de mătase pe care i-o întinse.

— Pune-ţi asta pe cap, spuse pe un ton morocănos. Soarele este foarte puternic şi nu am chef să faci vreo insolaţie.

Sugestia lui fusese făcută pe un ton atât de puţin amabil încât Jenna fu gata să refuze. Dar ştia că el are dreptate şi-şi puse eşarfa fără să mai

discute…

Erau cam la jumătatea drumului când Simon încetini şi se întoarse spre ea.

— Lasă-l în pace pe John, spuse brusc pe un ton abrupt. A suferit şi aşa destul, nu are nevoie de complicații suplimentare.

Mai întâi, Jenna îl privi uluită. Apoi, după ce prima clipă de surprindere trecu, începu să se gândească mai profund. Aşadar, acum se explica totul, înţelegea în sfârşit de ce Simon nu vedea cu ochi buni excelentele ei raporturi cu John! El îşi făcuse acar griji pentru prietenul său şi nu se gândise nicio clipă la ea, nu conta pentru el astăzi mai mult decât ieri…

— Simte nevoia să vorbească cu cineva, şi cred că eu pot să-l ajut ascultându-l, spuse ea simplu.

— Nu cumva, din întâmplare, te gândeşti şi la altceva? continuă el pe un ton cinic. Nu este lipsit de farmec… Sunt sigur că ai pus ochii pe el. Cât eşti de dură cu bărbații, Jenna! Şi cu câtă cruzime te joci cu sentimentele lor! exclamă cu violenţă. Sper pentru ei că merită osteneala o dată ajunşi în patul tău…

Şocată de aceste acuzaţii grosolane, se crispă şi-i aruncă o privire incendiară.

— Niciunul nu a… începu ea, apoi se opri brusc.

— Niciunul, ce? întrebă el zeflemitor.

— Nu a fost vreodată decepţionat, încheie ea cu voce gâtuită.

Schimbară o privire încărcată de furie şi Simon acceleră, în timp ce ea îşi întoarse capul ostentativ spre geamul lateral.

În alte împrejurări, Jenna ar fi fost încântată de această mică excursie la Cordes, un orăşel

minunat cățărat pe o colină, dar se simţea atât de încordată, atât de preocupată de agresivitatea pe care Simon i-o arătase în maşină, încât nu fu în stare să se intereseze de nimic. Îşi făceau drum cu dificultate prin mulţimea de turişti şi de mai multe ori, se trezi proiectată către Simon. De fiecare dată simţea aceeaşi emoţie pe care şi-o reproşa. Cum de mai putea să se simtă tulburată de simpla prezenţă fizică a cuiva care se purtase atât de urât cu ea?

Se opriră pe terasa unei cafenele ca să bea un suc. Cum Jenna începuse să-şi aranjeze puţin părul, surprinse! a un moment dat privirea atentă a lui Simon asupra ei.

Se opri surprinsă. Atunci, Simon întinse o mână şi aşeză o buclă rebelă la locul ei, atingându-i în treacăt gâtul. Jenna nu-şi putu reţine un fior.

— Jenna…

Ea îşi reţinu răsuflarea, în speranţa nebună că poate el va…

— Încearcă să nu rămâi prea mult timp singură cu John, spuse Simon. Toată lumea ne crede logodiţi, şi faptul că tu preferi atât de vizibil compania lui, ar putea…

Asta era tot ce avea să-i spună? La aceste cuvinte, fu cuprinsă de un sentiment dureros de revoltă.

De asta m-ai adus aici? Ca să-mi faci morală în legătură cu John? întrebă cu violenţă. Nu uita că tu ai pus la cale toată această farsă tocmai pentru a-i convinge pe părinţii tăi şi pe bunica mea ce nu suntem făcuţi unul pentru altul. Faptul că eu mă interesez mai mult de John, aşa cum crezi tu, nu poate decât să le întărească această convingere.

Ar trebui să fii chiar mulţumit…

— John o iubeşte pe Susie, replică Simon.

— Poate, dar deocamdată Susie este cu altul. Oricum, nu am de primit de la nimeni lecţii prin care să mi se spună pe cine trebuie sau nu să frecventez. Şi apoi, m-am săturat de discuţia asta, adăugă pe un ton plictisit. Să ne întoarcem acasă.

El se ridică fără să spună un cuvânt şi ea îl urmă spre maşină. Se întâlniră cu un grup compact de americani şi Jenna, vrând să-i evite, se împiedică. Imediat, Simon o prins., Iarăşi, simplul fapt de a se simţi lipită de el o făcu să-şi piardă cumpătul. Tulburată, fu cuprinsă de ameţeală şi păli.

— Ce este? o întrebă cu îngrijorare. Tremuri?

„Tremur de dorinţă şi de dragoste pentru tine!”, fu cât pe ce să răspundă din adâncul inimii. Dar o ultimă urmă de orgoliu o opri.

— Nu-i nimic, răspunse ea. Şocul…

— Înţeleg. Nu suporţi să te ating, asta e? Sigur, dacă în locul meu ar fi fost John…

— Dar tu nu eşti John! îi tăie vorba cu brutalitate.

Abia reuşi să-şi înăbuşe un suspin, atât îi era de insuportabilă această înfruntare.

— Să ne întoarcem, te rog, îl imploră cu o voce gâtuită.

O oră mai târziu, Ellen îi întâmpină cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Deja v-aţi întors?! exclamă ea, uimită. Aproape că eram sigură că veţi cina acolo. Sunt atâtea mici hanuri romantice pe drum.

— Jenna se simţea obosită, îi explică Simon cu voce încordată.

Ellen nu mai insistă.

— Bine, o să vă duceţi altă dată… spuse ea cu diplomaţie.

Dar expresia de pe faţa ei spunea multe despre întrebările pe oare şi le punea în legătură cu viitorii soţi…

În timpul cinei, Jenna se mai relaxă puţin ascultându-l pe John vorbind cu pasiune despre Canada sa natală. Întotdeauna îşi dorise să viziteze această ţară şi din acest motiv, îi pusese nenumărate întrebări.

— John este un băiat fermecător, îi zise Harriet nepoatei sale ceva mai târziu când rămaseră singure, Dar nu este pentru tine, Jenna. Tu ai nevoie de cineva cu o personalitate mai puternică, să te ajute să înfloreşti.

— Ai uitat care că sunt logodită cu Simon? îi replică Jenna, luată pe nepregătite.

În acel moment apăru Ellen care le întrerupse discuţia aducând ceaiul şi urmată curând de Simon.

— Vii să ne plimbăm puţin afară? îi propuse Jennei.

Pentru o clipă, ea îşi imagină plimbarea lor ca cea a unor îndrăgostiţi pe care ar fi putut s-o facă tandru înlănţuiţi sub clarul de lună, mângâiaţi de briza răcoroasă a serii…

Dar ei nu erau doi îndrăgostiţi, îşi spuse ea deodată, revenind cu brutalitate la realitate. Şi în plus, se simţea atât de vulnerabilă faţă de el încât ar fi trebuit să evite cu orice preţ să se afle singură cu el.

— Nu, mulţumesc, spuse ea, evitându-i privirea. Mă duc să mă culc, cred că am stat cam mult în soare.

A doua zi dimineaţa, se trezi cu greutate, după o noapte plină de vise tulburătoare în care Simon juca rolul principal. Pentru a preîntâmpina şi alte confruntări, se străduí să evite atât prezenţa lui Simon cât şi pe cea a lui John. Dimineaţa decurse fără incidente până în clipa când îl întâlni pe tânărul canadian pe scară.

— Jenna, îmi pare rău dacă am creat cea mai mică problemă între tine şi Simon. Vrei să-i explic eu că tu nu ai manifestat faţă de mine decât o simplă solicitudine?

— Este inutil, răspunse ea cu voce obosită.

— Nu trebuie să te superi pe el că este atât de posesiv. Te-a aşteptat atât de mulă vreme!

Exact aceleaşi cuvinte ca ale lui Ellen, gândi Jenna, uimită. Ce bizar... Tocmai voia să protesteze şi să-i explice că se înşela, când apăru Simon.

— Jenna! Te caut de mult. Mama ar vrea să-ţi vorbească, spuse el pe un ton brutal.

— Mă duc acum, murmură ea coborând în fugă scara pentru a se feri de privirea lui.

Spre marea ei neplăcere, Ellen o anunţă că, împreună cu George, Harriet şi John, vor pleca să facă o mică excursie. John tocmai spusese că-i va părăsi curând şi Ellen dorea să-l ducă să viziteze o biserică romană din împrejurimi.

De cum plecară excursioniştii, Jenna se ridică din şezlongul ei cu gândul să se îndepărteze de Simon, aşezat alături de ea.

— Urc în camera mea. Vreau să mă odihnesc puţin.

Când trecu prin faţa lui, acesta o prinse de braţ.

— Încetează să mai fugi de mine, Jenna! exclamă

el. S-ar zice că simpla mea prezenţă îţi este insuportabilă!

Ea îi susţinu privirea şi se strădui să-şi păstreze prezenţa de spirit.

— De ce te-ar mira atât de mult? Ai uitat că întotdeauna noi am fost duşmani? Eu nu ştiu să joc teatru, Simon, asta-i tot. Aceste trei săptămâni m-au epuizat şi a sosit timpul să le mărturisim adevărul părinţilor tăi.

— Da, sigur! îi lansă el rânjind. Ca să poţi să-ţi faci de cap cu John! Numai că ai uitat că el o iubeşte pe Susie.

Ea se prefăcu că nici nu aude această josnică afirmaţie.

— Dă-mi drumul, Simon, lasă-mă să urc în camera mea.

— Şi dacă nu vreau?

Se ridică şi o atrase spre el, în timp ce ei i se înmuiau picioarele. Toată fiinţa lui Simon emana o asemenea forţă, o asemenea virilitate îmbătătoare încât Jenna fu cuprinsă de un vârtej în care se amestecau dorinţa sfâşietoare şi durerea de a şti că Simon nu-i va fi niciodată accesibil.

Din fericire, el se înşelă asupra cauzei ce o făcuse să reacţioneze astfel.,

— De ce, de fiecare dată când mă apropii de tine, Jenna, reacţionezi oa o femele care se teme să nu fie violată?

O strânse şi mai tare în braţe. Faţa îi era acum atât de aproape încât Jenna îi simţea răsuflarea caldă pe gât, îşi simţea sânii striviţi de pieptul lui. Buimăcită de pasiunea ce o cuprinsese, îşi dădu capul pe spate şi buzele i se întredeschiseră fără ca măcar să-şi deci seama. „Sărută-mă!”, gândea

ea, tulburată.

— Ei, porumbeilor! Vă deranjez?

Simon îi dădu drumul brusc. Jenna recunoscu cu stupoare vocea lui Susie.

— La te uită, ia te uită! murmură Simon pe un ton ironic. Întoarcerea fiului risipitor… Era şi timpul…

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Susie neluând în seamă remarca fratelui său.

— Au plecat să viziteze o biserică. Probabil că nu ştii că John se află aici de câteva zile, preciză Simon.

La această veste, Susie încremeni.

— Dar unde este Peter? N-ai venit cu el? se miră Jenna.

— Nu, i-am dat papucii, răspunse simplu Susie.

Nu era un bărbat potrivit pentru mine..

. Jenna o recunoştea foarte bine din spusele acestea pe prietena ei. Capabilă să treacă de la pasiunea cea mai nestăvilită la indiferenţa totală în decurs de câteva săptămâni. Hotărât lucru, aici nu se asemănau deloc…

— Tocmai mă pregăteam să urc în camera mea să fac un duş, zise Jenna, nerăbdătoare să afle mai multe şi s-o pună în temă pe prietena sa cu ultimele evenimente. Vii şi tu cu mine? Sunt foarte curioasă să-mi povesteşti totul.

Susie nu manifestă prea mult entuziasm faţă de această propunere.

— Nu, nu, mor de sete. Mă duc să-mi prepar ceva de băut şi să mai stau de vorbă cu Simon în timpul acesta. El o să-mi povestească totul în legătură cu nunta voastră. Mi-a scris mama ceva despre asta într-o scrisoare, dar nu prea multe.

I se păruse ei, seu Susie încerca s-o evite? se întrebă Jenna urcând în camera ei, cu impresia penibilă că este în mod deliberat ţinută deoparte. Pe vremuri, Susie ar fi fost încântată să-i facă destăinuiri. De ce ţinea acum să rămână cu fratele ei? Voiau să discute ceva amândoi fără ştirea ei?

Aşteptă până se întoarseră ceilalţi din excursie şi abia atunci coborî şi ea. Când ajunse pe terasă, Susie era într-o discuţie însufleţită cu mama sa. Nu se duse spre ei ci spre John care stătea aşezat pe un zid mic de piatră. Probabil că el era cel mai mirat dintre toţi de sosirea neaşteptată a fostei sale logodnice.

— Ce surpriză s-o revăd pe Susie, îi spuse el Jennei ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi.

Cu un gest plin de solicitudine, Jen na îi puse o mână pe braţ pentru a-şi exprima înţelegerea. În aceeaşi clipă, Susie întoarse capul spre ei şi-i observă. Jenna îi surprinse în privire o asemenea furie încât îşi retrase imediat mâna, jenată.

Ce se mai întâmplase acum? O să-i reproşeze şi Susie la fel ca Simon că pusese ochii pe John? Probabil că Simon făcuse totul în acest sens, ca să o convingă…

Jenna oftă adânc. Situaţia, deja încurcată, devenea de nesuportat şi era ferm hotărâtă să pună cât mai repede lucrurile la punct.

Cum de putea Susie s-o bănuiască de aşa ceva ş să se prefacă atât de ostentativ că n-o bagă în seamă, când făcuse atâtea pentru ea? La urma urmei, Susie era vinovată de toată încurcătura asta… Dacă ea nu i-ar fi cerut să-i acopere ruga ei cu Peter, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

În timpul cinei, cele două tinere, aşezate din

fericire departe una de alta, nu schimbară o vorbă. Dar în cursul discuţiei, Jenna avu surpriza să afle ca Simon fusese cel care-i telefonase lui Susie şi o chemase să vină în Dordogne. În ce scop? se întrebă fără să găsească răspuns. Trebuia să se lămurească în problema asta.

Mai târziu, după ce plecară cu toţii, Jenna ciocăni la uşa lui Susie.

O găsi întinsă pe pat şi înţelese imediat după felul cum îşi feri privirea că vizita ei o stânjenea.

— Susie, trebuie să vorbim.

— Chiar crezi că trebuie? replică Susie pe un ton puţin amabil.

— Da. Mai întâi, trebuie să aflu de ce ţi-a cerut Simon să vii aici?

— Nu-i aşa de greu de ghicit, răspunse sec. M-a avertizat pur şi simplu că tu îi dai târcoale lui John.

Jenna îi aruncă o privire uluită.

— Eu? Dar este o minciună! Şi chiar dacă ar fi fost adevărat, n-ar trebui să fii supărată din moment ce tu ai fost cea care ai rupt logodna.

— Nu am rupt logodna. Ne-am certat doar, asta-i tot.

Vocea lui Susie se frânse..

— A fost o ceartă tâmpită. El m-a enervat şi eu i-am spus că, în aceste condiţii, poate să-şi ia înapoi inelul. N-aş fi crezut niciodată că o să mă ia în serios, dar probabil că depăşisem limita şi…

Îşi înăbuşi un suspin.

— Îl iubesc, Jenna, n-am încetat nicio clipă să-l iubesc, nici chiar atunci când l-am urmat pe idiotul de Peter. Cum de om putut să fiu atât de oarbă?

— Atunci, de ce mi-ai înşirat toată acea poveste despre crudul Simon care vreo să te mărite cu nesuferitul lui prieten?

— Nici nu mai ştiam ce vreau, murmură Susie. Voiam să mă răzbun pe John.

Cuprinsă de compasiune bruscă pentru Susie, Jenna uită de propriile supărări.

— Simon ştie?

— Da, i-am mărturisit totul când mi-a povestit ce se întâmpla aici.

Era timpul să stabilească adevărul, gândi Jenna. Îşi puse mâna pe mâna ei şi o privi pătrunzător.

— Aici nu se întâmplă nimic, Susie, spuse ea pe un ton solemn. În orice caz, nimic între mine şi John, pot să te asigur. Mă crezi?

Susie zâmbi printre lacrimi.

— Da, spuse dintr-o suflare.

— Totul este din vina lui Simon, reluă Jenna. Tot nu reuşesc să înţeleg de ce a reacţionat el atât de violent la ideea că eu m-aş interesa de John…

Susie ridică spre ea o privire mirată.

— Eşti sinceră, Jenna?

— Da, desigur.

Susie păru că ezită o clipă să vorbească, apoi se răzgândi.

— Dacă vrei răspunsul la întrebări, atunci cere-i lui Simon să te lămurească. La urma urmei, el este logodnicul tău…

Jenna râse cu amărăciune.

— Logodnicul meu! Ştii foarte bine că este vorba despre o farsă. Am venit aici amândoi ca să le dovedim părinţilor tăi că nu suntem făcuţi unul pentru altul.

— Pocite că Simon nu joacă teatru, se încumeta

să spună Susie privindu-şi atent prietena.

— Fii serioasă, visezi! exclamă Jenna. Doar ştii bine că nu a simţit niciodată vreo atracţie pentru mine. Aminteşte-ţi numai cum se purta cu mine odinioară.

— Vorbeşti despre perioada de acum zece ani, îi replică Susie cu un calm care o miră pe Jenna.

— Nu s-a schimbat nimic în aceşti zece ani, murmură Jenna pe un ton amar. Doar eu poate m-am schimbat. Am înţeles în sfârşit.că ceea ce credeam că este dragoste pentru Simen, nu era decât o pasiune trecătoare a unei adolescente…

Susie tocmai voia să spună ceva, când se auzi o bătaie în uşă. Era Ellen, părând în culmea disperării.

— Vino, Susie! Abia ai venit tu, că John vrea să plece. Nu-l puteţi convinge să mai rămână?

— Liniştează-te, mamă, o să vorbesc eu cu el, răspunse Susie pe un ton hotărât. Dacă pleacă, voi pleca şi eu cu el…

Ellen ieşi din cameră.

— Telefonul lui Simon m-a făcut să înţeleg un lucru, îi şopti Susie la ureche după ce mama ei plecă. Orgoliul nu mai contează când iubeşti pe cineva atât de mult, cum îl iubesc eu pe John… O să-mi cer scuze faţă de el şi-i voi spune cât de mult regret că am fost atât de proastă. Sper să nu fie prea târziu… Te rog, ţine-mi pumnii!

Capitolul IX

O oră moi târziu, Susie şi John apăru pe terasă ţinându-se de mână, şi zâmbetele lor când îi anunţară pe cei dragi că se hotărâseră să se

căsătorească foarte curând, ţineau loc de orice declaraţie de dragoste.

— Vezi, te ajungem din urmă, dragul meu frăţior! exclamă Susie, radioasă. De data aceasta, îl voi urma pe John în Canada în calitate de soţie legitimă. Şi sunteţi invitaţi cu toţii să petrecem împreună viitorul Crăciun acolo.

Susie, atât de schimbătoare de obicei, păreai deodată atât de sigură pe ea, atât de hotărâtă. De acum încolo, pentru ea părea să conteze doar dragostea ei pentru John. Curând, Jenna simţi o oarecare invidie în faţa acestui spectacol de o fericire totală.

O fericire pe care ea n-o. Va cunoaşte niciodată.

A doua zi, Susie şi John îşi petrecură timpul la telefon, încercând să-şi organizeze nunta şi să-i anunţe pe fraţii şi surorile lui John din Canada.

Ceremonia, oare Io început n-ar fi trebuit să fie decât una modestă, într-o bisericuţă de ţară, se transformă în câteva ore într-o petrecere de anvergură, toată familia lui John insistând să fie prezentă. Logodnicii nu aveau la dispoziţie decât trei săptămâni pentru a hotărî totul, de la rochia de mireasă până la ultimul chelner, la verighete şi alegerea martorilor... Luară deci hotărârea înţeleaptă de a se întoarce la Londra cu primul avion, pentru a se putea apuca de treabă şi să pună la punct amănuntele petrecerii.

După plecarea lor, Jenna reveni la grijile ei. Venirea lui Susie şi anunţul căsătoriei ei fuseseră un răgaz binevenit, un fel de paranteză care-i permisese să-şi mai tragă răsuflarea. Dar de data aceasta, i se părea imposibil să mai continue această farsă ridicolă pe oare o jucau cam de prea

multă vreme…

Căsătoria lui Susie cu John îi va ajuta pe domnul şi doamna Townsend să suporte şi să accepte mai uşor ruptura logodnei fiului lor, îşi spuse pentru a-şi mai da curaj să acţioneze. Acum era momentul, sau niciodată…

În cursul dimineţii ce urmă plecării lui Susie şi John, ea încercă să-l abordeze pe Simon pentru a-l determina să vorbească. Dar el părea posomorât, îşi ferea privirea şi făcea în aşa fel să o evite.

Jenna înţelese din privirea preocupată pe care Ellen i-o aruncă de mai multe ori în cursul mesei de prânz că nu înţelegea tensiunea ce domnea între Simon şi ea. Răspunse evaziv întrebărilor pline de îngrijorare pe care i le puse doamna Townsend, hotărâtă să nu dezvăluie ea secretul înainte de a se fi pus de acord cu Simon.

După prânz, se gândi să se ducă pe malul râului. Prin frumuseţea lui naturală, locul avea asupra ei un efect liniştitor. Când grijile ei deveneau prea apăsătoare, luase obiceiul să se retragă acolo şi să reflecteze.

Încercă fără succes să se concentreze asupra romanului pe care-l luase de acasă; în ciuda eforturilor, gândurile i se îndreptau neîncetat spre Simon.

Cu o dureroasă amărăciune, constată că această şedere în Dordogne, în loc s-o elibereze de pasiunea pe care o nutrea pentru Simon în adolescenţă, mai degrabă i-o trezise din nou.

Dar oare încetase vreodată să-l iubească? Răspunsul îi apăru ca un crud adevăr: de când avea cincisprezece ani şi până în prezent, fără ca măcar să-şi dea seama, compara fiecare bărbat

care-i ieşea în cale cu Simon. El devenise pentru ea „termenul de referinţă” şi, din acest motiv, niciun eventual pretendent nu-şi găsise locul în viaţa ei. Orbită doar de Simon, nu fusese în stare să se îndrăgostească de altcineva…

Ce absurditate! De ce să tot viseze astfel la un bărbat căruia nici nu-i păsa de ea? Soarta ei părea să fie aceea de a-l iubi pe Simon toată viaţa, fără vreo speranţă de a-l uita.

Amintirea atingerii buzelor lui, a mâinilor lui pe sânii ei, îi reveni în memorie şi se simţi cuprinsă de o dorinţă intensă, urmată curând de o durere surdă. Niciodată nu va cunoaşte iubirea în braţele lui…

Se trezi brusc şi tresări văzându-l pe Simon deasupra ei. El îşi puse mâinile de o parte şi de alta a capului ei şi o privi cu intensitate, cu o stranie licărire în ochi. Gura lui se afla doar la câţiva centimetri de a ei, şi într-o clipă de nebunie, Jenna îşi spuse că o va săruta. Într-un gest involuntar, îşi trecu vârful limbii peste buze şi văzu privirea lui Simon aprinzându-se. Era oare dorinţa oare vibrase în el pentru o clipă, la unison cu a ei? se întrebă ea, tulburată.

— Cât este ceasul? reuşi să articuleze cu voce gâtuită, pentru a-și ascunde tulburarea. Am aţipit…

— Ca şi Frumoasa din pădurea adormită, zise încet Simon. Şi la fel oa şi Prinţul, eu te-am trezit cu un sărut.

Aşadar, el o sărutase în somn, gândi emoţionata. Şi ea nici măcar nu-şi dăduse seama…

— Simon! murmură ea, pradă unei subite confuzii.

— Ce este? Eşti dezamăgită că nu sunt John?

Jenna fu atât de rănită de această remarcă cinică încât nu avu puterea să răspundă.

— De ce ai avut aerul acesta stânjenit? reluă el pe acelaşi ton. Destul cu prefăcătoriile, Jenna, Ar trebui să fii în stare să înţelegi că-mi este destul de penibil să constat că-ţi sunt indiferent. Sunt sigur că dacă or fi fost John, n-ai mai fi făcut atât pe mironosiţa.

Ce însemna această amărăciune pe care o percepea în glasul lui? se întrebă ea, descumpănită.

— N-a existat nimic tulburător între mine şi John, spuse Jenna cu o voce căreia cu greu îi putea stăpâni tremurul. De ce îţi imaginezi tot felul de lucruri? Şi apoi, ce importanţă ar avea asta pentru tine?

Simon ridică din umeri, în timp ce o expresie indescifrabilă îi întunecă faţa.

— Bărbaţii îşi imaginează tot felul de lucruri când femeia pe care o doresc li se refuză… murmură el.

Jenna rămase o clipă tăcută, fără să înţeleagă.

— Vrei să spui că… începu ea cu voce ezitantă, că… tu mă doreşti?

El izbucni într-un râs plin de tristeţe care o răscoli.

— Asia te miră, nu-i aşa? Nu mai ai cincisprezece ani, jenna, şi azi discutăm de la egal la egal. Acum nu mai am niciun motiv să te protejez. Adolescente vulnerabilă care trebuia protejată a devenit o femeie căreia nimic nu mă mai reţine să-i mărturisesc dorinţa mea.

— Pe vremea aceea, nu m-ai dorit… pentru că…?

începu Jenna fără să îndrăznească să-şi ducă gândul la capot.

Simon completă ideea în locul ei.

— Da, n-am vrut să profit de extrema ta tinereţe şi de sentimentele pe care le nutreai pentru mine. Este chiar atât de greu de înțeles?

Întinse mâna spre ea şi-i mângâie obrazul cu un gest de o infinită delicateţe.

— Cum aş fi putut să fiu atât de iresponsabil să o seduc pe prietena surioarei mele, o fată atât de tânără, şi să profit de naivitatea şi de lipsa ei de experienţă? Era mult prea devreme şi m-aş fi învinovăţit toată viaţa.

Jenna schiţă un zâmbet timid.

— Îţi aminteşti de ziua aceea când m-ai surprins sărutând-o pe Elena? reluă el.

Ea dădu afirmativ din cap, prea emoţionata ca să poată răspunde.

— Te-am zărit ascunsă după tufele de trandafiri. În clipa aceea, mi-am dorit din tot sufletul să le pot strânge în braţe, să simt gustul sărutărilor taie…

Se întrerupse, cu vocea frântă.

— Şi din ziua aceea, dorinţa asta nu m-a părăsit nicio clipă. Imaginează-ţi ce simţeam când Susie îmi povestea năzdrăvăniile voastre amoroase.

Jenna îşi ridică ochii şi-şi aţinti privirea în ochii lui.

— Şi n-ai fost în stare să depăşeşti niciodată acest sentiment de frustrare, nu-i aşa? Dacă înţeleg bine, este vorba de o simplă problemă fizică, zise ea cu amărăciune.

— Se întrerupse brusc, dându-şi seama că a se şti dorită de Simon fără a fi iubită era mai rău

decât orice.

— Ar trebui probabil să mă simt măgulită, dar cu sunt, adăugă pe un ton sec. Este atât de simplu şi uşor să te simţi atras de o persoană de sex opus

— N-ai să-mi povesteşti acum cum i-ai iubit pe toţi ceilalţi! exclamă Simon cu o violenţă greu de stăpânit.

Privirea lui era atât de dispreţuitoare încât ea avu poftă să-l pălmuiască, dar acest impuls i se topi brusc şi nu mai resimţi decât oboseală, şi mai ales dorinţa de a mărturisi în sfârşit adevărul pe care-l ascundea de atâta vreme.

— Care ceilalţi? murmură ea cu voce abia auzită. Nu a mai existat niciun alt bărbat în viaţa mea, Simon. Şi mei nu va exista încă mult timp. Pentru că, probabil că sunt eu demodată, dar pentru mine, sexul şi dragostea sunt de nedespărţit.

Vocea i se frânse. Ar fi vrut să poată să dispară după această mărturisire, dar avu totuşi puterea să-i susţină privirea lui Simon. Atunci citi în ochii lui o emoţie de nedescris, pe oare pentru o clipă o luă drept milă. O cuprinse un sentiment puternic de tristeţe şi ruşine.

— Te rog, Simon, nu-ţi bate joc de mine, spuse ea dintr-o suflare. N-aş putea suporta…

Nu avu timp să mai continue, pentru că Simon o cuprinse în braţe. Atunci, cu o nerăbdare ce trăda puternica lui emoţie, o sărută cu pasiune. Buzele lui aproape că zdrobeau buzele ei. Cuprinsă de aceeaşi ardoare, se abandonă curând îmbrăţişării lui şi-i răspunse cu aceeaşi pasiune.

Nimic nu mai avea acum importanţă decât faptul că-l simţea alături de ea, că-i simţea trupul atletic

lipit de al ei, oa în visele ei care, noapte de noapte, îi tulburau somnul în aceste ultime săptămâni.

Închise ochii, se lipi de el şi se agăţă cu mâinile de umerii lui, lăsându-se purtată de valul de dorinţă ce o invadase, fără să mai asculte decât de trupul ei oare-l dorea cu febrilitate.

— Chiar crezi că aş putea să-mi bat joc de tine? o întrebă el între două sărutări.

Se întinse în iarbă alături de ea şi-i cuprinse din nou buzele. Apoi, mâinile i se strecurară pe sub bluza ei şi, desfăcându-i sutienul îi eliberă sânii.

— Este într-adevăr, pentru primo oară? întrebă el cu voce răguşită, mângâindu-i rotunjimea sânilor.

Sub degetele lui blânde şi pricepute, ea fremătă şi se arcui spre el, îmbătată de dorinţă.

— Da, răspunse, cu o privire înflăcărată.

Plăcerea pe care simpla atingere a mâinilor lui pe pielea ei o provoca era atât de puternică încât crezu că nu va mai putea suporta multă vreme, i se părea că descoperea în ea o altă fiinţă, o creatură nebănuită a cărei senzualitate atât de mult timp ascunsă nu cerea decât să izbucnească fără cea mai mică reţinere. În sinea ei, ştia că aceste senzaţii necunoscute până acum nu erau decât preludiu! la ceea ce va urma, că a fa cp dragoste cu Simon va fi un lucru minunat, şi chiar această certitudine o înspăimânta.

Apoi, buzele lui Simon o luară pe urma mâinilor lui. Cu o încetineală ce făcu să crească şi mai mult dorinţa tinerei femei buzele lui alunecară alene pe gât spre sâni. Când atinseră vârful întărit al sânului şi când dinţii lui muşcară uşor pielea delicată, Jenna avu o senzaţie cutremurătoare

care ar fi dorit să nu se mai sfârşească niciodată. Dar, cu lăcomie, el pornise deja să-i exploreze trupul, mângâind şi presărând cu sărutări fiecare părticică a pielii ei, de parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în minte pe vecie, aprinzând şi mai mult focul ce o cuprindea.

În fine, înnebunit şi el de dorinţă, se îndepărtă o clipă de ea şi o contemplă cu o privire de foc.

— M-oi vrăjit, Jenna… Te doresc cum n-am mai dorit vreo femeie înaintea ta.

Cu un gest de o infinită delicateţe, îi luă mâna şi o apropie de el.

— Mângâie-mă şi tu, Jenna; convinge-te ce putere ai asupra mea.

Ca un ultim reflex de pudoare, ea închise ochii, în timp ce Simon îi conducea mâna, făcând-o să constate realitatea dorinţei lui.

— Vreau să fac dragoste cu tine, Jenna, reluă el cu o voce răguşită. Dar nu aici. Vreau să savurez în tihnă, să te descopăr, să te învăţ să mă iubeşti.

Un zgomot de paşi îi făcu să tresară şi să tacă. Imediat o protejă pe Jenna cu trupul lui pentru a-i ascunde nuditatea, cu un gest căruia ea îi aprecie delicateţea.

— Simon! Jenna! Sunteţi aici?

Ellen apăru dintre copaci câteva clipe după aceea şi înţelese imediat că nimerise prost. Roşie de ruşine, Jenna se mai linişti un pic când observă că tufa de măceş forma un fel de ecran binevenit, ferindu-i de privirea ei.

— Scuzaţi-mă că am venit după voi până aici, dar voiam doar să vă întreb dacă puteţi să vă ocupaţi voi de cină în seara asta pentru că eu mă simt obosită.

— Desigur, mamă, răspunse Simon. Venim imediat.

Ellen se retrase, vizibil stânjenită, şi Jenna vru să se ridice din iarbă.

— Mai stai o clipă, spuse Simon ţinând-o în braţe.

— Dar ne aşteaptă mama ta!

— Poate să mai aştepte câteva minute. Probabil că acum este convinsă că suntem amanţi.

— De ce ar avea asta vreo importanţă? întrebă Jen na fără să înţeleagă unde voia să ajungă Simon.

— Dar este limpede, ce naiba! De acum, nu mai putem rupe logodna! exclamă el ca şi cum enunţa un lucru de la sine înţeles.

Jenna nu păru prea convinsă.

— Nu văd care este problema, spuse, descumpănită.

— Tocmai asta este, nu mai există nicio problemă, spuse el cu un aer satisfăcut. Propun să ne căsătorim de-a elevă rate lea.

Jenna îl privi buimăcită.

— Ai înnebunit?

— Nicidecum! Ne înţelegem bine, avem multe puncte în comun, iar pe plan fizic, totul se anunţă cât se poate de bine, ceea ce este puţin spus…

Obrajii ei se colorară brusc.

— Poate, zise ea. Dar pentru mine astea nu sunt motive suficiente ca să ne căsătorim. Să privim adevărul în faţă, Simon: între noi nu există iubire.

„Sau cel mult, doar o iubire în sens unic…”, adăugă ea în sinea ei, luptându-se cu dureroasa amărăciune ce o cuprinsese.

— Înţeleg că propunerea asta te-a luat pe

neaşteptate, spuse în sfârşit Simon pe un ton calm. Dar te rog, mai gândeşte-te. Nu este chiar atât de absurdă cum ţi se pare la prima vedere. Îmi promiţi că mai analizezi problema?

Jenna încuviinţă din cap, mai mult ca s-o lase în pace. Dar părerea ei era deja formată. Ar fi fost o nebunie să se mărite cu Simon, având certitudinea că el nu o iubea. Era suficient de lucidă pentru a nu se lansa într-o aventură care nu ar face-o decât să sufere.

În aceeaşi seară, după cină, Susie telefona. Fixaseră data nunţii peste trei săptămâni. După ceremonie, tinerii căsătoriţi vor pleca în voiaj de nuntă în Bahamas, şi toată familia era aşteptată pentru sărbătorile de Crăciun şi Anul Nou în Canada.

— Şi tu cu Simon, fireşte, împreună cu Harriet, insistă Susie când vorbi şi cu Jenna. Ştii, n-o să vă facem chiar în fiecare an o asemenea invitaţie; ne-am hotărât să avem cât de curând un copil, şi cu un copil deja totul este mult mai complicat. Aşa că, profitaţi cu toţii anul acesta şi veniţi.

Susie părea atât de fericită încât Jenna se gândi că este inutil să-i mai explice că, până la Crăciun, Simon şi ea vor fi de mult despărţiţi.

După ce închise telefonul, rămase o clipă îngândurată, încercând să şi-o imagineze pe Susie în rolul de mamă. Dragostea făcea într-adevăr minuni, îşi zise ea gândindu-se la tânăra fată iresponsabilă şi zăpăcită care fusese prietena ei.

Şi iată că acum se pregătea să întemeieze o familie, aşa cum visase Jenna întotdeauna în adâncul inimii ei.

Dar era departe de a-şi îndeplini idealul, îşi

spuse cu amărăciune. Iubea un bărbat care voia să se căsătorească cu ea din tot felul de motive, în afară de cel oare, pentru ea, avea cea mai mare importanţă.

Simon nu o iubea, şi în asemenea condiţii, nu va accepta niciodată să devină soţia lui.

CAPITOLUL X

În zilele ce urmară, Jenna încercă în zadar să-i abordeze pe Simon pentru a-i da răspunsul. El făcu nişte manevre atât de abile încât reuşi să nu rămână nicio clipă singur cu ea.

Bănuia oare că ea îi va respinge absurda propunere, sau juca din nou cu ea un fel de joc pervers? Jenna nu avea cum să ştie, dor şederea ei în Dordogne se apropia de sfârşit şi se hotărî să suporte cu stoicism timpul rămas. În mai puţin de o săptămână, această vacanţă penibilă se va sfârşi, iar ea îşi va regăsi viaţa liniştită de la Londra… şi singurătatea ei.

Familia Le Brun îi invită din nou la ei, de data asta la prânz. Nu o încânta deloc invitaţia dar o acceptă pentru a nu-i necăji pe părinţii lui Simon.

Tocmai ieşise de sub duş şi se pregătea să se îmbrace centru această ocazie, când cineva bătu la uşă.

Sigură că era Harriet, căreia îi promisese că-i împrumută un şal, se înveli într-un prosop de baie şi se duse să deschidă uşa. Uimită, îl văzu pe Simon.

— Ce cauţi aici? îl întrebă pe un ton sec.

El nu păru să se lese impresionat de aceasta primire puţin călduroasă şi intră în cameră fără să

fie invitat.

— După cum vezi, vin să-ţi fac o mică vizită. Am avut impresia că vrei neapărat să-mi vorbeşti. Ar trebui să te bucuri că mă vezi… Aşadar, ce doreai să-mi spui?

Ea îşi strânse mai tare prosopul în jurul ei ca într-un gest de apărare.

— Ştii la fel de bine ca şi mine. A sosit momentul să le spunem părinţilor tăi că, de fapt, niciodată nu ne-am gândit să ne căsătorim.

Simon părea că nu aude ce spunea şi privirea i se plimbă pe picioarele lungi şi perfecte ale Jennei.

— Îmi vine foarte greu să cred că n-ai avut niciodată un amant, Jenna. Probabil că ţi s-a făcut de multe ori curte, după cât eşti de frumoasă…

— Poate că, pur şi simplu nu mă atrage doar sexul, îi răspunse pe şleau în speranţa că va încheia acest subiect care o făcea să se simtă extrem de stânjenită.

Abia apucase să spună aceste cuvinte provocatoare că le regretă. Într-adevăr, în privirea lui Simon se aprinse o licărire pe care n-o mai văzuse până acum şi care o tulbură.

Se apropie de ea şi o luă în braţe. Prinsă în capcană, îi simţi răsuflarea atât de aproape încât o inundă un val de căldură. Doar cu prosopul prins în jurul taliei ei, era teribil de conştientă de vulnerabilitatea ei şi ştia că nu va fi în stare să-şi controleze dorinţa ce o cuprindea încet, încet.

— Pot foarte bine să-şi dovedesc contrariul, Jenna, şi ştii asta, murmură el. Şi, la fel ca şi tine, şi eu voi simţi o imensă plăcere. Ieri, pe malul râului, n-a fost decât o fărâmă din fericirea pe

care ne-o putem dărui unul altuia… într-o zi, vom merge până la capăt, ştiu asta, mi-o doresc.

Se priviră o clipă în ochi, pradă aceleiaşi flăcări ce-i cuprinsese pe amândoi. „Doar o clipă, şi el va desface prosopul şi mă va cuprinde în braţele sale”, gândi Jenna, îmbătată de o dorinţă nestăpânită.

Dar nu se întâmplă nimic. În aceeaşi clipă, vocea gravă a tatălui lui se auzi în holul de la intrare:

— Jenna! Simon! Plecăm în zece minute.

Simon îi dădu drumul, cu părere de rău.

— Ai noroc, Jenna, zise el. Dar nu este decât o amânare. Mai devreme sau moi târziu, ceea ce trebuie să se întâmple între noi, se va întâmpla. Este inevitabil…

Imediat ce se îndepărtă de ea, îşi recăpătă controlul. O dată în plus, uitase esenţialul: Simon nu simţea pentru ea nimic altceva decât o dorinţă violentă de a o poseda.

— Nu mă voi mărita cu tine, Simon, reuşi ea să spună stăpânindu-şi cu greu tulburarea. Şi dacă tu nu eşti în stare să le spui asta părinţilor tăi, o voi face chiar eu.

Privirea lui Simon se înceţoşă în timp ce-şi aţintise ochii pătrunzători asupra ei.

— De ce ţi-e teamă, Jenna? întrebă el cu mâna pe clanţa uşii. De căsătorie sau de mine?

— Nici de una nici de alta, răspunse sec. Dar dacă într-o zi mă voi căsători, o voi face din dragoste. Restul nu contează.

El nu mai spuse niciun cuvânt şi ieşi din încăpere. După ce-l văzu închizând uşa în urma lui, Jenna mai mult căzu decât se aşează pe pat şi rămase mult timp îngândurată.

De ce se lupte astfel împotriva ei însăşi şi împotriva sentimentelor incontrolabile care o mânau spre Simon? Ar fi fost atât de simplu să-i accepte propunerea şi să devină soţia lui pentru că, în sfârşit, să i se dăruiască fără să-şi mai pună întrebări… Nu ar trebui oare să se mulţumească doar cu ceea ce ei îi putea oferi şi să profite de clipa prezentă pentru a cunoaşte şi ea fericirea, chiar dacă trecătoare, decât să piardă totul pentru totdeauna?

Cântări îndelung argumentate pro şi contra, conştientă că de hotărârea ei îi va depinde viitorul. Dar, cu durere în suflet, reveni la poziţia iniţială. Dacă ar accepta să devină soţia lui Simon ştiind că el nu o iubeşte, ar însemna că-și bate joc de ea însăşi.

Şi asta, nu putea să accepte…

Îşi privi ceasul şi se ridică brusc. Era timpul să se pregătească. Oglinda îi arătă imaginea unei feţe palide, trase, încercănate şi trebui să se machieze mai mult decât de obicei pentru a-şi ascunde mina proastă. Îşi puse un costum de in mătăsos de culoare bej cald care se potrivea de minune la tenul ei de roşcată, şi-şi pieptănă cu grijă părul bogat. Coborî apoi şi se alătură celorlalţi. Simon îşi schimbase şi el hainele şi în locul pantalonilor de pânza îşi pusese un costum din stofă fină asortat cu o cămaşă galben-pal care-i punea în valoare tenul bronzat. Jenna se gândi cu o strângere de inimă că oricum s-ar fi îmbrăcat, în blugi sau într-un costum elegant, el era cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

— Simon, când o să-i oferi un inel Jennei? întrebă brusc Ellen în clipa când tocmai plecau.

Susie mi-a spus adineaori la telefon că John i-a cumpărat un safir minunat pentru o oficializa logodna lor.

— Nu-ți face griji, mamă, răspunse Simon foarte Sigur pe el. Am comandat un inel pentru Jenna la unul din cei mai buni bijutieri din Londra. Va fi gata până ne vom întoarce noi.

Jenna îi aruncă o privire plictisită. Ce însemna circul ăsta permanent? gândi cu amărăciune. De ce nu putea Simon să se abţină să mai joace teatru?

***

Familia Le Brun îi întâmpină cu căldură. De data asta, musafirii erau mai numeroşi şi Jenna se trezi așezată lângă un anume Jean, un tânăr medic oare tocmai se întorsese dintr-o misiune umanitară în Africa. Pasionat de meseria lui şi încă impresionat de ceea ce văzuse şi trăise prin taberele de refugiaţi, se lansă curând într-o conversaţie însufleţită asupra acestui subiect cu vecina sa. Îi expuse fără menajamente condiţiile îngrozitoare în care supravieţuiau, neputincioşi, aceşti oameni goniţi de la casele lor.

Când se aduseră gustările, printre care şi un platou imens cu pate de ficat proaspăt, Jean făcu o mutră dezamăgită..

— Când văd toate mâncărurile astea rafinate, şi când mă gândesc că acei copii fac kilometri întregi pe jos într-o stare de extremă subnutriţie pentru a-şi procura un bol cu orez, nu mă pot împiedica să nu am un sentiment de revoltă, zise el.

În tot timpul mesei, Jenna simţi privirea lui Simon aţintită asupra ei. Dar când, la rândul ei, îi aruncă o privire fugară, el întoarse capul şi păru

brusc interesat de conversaţia vecinei sale din dreapta, o văduvă de vreo patruzeci de ani în floare care-l găsea evident pe gustul ei.

După ce gustară şi un desert delicios şi, ca și ceilalţi invitaţi, se duseră pe terasă unde era servită cafeaua, Jean îi propuse Jennei să facă o plimbare prin parc. Ea acceptă imediat, bucuroasă că-şi poate dezmorţi picioarele după această masă care se lungise prea mult. Faptul că-l văzuse pe Simon din ce în ce mai interesat de vecina lui de masă, îi dădea un imbold să accepte această invitaţie.

Când se ridică să-l urmeze pe Jean, Simon îi aruncă o privire furioasă. Ce însemna atitudinea asta? se indignă în sinea ei. Simon nu avea niciun drept asupra ei…

Tot plimbându-se pe alei, la umbra platanilor seculari, Jenna asculta distrată dizertaţia lui Jean asupra problemelor Africii. Conversaţia lui, fireşte pasionantă, nu reuşea s-o facă să nu se mai gândească la Simen.

Tocmai se întorceau spre casă când îl văzură venind în fugă.

— Jenna! zise cu răsuflarea tăiată. Mama se simte rău. Doamna Le Brun a spus să chemăm medicul de familie, dar eu cred că este mai bine s-o ducem direct la spital.

— La spital?! exclamă Jenna, cuprinsă de îngrijorare.

— Da. Are toate simptomele unei apendicite; aşa că mai bine să fim siguri. O va duce tata împreună cu bunica ta care vorbeşte franţuzeşte. Nu este cazul deocamdată să ne repezim toţi la spital. Îţi propun să ne întoarcem acasă, în aşteptarea altor

veşti.

Zece minute mai târziu, doamna Townsend era în drum spre spital, condusă de domnul Townsend şi asistat de Harriet, în timp ce Simon şi Jenna îşi luau rămas-bun de la familia Le Brun promiţându-le că-i vor ţine la curent imediat ce vor afla mai multe veşti.

Pe drumul de întoarcere nu schimbară o vorbă, pradă aceleiaşi îngrijorări. Simon conducea, cu trăsăturile marcate de nelinişte şi Jenna simţi brusc dorinţa de a-l încuraja şi de a-l face să înţeleagă că-i împărtăşea suferinţa.

Pentru o clipă, îşi puse mâna pe umărul lui şi zâmbetul recunoscător pe care i-l adresă îi încălzi inima. Cum de putea să creadă că el este un dur şi un insensibil? gândi Jenna, tulburată. Dimpotrivă, el vibra de o emotivitate profundă de care acum era sigură.

Abia ajunseră, că Simon se şi repezi la telefon. În timp ce forma numărul, îi făcu semn să se apropie, să poată auzi şi ea discuţia.

— Totul este în ordine, îi anunţă domnul Townsend. Într-adevăr, este vorba de apendicită, şi am făcut bine că am adus-o atât de repede. Mama ta este pe mâini bune şi va fi operată chiar acum. Eu şi Harriet ne-am rezervat camere la hotelul de lângă spital ca să rămânem măcar în noaptea asta aici. Nu vă faceţi griji, are moralul ridicat şi nu mai are dureri. O să sun imediat după operaţie.

Simon închise telefonul, cu o expresie mai relaxată şi într-un gest instinctiv, o cuprinse pe după umeri. Tânăra fată nici nu se mişcă, convinsă că în clipa asta Simon căuta prin această

apropiere o simplă încurajare.

Apoi, brusc, se îndepărtă de ea.

— Trebuie s-o sun pe Susie, spuse pe un ton sec, de parcă ar fi regretat gestul de mai înainte.

— Da, ai dreptate, murmură ea ascunzându-şi dezamăgirea..

În timp ce el telefona, Jenna urcă în camera ei şi începu să-şi facă bagajele. Casa imensă, atât de tăcută, i se păru brusc sinistră şi se gândi cu afecțiune la Ellen.

După ce-şi aruncă lucrurile în valiză, porni în căutarea lui Simon şi-l găsi în salon. În picioare, în faţa ferestrei, părea cufundat în contemplarea grădinii şi se întoarse brusc, cu un aer întunecat, când o auzi intrând în încăpere.

— Cred că or fi o idee bună să pregătim câteva haine pentru tatăl tău şi pentru bunica, din moment ce îşi vor petrece noaptea la hotel, sugeră ea. Ce zici? Ai putea să le duci tu la spital…

Simon fu de acord şi-i propuse să-l însoţească, dar ea refuză. I se părea mai rezonabil să rămână şi să facă ordine în casă în vederea apropiatei plecări, îi explică ea.

După vreo oră, Jenna aproape că terminase de curăţat bucătăria când Simon se întoarse.

— Ei? Cum se simte? întrebă ea repezindu-se spre el.

Când îl văzu că se retrage imediat de parcă s-ar fi temut ca ea să nu se apropie prea mu Jenna simţi că i se strânge inima. Hotărât lucru părea că ei nu o mai suporta…

— Cât se poate de bine, răspunse el fără a-şi schimba expresia distantă. Nu am văzut-o, pentru că era la reanimare, dar operaţia a decurs foarte

bine. Tata şi bunica ta au hotărât să mai rămână câteva zile în preajma ei. În ceea ce ne priveşte, cred că este inutil să ne mai prelungim şederea aici, acum că ea se simte bine. O să plecăm mâine dimineaţă după ce o să-i facem o scurtă vizită, încheie el evitându-i în mod deliberat privirea.

Jenna îl privi, stupefiată. Ce însemna această plecare grăbită?

— Foarte bine, spuse după o clipă ascunzându-şi uimirea. Credeam că nu vom pleca decât poimâine, dar o să-mi termin imediat bagajele. Deocamdată, simt nevoia să iau puţin aer, mă duc să fac o plimbare.

Jenna întârzie mai mult decât prevăzuse. Simon era atât de prost dispus încât ea nu avea nici cea mai mică dorinţă de a rămâne prea mult timp singură cu ei. Când se întoarsa în casă, sperase o clipă ca el să fie plecat. Păruse atât de dornic să scape de ea încât nu ar fi fost surprinsă să nu-l! mai găsească.

Dar nu era aşa; nu numai că el era încă aici, cum putea să constate văzându-i maşina, dar şi terminase treburile menajere pe care ea le începuse.

Tocmai inspecta frigiderul pentru a încerca să improvizeze o cină, când Simon apăru în bucătărie.

— Te-ai întors? întrebă cu voce obosită.

— Da! De ce? Speraseşi că nu va trebui să mă duci până la Londra? Linişteşte-te, peste două zile vei scăpa de mine, şi de data asta pentru totdeauna!

— Jenna… murmură apropiindu-se de ea.

Fără nicio îndoială, înţelese că el băuse şi îl privi

stupefiată. De obicei, Simon era de o sobrietate exemplară. Cu siguranţă că în el se petrecea ceva ciudat ce ca nu reuşea să înţeleagă…

— De ce ai băut? îl întrebă brusc.

El se sprijini de uşă şi secase un râs cinic.

— Ei, hai! Nu ghiceşti de ce? Ca să mă pot obţine să nu mă culc cu tine în noaptea asta. Am de gând să beau până voi cădea beat mort, ca să uit că tu dormi la câţiva metri de mine.

Înaintă spre ea şi-i prinse braţele fără menajamente.

— Nu înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa? îi lansă cu o violenţă greu controlată. Te doresc atât de mult încât nu mai răspund de mine. Beau ca să nu meu tiu în stare să-ţi fac rău…

Deodată, vocea i se frânse şi o privi cu un cer. Atât de îndurerat încât, tulburată, simţi brusc pentru el o imensă milă.

— Jenna… murmură el atât de încet încât ea abia îl putu auzi. Jenna…

Lăsă capul în jos şi, cu o mişcare aproape timidă, o atrase spre el. Incapabilă să reziste, se lipi de pieptul lui, fericită că-şi poate cuibări capul pe umărul lui.

Rămaseră astfel, nemişcaţi, multă vreme, cuprinşi de aceeaşi emoţie. Apoi se aplecă spre ea şi Jenna ridică ochii. Pentru o clipă care i se păru o eternitate, se priviră ochi în ochi, cu inimile bătând la unison. Cu o uimitoare luciditate, Jenna înţelese că dacă, în clipa asta, se vor săruta, nu va mai putea da înapoi. Aşteptase prea mult această clipă pentru ca, încă o dată, să aibă curajul să renunţe la Simon.

Atunci, se abandonă, fericită să i se ofere, şi-i

întinse buzele. Venise vremea ca el să facă din ea o femeie împlinită. Acest dar al ei pe care nu vrusese să-l facă nici unui alt bărbat, îl păstrase pentru Simon. Chiar dacă ştia că în clipa aceasta va trebui să-şi construiască viitorul fără el…

Simon o sărută, mai întâi cu blândeţe, de parcă ar fi dorit să-i trezească treptat plăcerea. Apoi ritmul sărutărilor lor se acceleră şi-i purtă într-un vârtej de senzaţii. Când se îndepărtară ca să-şi mai tragă sufletul, îmbătaţi de pasiune, Simon o ridică în braţe oa pe un fulg şi o urcă în camera lui.

Ajuns aici, o puse cu o infinită delicateţe pe pat şi o contemplă îndelung oferindu-i-se cu voluptate, cu aureola bogatului ei păr roşcat încadrându-i graţios faţa.

— Cât de frumoasă eşti! murmură el desfăcându-i rând pe rând nasturii bluzei.

Când rămase doar cu sutienul, el începu să-i mângâie gâtul delicat, pielea mătăsoasă a umerilor, apoi cu o încetineală ce exacerbă dorinţa tinerei fete, îi dezgoli pieptul.

Nefiind în stare să reziste, ea se dezbrăcă de restul hainelor, fericită să citească admiraţie în ochii lui.

Când şi el, la rândul lui, se dezbrăcă, se întinse alături de ea şi mâinile îi porniră în explorarea trupului Jennei, urmărind contururile armonioase ale şoldurilor, întârziind pe rotunjimea sânilor, rătăcind prin văile line ale pântecului. Cu răsuflarea accelerată, tânăra fată se lăsă în voia lui, savurând fiecare clipă a acestei atingeri iniţiatice care o aprindea încet, încet.

Degetele pricepute ale lui Simon trezeau în

drumul lor mii de senzaţii minunate, atât de intense încât erau la limita suportabilului. I se părea dintr-o dată că devine o altă femeie, dăruită cu o senzualitate pe oare nu şi-o bănuise niciodată.

Apoi, mângâierile lui deveniră din ce în. Ce mai îndrăzneţe. Nimic nu părea că-l mai poate opri şi curând Jenna gemu, pradă unei flăcări pe care doar actul ultim ar fi putut s-o stingă. Uitând de toate reţinerile, îndrăzni la rândul ei să exploreze trupul viril al lui Simon, depăşindu-şi ultimele urme de pudoare pentru a-l putea atinge, pentru a-l simţi vibrând de dorinţă sub palmele ei.

În sfârşit, atinseseră punctul culminant. Focul care-i cuprinsese se dezlănţui cu o forţă nebănuită, şi Jenna se auzi chemându-l pe Simon. Era pregătită să i se dăruiască, să devină femeia lui.

Când o posedă, simţi pentru o secundă o durere fulgurantă. Simon o simţi crispându-se brusc şi vru să se oprească.

— Jenna… Jenna. Eşti sigură că vrei… murmură el cu voce răguşită.

— Da, Simon! strigă ea. Sunt a ta, ia-mă, te rog! Acum!

El păru să ezite o clipă, dar dorinţa imperioasă şi chemarea ei îi învinseră scrupulele.

Atunci, cele două trupuri se contopiră, se uniră cu o plăcere atât de intensă încât ea se agăţă de umerii lui ca un naufragiat în furtună. Nimic pe lume nu mai exista decât minunata senzaţie de a se simţi contopită cu el, certitudinea că, în sfârşit, îi aparţinea.

Se simţea purtată parcă pe creasta unui val, în

timp ce trupul său găsea singur ritmul şi gesturile dragostei. Ca într-o jerbă de flăcări, atinseră împreună extazul.

Era ceva mai minunat decât orice îndrăznise ea să-şi închipuie vreodată, gândi Jenna la câteva minute după ce reveni la realitate. Simţea toată greutatea trupului lui peste ol ei, dar ar fi vrut ca această clipă să nu se termine niciodată.

Când el se retrase, ea avu un sentiment dureros de abandonare dar nu încercă să-l reţină. De la bun început, ea acceptase regulile jocului şi ştia că acest moment nu se va mai repeta.

Simon fu acela care rupse tăcerea.

— Jenna… Sunt dezolat, zise el.

— Nu ai de ce să fii. Am dorit la fel de mult ca şi tine să se întâmple ce s-a întâmplat, murmură ea, mângâindu-i părul.

— La fel de mult ca mine, poate, chiar nu în acelaşi fel, spuse el aproape cu timiditate.

Trase aer adânc în piept şi o privi drept în ochi.

— Nu-ţi vreau doar trupul, Jenna. Îţi vreau şi inima, şi sufletul, vreau iubirea ta! Te iubesc… adăugă el cu voce frântă. Îmi jurasem să nu-ţi mărturisesc niciodată, dar nu pot să mai ascund adevărul.

Buimăcită, Jenna crezu mai întâi că nu auzise bine şi căută în privirea lui o dezminţire a spuselor lui. Dar faţa lui nu exprima decât o intensă suferinţă.

— Te iubesc dintotdeauna, reluă el. Toţi aceşti ani în care tu mă detestai, eu te-am iubit în tăcere. Doream să fii a mea…

Jenna, tulburata, nu îndrăzni să creadă în adevărul spuselor lui, în fericirea ei.

— Şi pentru că mă iubeai, ai pus la cale toată această poveste cu logodna? întrebă aproape în şoaptă.

— Da. De mii de cri am sperat ca visul să devină realitate şi că mă vei iubi şi tu până la urmă. De mii de ori speranţa mea a fost spulberată. Astăzi, ştiu că nu voi putea niciodată să te oblig să mă iubeşti.

— Dar eu… începu ea.

Simon nu o lăsă să continue.

— Nu spune nimic, te rog! Promite-mi doar un lucru. Dacă ceea ce am făcut noi acum va avea consecinţe, eu sunt gata să mi le asum. Mă vei ţine la curent?

Jenna îl privi, cuprinsă de o bănuială subită.

— Ai făcut dragoste cu mine în speranţa că voi rămâne însărcinată?

Simon râse amar.

— Nu, nu sunt chiar atât de machiavelic pe cât mă crezi. Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubesc atât de mult şi nu am mai putut lupta cu mine. Ţin ia tine mai mult decât la oricare altă dinaintea ta.

Li atinse uşor pântecul cu o mângâiere.

— Am visat de atâtea ori că-mi vei purta copilul! Dar era doar o nebunie. Nici o femeie nu-şi doreşte să poarte copilul unui bărbat pe care nu-l iubeşte…

— Simon! strigă Jenna.

— Nu, nu spune nimic, repetă el. Nu am nevoie de mila ta. Sunt nespus de fericit că m-ai ales pe mine să fiu primul, dar ştiu că asta nu-mi dă niciun drept asupra ta.

Soneria telefonului îl împiedică să continue, îşi

puse în grabă un halat şi coborî la parter.

Ga trezită dintr-un vis, Jenna se ridică la rândul ei din pat şi-şi puse un capot. Ceea ce se întâmplase era atât de neaşteptat, atât de minunat, că nu-i venea să creadă, de teama de a nu suferi iarăşi mai târziu.

Şi totuşi, Simon părea să spună adevărul, iar suferinţa pe care o citise în privirea lui era chiar reală. Va trebui să afle dacă este aşa.

Simon se duse în bucătărie şi pregăti cafeaua.

— Era spitalul? întrebă Jenna.

— Da, totul este în ordine. Putem să mergem s-o vedem pe mama mâine dimineaţă înainte de plecare, aşa cum am prevăzut. Jenna…

De data asta, ea fu cea care-l întrerupse.

— Nu, acum este rândul meu să vorbesc, spuse cu voce tremurată. Dacă am refuzat să mă căsătoresc cu tine, am făcut-o crezând că nu mă iubeşti. Şi n-aş fi suportat asta, pentru că…

— Pentru că…? întrebă Simon cu faţa răvăşită de emoţie.

— Pentru că te iubesc!

Se lăsă o tăcere atât de încordată încât Jenna crezu că va izbucni în plâns. Dar Simon, cu o expresie radioasă pe faţă, o luă în braţe şi ea se ghemui la pieptul lui, fericită să-i simtă inima bătând alături.

— Mai spune-mi! zise el printre lacrimi şi râsete.

— Te iubesc, Simon, repetă ea, îmbătată de fericirea de a-i fi mărturisit în sfârşit adevărul şi de a-și ști împărtăşită iubirea. Dintotdeauna şi pentru totdeauna.

Şi, în timp ce cafeaua dădea uşor în foc, ei se îmbrăţişau, se sărutau cu seninătatea amanţilor

care ştiau că viaţa în doi abia începe. Apoi, cu părere de rău, se despărţiră.

— Trebuie să-i spun lui Susie că operaţia s-a terminat cu bine, zise Simon.

— Da, trebuie să fie moartă de îngrijorare, zise Jenna. Apropo, chiar ai crezut că există ceva între mine şi John?

— Mă temeam, îl ştiam foarte îndrăgostit de Susie, dar de tine mă temeam. Doamne, cât de stupidă este gelozia!

— Şi eu, care eram sigură că niciodată nu te voi interesa de mine.

El îi dădu la o parte încet capotul şi-i mângâie cu tandreţe sânii, reaprinzându-i dorinţa.

— Toate gândurile astea sunt departe de acum. Trebuie să începem să ne gândim la nunta noastră. Cea adevărată, de data asta.

Jenna îl privi îndelung, apoi îl sărută cu patimă.

— Când văd strălucirea asta în ochii tăi, nu regret toţi aceşti ani în care te-am aşteptat, iubirea mea, îi şopti la ureche.

Trei săptămâni mai târziu, în minunata grădină a familiei Townsend, Jenna o felicita pe Susie, superbă în rochia ei de organdi şi sub voalul de dantelă.

— Ei, te-ai hotărât asupra cavalerului de onoare? o întrebă Susie râzând.

Jenna îi zâmbi lui Simon care o ţinea de talie.

— Da, i-am ales pe amândoi, răspunse ea. Uneori îmi spun că o simplă căsătorie la primărie n-ar fi fost o alegere prea proastă, adăugă ea cu un zâmbet ironic spre Simon. Este atât de complicat să organizezi o ceremonie, o petrecere!

— Nici gând! răspunse Simon. Te-am aşteptat

atât de multă vreme încât vreau ca acum toată lumea să ştie că eşti soţia mea, zise el sărutându-i cu gingăşie podul palmei.

Susie şi mama ei schimbară o privire complice.

— Mă întreb care dintre noi doi, eu sau Simon, te vom face mai repede bunică, zise ea dintr-o dată. Cunoscându-mi bine fratele, sunt sigură că nu va pierde timpul. Şi pun pariu că primul lui născut va fi băiat!

Dar Simon şi Jenna nici nu mai auzeau. Ochi în ochi, izolaţi de restul lumii prin dragostea lor, rămăseseră indiferenţi la mulţimea veselă care-i înconjura.

— Ţi-am spus cumva şi astăzi că sunt nebun după tine? murmură Simon la gâtul delicat al logodnicei lui, care abia îşi stăpâni un fior.

— Da, zise ea şoptit.

— Păcat. Aş vrea mai ales să ţi-o dovedesc. Cât va trebui să aşteptăm până când vei fi cu adevărat a mea?

— Patru săptămâni.

— Ce mult, mult prea mult… Poate am putea să facem nunta mai devreme, să nu mai aşteptăm? propuse el strângând-o la piept cu un gest senzual.

— Poate, răspunse Jenna dintr-o suflare, oferindu-i buzele şi simţind cum o cuprinde dorinţa, de acum atât de familiară.

Se sărutară atât de pătimaş încât nici nu-i observară pe un văr al lui Simon când le făcu o fotografie.

Patru săptămâni mai târziu, acesta le aducea triumfător, drept cadou de nuntă, poza încadrată într-o veche şi frumoasă ramă de argint…

SFÂRŞIT

Pentru a-i permite celei mai bune prietene a ei, Susie, să plece în vacanță cu tânărul de care se îndrăgostise, Jenna acceptă să-l mintă pe fratele lui Susie, Simon. Acesta însă nu este omul care să se lase păcălit, și Jenna va afla asta pe propria ei piele... Prinsă fără să vrea într-o încurcătură de neimaginat, ea nu mai știe cum să facă să scape din toate astea fără a-și trăda prietena. Și se trezește, fără să fi vrut, singură cu Simon într-un conac izolat din Cornwall... Își dă seama, cu această ocazie, că pasiunea pe care o avusese pentru Simon, în vremea adolescenței, nu se stinsese cu adevărat niciodată!

— Draga mea, țin să-ți ofer cât mai repede un inel! Vreau ca toată lumea să afle că suntem logodiți. În unele cazuri, trebuie să pui repede punctul pe „i“... Și dumneata îmi împărtășești părerea, nu-i așa, domnule Grant?

THE BEST

ISBN 973-9498-12-4

Lei 4410 + 90 T.I.. = 4500